

TURGUT GÖZÜBÜYÜK YAKUP DEMİRKAN AYŞE AFRA KOCA MUSTAFA KAYUT
YUSUF KAYURUCU KADİR GÜVEN RECAİ DEMİRKAYA MUSTAFA KABAKÇIOĞLU
NEDİM YILDIZ EKREM AKGÜMÜŞ KEMAL KURKUT
GÜLENDAM MENGİLLİ ABDÜLHADI ERDAL ÖZDENİZ
NAZMİ ÖZLER MUSTAFA KABAKÇIOĞLU
METİN YÜCEL
ŞABAN KÖK ZEKİ KOYUNCU HALİME ÇALIŞKAN FERHAN YILMAZ
FATMA GÖRMEZ NUREFŞAN TEKE
ERSOY KARAMUSTAFA CEMİLE ÇAĞIRGA
SULTAN İLHAN SÜLEYMAN ÇOBAN
NESRİN GENÇOSMAN MUZAFFER ÖZCENGİZ
OSMAN REİS YASİN KARAMAN CİVELEK AİLESİ
SEYNUR OKŞAR AVUKAT EBRU TİMTİK
HAKKI GÜNENÇ MEVLUT ÖZTAŞ GÜLSÜM COŞAR
AHMET KAPLAN DOÇ. DR. TURAN ÖZCERİT
DAVUT TUZLACIK SELVİ AYIK
ALPASLAN GÜNGÖR SUAT BAKAY BİROL DİKİYURT
YUSUF KURT
ALİ ORHAN MUSTAFA BARIŞ AVIALAN
RAMAZAN DEMİRÇİ HALUK SAVAŞ
TUNCER ÖZKAN
SENA AKSOY ÖZGÜR DOĞAN M. SAİD AKSAKAL
RECEP YAYA YUSUF PEKMEZCİ
HAYATİ HALAY YURDAL GÖRÇE
TURGUT GÖZÜBÜYÜK M. MUSTAFA KOCASLAN
ZEKİ ALKAN İRFAN BAYAR AKÇABAY AİLESİ
NURİ İDİZ İSA YAŞAR BAHADIR ODABAŞI
BAHATTİN BİCAN LEYLA KURT
SELVİ AYIK
MUHAMMED SAĞLAM İBRAHİM GAZİOĞLU
ALİ ÇOBAN EMİNE ÜZEL AHMADI EKREM İZ
MEHMET EMRE YAHYA BAYAT TAHİR ELÇİ
MELİKE KÜBRA KILIÇ YUSUF ÖNLER
MERYEM KÜRTOĞLU RECEP GÜNEŞ ALİ BOÇNAK
GÜLİZAR GÜLER HALİL İBRAHİM TAN CEVAT YILDIRIM
MESUT KARABOYUN EMİNE ÜZEL AHMADI MEHMET KARGIN

ZULÜM REJİMİNDE

YİTEN CAN LAR

the
TRUTH

MUSTAFA KARA MUHAMMET EMİN EPÇİM FATİH KARAAHMETOĞLU
MEHMET ALİ ŞENGÜL BAHADIR KICIR KEYSER SEZER HAKAN ACAR
FUAT KURT MURAT TEKİN HAMZA DURAL ZEKİ GÜVEN
CEMAL UŞŞAK HELİN BÖLEK MEHMET TOSUN FATMA KALEM
ZEKERİYA BURAK ALTUNOK SÜHEYLA TERCAN
YRD. DOÇ. DR. HACİBEYOĞLU NURŞEN KAYADIRI
SALİH GÜLEN TEOMAN GÖKÇE ABUZER KARA
RANA ÖZTÜRK SEYFETTİN YİĞİT MUSTAFA ERDOĞAN
SELİM GÜNDOĞDU DENİZ POYRAZ
TUGAY USLU RAGİP ENES KATRAN
NUR MADEN MAHSUM MIZRAK VE ENES ATA
ŞABAN KÖK CANER DURUKAN MUZAFFER AKKURT
MAHİR METE KUL İBRAHİM BİCAN ESMA ULUDAĞ HATUN TUĞLUK
GÖKHAN AÇIKKOLLU HALİME GÜLSU
İBRAHİM GÜNDÜZ ŞENYAŞAR AİLESİ
FATİH TERZİOĞLU ALI ÖZER GÖKHAN YENİ
HABİP AKBAŞ ASLI DOĞAN MAHUT ÜNAL
İBRAHİM GÖKÇEK CAVIT KEŞKİN AKİF SUNA ORHAN KÜRÜCÜ
YAHYA YAZAR FETİ ÜN NUR HAYAT SEVEN HICRAN DALGA
ZEHNEP KARATAŞ AHMET BURHAN ATAÇ
TAYBET İNAN ALİ ÖZER GÖKHAN YENİ
MUSTAFA KOÇAK MAHUT ÜNAL CAVIT KEŞKİN AKİF SUNA ORHAN KÜRÜCÜ HICRAN DALGA
FATMA IŞIK VE İKİ EVLADI HALİL DİNÇ İBRAHİM HALİL ORUÇ FUAT KURT
RUKİYE ÖZTÜRK NECDET KALKAN GÖKSİN ÖZ İZZETİN TOPIKAR
AHMET TAMUR DURSUN KARABEKMEZ RAMAZAN ÇALIŞ BETÜL AZRA TOPAN
ŞERİF VATANSEVER ALİ ARAZ ÖMER FARUK AKSOY CAHİT ÜNAL AYŞE AYDIN
UMUT SESSİZ HASAN DABAR BAYRAM ALİ BAHADIR MEHMET ALİ AKYOL MUHAMMET ALİ KALO REGAİP TÜRK CANAN DENİZ HABİP AKBAŞ

Bu alıřma, Türkiye'deki
zulüm sürecinden ötürü çeşitli acılar çekerek,
hayatını kaybeden **CAN**'ların anısını yaşatmak
için hazırlanmıştır.

Susamak dili, susmak yüreği kurutur!

Yiten Can'lar, sevgili dostlar! Aylar süren yoğun bir çalışmanın ürünü ve 100 sayfadan oluşan 'Yiten CAN'ların hayatını içeren almanakla karşınızdayız.

Böylesi bir çalışmayla temel gayemiz; her dönem farklı bir mahallenin kapısını çalan ve adeta baştan aşağı ne varsa alıp götürülen zulmü; gözler önüne sermek. Bu süreçte olup bitenlere tanıklık etmektir.

Ve elbette tarihe not düşmektir, asıl amaç.

Hep bir hikâye uydurdu suyu bulandıran kurt. Benzer trajediler, bir film şeridi gibi devreye sokuluyor. Aynı klişe ve bayağı etiketler:

Vatan haini! Terörist! Memleket düşmanı!

Düşünceleri farklı ancak acı hatıraları, sürgünleri ve ayrılış türküsü ve ezgileri aynı olan kitlelerden bahsediyorum. Dünyanın çeşitli yörelerine sığınmak zorunda kalanlar ve sürgün hayatı yaşayanların kaderi hep aynı.

Ya Komünist solcu ya bölücü Kürt'sün veyahut bilmem hangi uydurma iğrenç etiketle teröristsin.

Nazım Hikmet'i Moskova'da, Ahmet Kaya ve Yasin öğretmeni Paris'te kara toprağa düşürenler aynı kara ruhlular değil mi?

"Dirimi istemeyenlere ölümü de vermeyin" diyecek kadar gönül kırdı bu kara ruhlular. Çarkı işlemler, her noktada icra ediyorlar karanlık emellerini... 1980'de Berfo Nine'nin kapısını çaldı, oğlu Cemil Kırbayır'ı alıp götürdüler. Diyarbakır'da, Tahir Elçi'nin, İstanbul'da ise Hrant Dink'in canına kıydılar.

Taybet İnan, Berkin ve Ceylan'ın canlarına kıydılar, hayatlarını çaldılar. Tarife sığmaz acılar kaldı geriye. Son yıllarda ise Gökhan Açıkkollu'nun, Mustafa Kabakçıoğlu'nun, Harbiyeli Ragıp Enes'in,

Halime Gülsü'nün ve daha nicelerinin kapıları zalimce çalındı.

Nasıl bir gözü dönmüştük ki canını Yaradan'a teslim etmiş Hatun Tuğluk'u mezarında bile rahat bırakmadı kefen soyucular.

Yusuf Pekmezci, Nusret Muğla, Ali Boçnak gibi yaşı seksene dayanmışlara acımadılar, ağır ağır ölüme gönderdiler. Bu nasırlaşmış vicdanlar, kana ve cana doymadılar. Sırtında ağlayan çocuğuyla ülkesini terk eden Esmâ Uludağ'a, geride kalan milyonlar için; "Allah yardımcıları olsun" dedirten çile neydi? Adaletsizliğe isyan eden, 'ölüm orucu'yla hayatlarını kaybeden Helin Bölek, Av. Ebru Timtik, Mustafa Koçak, İbrahim Gökçe'lerin ölümünü, aynı gözü dönmüştükle izlediler.

Göz göre göre kara toprağın bağına gönderildiler. Bütün tepki, sosyal medyadaki "ölüyorlar!" çığlığıyla sınırlı kaldı.

Sevginin, barışın dili Hz. Mevlânâ; "Susamak ve susmak çok benzerdir. Birinde dilin, diğerinde yüreğin kurur." derken üstte yazılan acı hakikatleri ne kadar da güzel özetler. Ama ne yazık ki bahtı kara Anadolu'daki geniş kitleler, adaletsizlikler karşısında dilsiz kessildi. Zulüm çarkı işlerken, vicdanlar ve yürekler kupkuru çöllere dönmüş durumda. Kırılıttifakın pençesinde, binden fazla CAN'ı yitirdik.

Gerçek anlamda bir paranoya yaşanıyor. Devlet denen aygıt, temel değerlerden kopmuş durumda. Acılara acı ekleniyor, dramların ardı arkası kesilmiyor. Ülkenin Doğu ve Güneydoğusu, 100 yılı aşkın bir süredir terbiye(!) ediliyordu zaten. İktidarlar geldi geçti, ama postallı, sopalı, dipçikli zihniyet hep var oldu. Fasılasız dayak, sopa, işkenceler hiç bitmedi... Gözyaşı, ölümler, sürgünler tüm hızıyla sürüyor. Dün, asit kuyuları, Beyaz Toroslar; bugün ise şeytanlaştırma, Transporterler ve kaçırımlar.

Eziyetin binbir hali...

Mezopotamya, Kapadokya ve Trakya insanı birbirine kin duyar hale getirildi.

Bu toprakları el ele vererek yurt kılanların arasında kin tohumları ekmeye devam ediliyor.

Bu böyle. Ama asla böyle devam etmemeli elbette. Avustralyalı meslektaşımız George Donikian, Türkiye'deki zulümler için şunu demişti bize; "İyi insanlar bir şeyler yapmazlarsa, şeytanlar zafer kazanır." Ne yazık ki, aynen böyle olmuş, böyle olmaktadır.

İyi insanların eli kolu bağlandı. Tertipler, tezgâh-

lar, entrikalarla masumlar; ülkenin haini, darbecisi ve "teröristi" oluverdi bir anda. Safderun kitleler de, bu oyuna katıldı. Ya sessizliğe büründü veya alkış tuttu.

Hâlbuki Fransız düşünür Jean-Jacques Rousseau: "Beraber ağlamaktaki tatlılık kadar hiçbir şey kalpleri birbirine bağlamaz." der. Ne beraber ağlayabildik ne de benzer sevinçleri paylaşabildik.

Diyarbakır'ın tarihi surları kanlı oyunlara sahne olduğunda, kapana kısırlanmış gençler, dondurucuda saklanan Cemileler, Roboski ve Ankara Garı'ndaki CAN'lar bir bir aramızdan ayrıldığında, yas tutmasını bilmeliydik beraberce.

Ege'nin karanlık sularında kaybolan bebekler için ortak yas çadırları kurulmalı ve giden CAN'ların salâsı hep beraber okunmalıydı. Rejimin hukuk tanımaz memurlarının işkencesine dayanamayan Kürdün garip kızı Garibe, canına kıydı zindanda.

Garibe, bir kamyonetin kasasında gitti son yolculuğuna. Cenaze aracı bile çok görüldü ama 'Ümmet'ten tık ses çıkmadı.

Melek olup uçmuş bir yavrunun anası için 'yuh çekildi' meydanlarda.

Kara Efe'ye baba kucaklaşması çok görüldü. 'Baba, baba' iniltileriyle gözünü yumdu.

Zulümden kaçarken, Ege'de boğulan yavrularımız Gökhan, Burhan ve Nurbanu Yeni'ye cenaze aracı vermeyenler, bu gözü dönmüşlerdi yine.

Düşünün, 'hainler mezarlığı' diye bir ifade kalıbı duyuldu, miras kaldı bu karanlık dönemden.

Hâsılı, çocukların, kadın ve yaşlıların hayallerini yıktılar; yetmedi CAN'larına kıydılar. Yiten CAN'ları unutursak vicdanımız kurusun, çektikleri zulümleri tarihe not düşmek ise namus borcumuz olsun.

Not: Bu çalışmada, yazıları bulunan tüm değerli kalem erbaplarına, ailelerle iletişimimi sağlayan 'Biten Hayatlar Platformu' Koordinatörü Murat Akkurt Bey'e, Tülay Açıkkollu, Zeynep Güneş ve Hatice Balıkcı hanımefendilere, yazıları tashih eden sevgili H. Safyürek, M. Kabak ile Advocates For Dignity (AFD) Genel Sekreteri Kerami Göz'e, tasarımlarından dolayı Rıza Bayraktar ve Hakan Sobacı Beylere çok teşekkür ederim.

EDİTÖRDEN...

Enes Cansever

ZULÜM REJİMİNDE

YİTEN CAN LAR

Editör

Enes Cansever

Görsel Yönetmen

Rıza Bayraktar

Sayfa Editörü

Hakan Sobacı

Kapak Tasarım

Ali Taş

Danışma Üyeleri

Tülay Açikkollu, Zeynep Güneş,

Murat Akkurt, Kerami Göz

Tashih

H. Safyürek

M. Kabak

www.yitencanlar.com

TRthe
uth

İÇİNDEKİLER

Editörden / Enes Cansever.....	3
Yusuf Kurt / Melek Çetinkaya.....	6
KHK mağdurları / Ö. Faruk Gergerlioglu.....	7
Fatih Terzioğlu / Natali Avazyan.....	8
Tahir Elçi / Sezgin Tanrıku.....	9
Prof. Dr. Haluk Savaş / Prof. Dr. Zekeriya Aktürk.....	10
Şenyaşar Ailesi / Hüda Kaya.....	11
Taybet İnan / Bülent Keneş.....	12
Nur Hayat Seven / Ahmet Kurucan.....	13
Gökhan Açikkollu / Tülay Açikkollu.....	16
Mustafa Kabakçioğlu / Mehmet Efe Çaman.....	14
Kemal Kurkut / Abdurrahman Gök.....	18
Ragıp Enes Katran / Elif Katran.....	19
Ali Boçnak / Muhsin Ahmet Karabay.....	20
Yusuf Pekmezci / Bülent Korucu.....	21
Cemile Çağırğa / M. Ali Aslan.....	22
Sürgündeki vefatlar / Enes Cansever.....	24
Herkesin kendine has darbe ve işkencesi!.. / Ahmet Nesin.....	26
Hainler Mezarlığı / Ümit Kıvanç.....	27

Feridun Maden / Sivari Öztürk	29
Fatma Görmez / Enes Cansever	30
Hatice Akcabay ve evlatları / Erhan Bozkurt	31
Nurefşan Teke / Neslihan Teke	32
Enes Ata-Mahsum Mızrak / Gökçer Tahincioğlu	33
Nesrin Gençosman / İsmet Macit	34
Deniz Poyraz / Abdülhamit Bilici	35
İbrahim-Nurdan Gündüz / Nevin Erdem	36
Doç. Dr. Ahmet Turan Özcerit / Prof. Dr. İsmail Albayrak	38
Ebru Timtik - Helin Bölek - Mustafa Koçak - İbrahim Gökçek / Ercan Aydın	39
Berkin Elvan / Dr. Ömer Atilla Ergi	40
Halime Gülsu / Tark Toros	41
Mahir Mete Kul / Selahattin Sevi	42
Mir Mahir Işık - İbrahim Işık / R. Faruk Güzel	43
Esmâ Uludağ / Zeynep Güneş	44
Hatun Tuğluk / Levent Kenez	45
Recep Güneş / Elmas Güneş	46
Muzaffer Akkurt / Ayşenur Akkurt	47
Mevlüt Öztaş / Gülten Öztaş	48
Ferhan Yılmaz / Enes Cansever	49
Mustafa Erdoğan - Seyfettin Yiğit / Ramazan F. Güzel	50
Mehmet Tosun - Teoman Gökçe - Abuzer Kara / Ramazan F. Güzel	51
Ali Osman Karahan / Kâzım Güleçyüz	52

Salih Gülen / Kemal Gülen	53
Sultan İlhan (Sevindik) / Mustafa İlhan	54
Gülsüm Coşar / Kemal Karanfil	55
İbrahim Halil Özyavuz / Yüksel Durgut	56
Keser döner sap döner gün gelir hesap döner / Memduh Bayraktaroğlu	57
Önder Ateş / Nurten Ateş	58
Halil Dinç / Nihayet Dinç	59
İsmail Ülker / Metehan Zengin	60
Mustafa Barış Avıalan / Ümit Ufuker	61
Ali Özer / Asuman Özer	62
Ahmet Burhan Ataç / Zekiye Ataç	63
Bahadır Odabaşı / Hüseyin Odabaşı	64
Medeni Arifoğlu / Feyza Arifoğlu	65
Cemal Uşşak / Cemal Uşşak	66
Bahattin Bican / Harun Tokak	67
Şerif Vatanserver / Nazlı Vatanserver	68
Veysel Atasoy / Sümeyra Atasoy	69
Cürüm kötüdür, ama adaletsizlik cürümden de beterdir / Barbaros Şansal	70
Biröl Dikyurt / Adem Dumlu	71
Özgür Doğan / Seyran Doğan	72
Rukiye Öztürk / Ahmet Öztürk	73
Habip Akbaş / Selda Akbaş	74
Memnune Örer / Ali - Sümeyra Örer	75
Caner Durukan / Ebrar Durukan	76
Deniz Hakan Şen / Hüsna Şen	77
Ebubekir Altay / Zeynep Altay	78
Emin Köşeler / Deniz Köşeler	79
Fuat Kurt / Ülkü Kurt	80
Vahyettin (Yahya) Bayat / Prof. Dr. Salih Hoşoğlu	81

Zulümden kaçan 'Melekler' / Enes Cansever	82
Hayatımın mihenk taşı, devrilmez dağım: Babam / Hilal Nesin	84
Cihanşah Uysal / Enes Kanter	86
Yusuf ve Sena Aksoy / Semih Yılmaz	87
Şaban Kök / Mahmut Akpınar	88
Feti Ün / Nurullah Albayrak	89
Havva - Naime Berra - Betül Civelek / Enes Civelek	90
Berfo (Ana) Kırbayır / Halit Esendir	91
Prof. Dr. Hakan Acar / Prof. Dr. Hüseyin Demir	92
Zeki Güven / Dr. Erkan Sezgin	93
Cafer Bayram / Recep Atıcı	94
Gökhan Yeni / Gülfem Yeni	95
Muhammed Said Aksakal / Prof. Suat Yıldırım	96
Fatih Terzioğlu / Esra Terzioğlu	97
Muzaffer Özcengiz / Mansur Turgut	98
Yrd. Doç. Dr. İbrahim Hacıbeyoğlu Prof. Dr. Said Işık	99
Orhan Kürücü / Burhan Kürücü	100
Arif Özkan / Sevim Özkan	101
Nurefşan Ketenci / M. Nedim Hazar	102
Yasin Karaman / Eyüp Ensar Seven	103
Murat Tekin / Şevkiye Tekin	104

Müebbet cezaları onaylanınca üzüntüden Yusuf'un kemik kanseri nüksetti

YA ZI Melek Çetinkaya
Aktivist

15 Temmuz 2016 günü 350'ye yakın Hava Harp Okulu öğrencisini terör saldırısı bahanesiyle Yalova kamp yerinden İstanbul'a yola çıkarmışlardı. 9 otobüs ve 1 helikopter dolusu askeri öğrenci, bilinçli bir şekilde darbeye karıştırılmak istenmişti. Her birinde G3 ve 40 mermi olmasına rağmen hiç kimseye silah doğrultmayan, ateş etmeyen bu askeri öğrencilerin hepsine müebbet ceza verildi. Mesela; Yusuf KURT'un da aralarında bulunduğu 60 öğrenci FSM Köprüsü'ne götürülmüştü. İlk yargılama bu yüzden FSM dosyası adı altında yapılmıştı. 3 müebbetle yargılanıyorlardı. 8 ay sonra tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

Yusuf, tahliye olduktan kısa bir süre sonra kemik kanseri olduğunu öğrendi ve hastaneye yattı. Bel kemiğinde olan tümörler alınmıştı, artık daha iyiydi. İTÜ'de mühendislik okumaya başlamıştı. Kış tatili sonrası başlamasına rağmen, büyük bir başarıyla 4. sınıfa geçmeye hak kazanmıştı. Biz Yusuf'la Twitterdan tanışmıştık. Yusuf, İstanbul'da okula başladığında maddi sıkıntıya girmişti ve "Burs vermek isteyen biri

var mı?" diye tweet atmıştı. O zaman benim de yanımda bir miktar vardı, gönderdim ve devam ettirdim. O, üçüncü ay gönderdiğimde "Melek Teyze artık bana para gönderme, ihtiyacım kalmadı" demişti ama ben yine de göndermişim. Onun gurur yaparak para istemediğini düşünmüştüm. Bu arada 4. sınıfın stajı için bir işe girmişti. Stajdan ilk avansını alır almaz "Melek Teyze seni yemeğe götürmek istiyorum" diye beni aramıştı. Yusuf'la tanışmamız böyle olmuştu.

Yusuf ve arkadaşları tutuksuz yargılanırken müebbet cezaları onaylandı. Onaylanınca, üzüntüden, Yusuf'un kemik kanseri nüksetti. Boynunda ortaya çıkan tümör bütün vücuduna yayılmaya başladı. Cezası onaylandığı için avukatı Meliha Hanım, infaz hakimliği ile görüştü ve hapis cezası ertelendi. Tedavisi için GATA'ya yattı. Hastaneye yatışı doğum gününe denk gelmişti. Bir pasta alarak ona sürpriz yapmıştım.

HASTA YATAĞINDA TUTSAK ARKADAŞLARINA SÜREKLİ MEKTUP YAZARDI

Yusuf günden güne erimeye başladı. Yataklak oldu. Bacaklarını, ellerini kullanamadı. Buna rağmen bilgisayar tuşlarına zorla, tek

tek basarak içerideki arkadaşlarına mektup yazmayı ihmal etmedi. Onlara sürekli moral, motivasyon vermeye çalışıyordu. Arkadaşları da tabii ki Yusuf'u yalnız bırakmıyorlardı. Hatta cenazesini defnettığımız günden sonraki günde bile cezaevindeki arkadaşlarından Yusuf'a moral motivasyon mektupları gelmişti. Yusuf çok tatlı, sevecen, iyilik dolu bir çocuktuktu. Hastalığı, müebbet kararı verildikten sonra çok hızlı ilerledi. Telefonla konuştuğumuzda bile inleme sesleri geliyordu. Acısının dayanılmaz olduğu anlaşılıyordu. Yusuf hastalığını da vefat edeceğini de biliyordu. Bir vasiyet mektubu bırakmıştı. "Ben öldükten sonra kabrime laf olsun diye gelmeyin. Gelin, oturun, benimle sohbet edin. Mezarımı çiçeksiz bırakmayın." diye yazıyordu. Murat ve Ragıp'ın vefatından sonra Yusuf'un da bizi bırakıp gitmesi bizleri mahvetmişti. Murat ve Ragıp'a da çok üzülüyordum ama onları hiç tanımamıştım. Sadece resimlerinden biliyordum. Onu hâlâ çok özleyorum.

Hastalığı zamanında, araya pandemi girmesine rağmen yine de ziyaretine gider, uzagında oturarak onunla sohbet ederdim. "Abla sadece sen gir odaya n'olursun, başka kimse girmesin, hem kendini hem beni tehlikeye atma." derdi. Eskişehir'de hastanedeydi. Yine son kez görme umuduyla gitmişim ama doktor izin vermedi. Görüntülü konuşmamızda da çok kötü olduğunu konuşamayacağımı söylemişti. Ondan sonra da 20 Kasım 2020'de vefat haberi geldi. Çektiği acı çok ağırdı. Yusuf umuz, Murat ve Ragıp'ın yanına uçtu gitti.

Yusuf'un bir sevdiği vardı. Başka bir şehirde çalışıyordu. Yusuf'un vefatından sonra gördüğümüzde çok ağlıyordu. Cenazeye yetişmesinin çok zor olduğunu söylüyordu. Başka şehirlerden aktarmalarla biletlerini ayarladık. Yusuf'un Harbiyeli arkadaşlarının yardımıyla cenazeye yetişti. Cenaze töreni yapılacağı alana önden Yusuf'u taşıyan cenaze aracı, arkasından ise Meryem'i taşıyan araç giriş yapmıştı. Gelin arabalarında yan yana oturacakları günü beklerken onlar iki farklı araçta ebedi hayata kadar ayrılıyorlardı. O gün kelimelerin tükendiği gündü.

Yusuf Kurt

Doğum tarihi:
08.02.1995

Vefat tarihi:
20.11.2020

Vefat sebebi:
Üzüntüye bağlı kanser

Mesleği:
Harbiyeli öğrenci

KHK mağdurları

KHK ilan tarihi:
20.07.2016

İlan sebebi:
OHAL - hukuksuzluk

Kapsamı:
**Tüm meslek
grupları**

YA ZI Ömer Faruk Gergerlioğlu
HDP Milletvekili

Türkiye OHAL döneminde anayasanın ayaklar altına alındığı, hukukun rafa kaldırıldığı bir dönemi yaşadı ve bu dönem giderek ağırlaşarak devam ediyor. Anayasal ilkelerin tek adam yönetimi tarafından çiğnenmesi sonrası yoğun bir şekilde insan hakları ihlalleri oluşuyor. Yaşam hakkı ihlali, ifade özgürlüğü ihlali, din ve vicdan özgürlüğü ihlali çalışma hakkı ihlali başta olmak üzere yüz binlerce insan vatandaşlıktan hatta hayattan koparılmakta. Ülkede yaşam gittikçe cehenneme dönmekte ve nitelikli on binlerce insanımız ülkeyi akın akın terk etmekte. OHAL ilanını fırsat bilen Erdoğan iktidarı anayasayı çiğneyen KHK'lar ile yüz binlerce kişiyi sadece kamu görevinden ihraç etmekle kalmadı, özel sektörde çalışmalarının önüne geçti, İş-Kur kurslarına kaydolmalarını önledi, bankalarda hesap açma ve kredi kartı almalarını bile engelledi.

Aç susuz kalan yüz binlerce insanın sosyal yardım alması bile nefret duyguları ile engellendi. Çaresiz kalan insanların yurt dışına çıkışları anayasal seyahat hürriyetleri bile iptal edildi. Hukuk ortadan kalkınca polis devleti oluştu ve hatta bu evreyi de geçerek mafya devletine dönüşmeye başlandı. Adı uyuşturucu kaçakçıları ve mafya patronları ile anılan bakanlar, alenen yolsuzluk yaptığı halde yargılanmayan yetkililer, hazineyi de yağma ve talan ederek ülkeyi insan hakları politikaları açısından iflastan sonra ekonomik iflasın da eşliğine getirdiler. İnsan hakları ihlallerine duyarsız kalan toplumun büyük bir kesimi şu anda ekonomik felaket ile karşı karşıya kalmaktan dolayı büyük bir şaşkınlık yaşıyor. Bu şaşkınlığı yaşayanlar yargısız infazlara, sebepsiz ihraçlara ve hukuksuz cezalara kayıtsız kalmıştı.

Hukuksuzluğun en önemli neticesi yaşam hakkı ihlalleri ile kendisini gösterdi. Zorla kaçırılan, kaybedilen, yüzlerce insan oldu ve bunların bir kısmı aylarca gizli kamusal sorgulama merkezlerinde tutuldu. Ağır işkencelere

20. Yüzyılda Almanya'da Yahudi olmak neyse, 21. Yüzyılda Türkiye'de KHK'lı olmak odur

maruz kaldılar. Kimisi aylar sonra ya emniyet müdürlüklerinde ya da cezaevlerinde aniden ortaya çıktılar. Bu ortaya çıkış bu suçların failinin kim olduğunu apaçık gösteriyordu.

Zabit Kişi isimli eski bir öğretmen ve onlarca kişi hakkında verdiğimiz işkence soru önergeleri, araştırma önergeleri, Meclis araştırma istekleri bizzat Meclis Başkanlığı ve Meclis İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu tarafından görmezden gelindi. Yusuf Bilge Tunç onlardan birisiydi ve 3 yıla yakındır ne ölüsü ne dirisi mevcut! 90'lı yıllara geriye doğru dönem Türkiye'den en vahim hak ihlallerinden sadece birkaç örnek sunduk!

Cezaevlerinde ağır bir tecrit uygulaması artarak devam etmektedir. Hukukun, adaletin kalmadığı adil yargılamanın olmadığı bir ülkede cezaevleri ağzına kadar dolar. Zalimlerin egemen olduğu bir ülkede iyi insanların yeri maalesefki cezaevleridir! Haksız yere ağır cezalara çarptırılan masum insanlarla dolu Türkiye Cezaevleri en ağır hak ihlalleri ile meşhurdur. Son 6 ayda 30'dan fazla psikolojik ve fizyolojik sıkıntı kaynaklı ölüm tespit ettik. Bu sayı tüm gizlemelere rağmen bizim tespit edebildiğimiz bir sayıdır ve şu anda dünya rekorudur. Buna ağır hastalığından dolayı koşullarda çile çeken insanlar dahil değildir! Sağlık hakkı ihlalleri bir insan olarak uğranılan en büyük hak ihlalidir!

OHAL Döneminde Türkiye cezaevlerinde rekor sayıda hamileler, bebekler ve çocuklu

anneler olmuştur. Cezaevinde doğum sancılarını çekip, hastaneye son anda yetiştirilen kadınlar, doğum sonrası hemen cezaevine götürülen anneler ve düşük tehdidi olmasına rağmen tutuklanıp bebeğini kaybeden kadınlar çok ağır insanî dramalara maruz kalmıştır. Anne baba tutukluluklar hakkında yasal bir düzenleme tekli bizzat iktidar partisi tarafından engellenmiştir. Zalimlik ve vicdansızlıkta had safhaya ulaşan iktidarın suçları saymakla bitmez. Ege ve Meriç'te zulümden kaçarken hayatını kaybeden bebekler, çocuklar, kadınlar ve yaşlılar unutulmaz hüznün öyküleridir! Sadece KHK'lıyı değil eşini ve çocuklarını da hedef alan ve nesli kurutmayı amaçlayan uygulamalar bir soykırım pratiğini göstermektedir.

20. yüzyılda Almanya'da Yahudi olmak neyse, 21. yüzyılda Türkiye'de KHK'lı olmak odur.

Kardeşçe yaşamak andımız, birbirimizi sevmek marşımız olsun

YA ZI Natali Avazyan
Aktivist

Mağdurların sesi olan Arlet Natali Avazyan, sesi olmaya çalıştığı insanların dininin, kimliğinin, ırkının hiçbir önemi olmadığını anlattı. Avazyan, 21 ay Silivri Cezaevi'nde kaldıktan sonra 4. evre mide kanseri teşhisi konulan yönetmen Fatih Terzioğlu'na cezaevi sürecinde ve sonrasında büyük destek verdi. Terzioğlu'na 25 Haziran 2020 tarihinde mide kanseri teşhisi konmuştu. OHAL mağduru Terzioğlu gecikmiş teşhis ve tedavinin kurbanı oldu. İnfaz ertelemesi de gecikti. Cezaevinden çıktığında artık çok geçti. Natali Avazyan, Terzioğlu'yla nasıl ve

hangi şartlar altında tanıştığını anlattı.

Duygu ve düşüncelerini şöyle anlatıyor mağdurların sesi, mazlumların nefesi Natali Avazyan:

Canım, Fatih'in biricik eşi Esra, bir video ile ulaştı bana...

Yaşanılan sıkıntılardan, uğranılan haksızlıklardan dolayı Fatih çoktan kanser olmuştu bile.

Destek istediler benden.

Ben de elimden geldiğince yardım edeceğime dair söz verdim. Twitter'da hemen gündem oluşturduk. Bir insan hiçbir suç olmadığı halde, hem de bu kadar hastayken mahpus olamazdı.

Twitter'da yetkililere sesimizi duyurmaya

çalışırken bir taraftan da bu konuda bize yardımcı olabilecek insanlarla iletişime geçmeye başladım. Aldığım bir haberle hemen sevinçle telefonuma sarılıp eşi Esra'yı aradım.

Fatih'in en geç cuma gününe kadar tahliye olacağını öğrenmiştim. Esra çok sevindi, inanamadı bu kadar hızlı olabileceğine. Cuma gününü sabırsızlıkla bekliyorduk ve o gün gelmişti. Akşam saatlerinde Fatih tahliye edildi.

İnsanlar birbirinin hatırasıdır derler.

Evet, hatırasıyız biz birbirimizin.

Şu süreçte biriktirdiğimiz hatıralar bini aştı. Birbirimizi daha da yakından tanıdık.

İnsanlara, sadece kendi mahallesi için değil de karşı mahalle için de ağlayabileceğini gösterdik. Kendi yaramıza şifa ararken başka insanların da yarasının olduğunu fark ettik. Dilerim ki bu günler bir an önce geçsin, gitsin. Kaybettiklerimiz bizimle birlikte hep hatıralarla yaşasın.

Dedim ya.. Hatırasıyız birbirimizin.

Kolay kolay ölmez hatıralar, bulaşır.

Eşe, dosta, toruna, çocuğa, yeğene...

Ve bir daha hiçbir nesil görmesin böyle bir zulmü. Kardeşçe yaşamak andımız, birbirimizi sevmek marşımız olsun.

Bu zulüm, bu dertler, kederler...

Bu son olsun, bu son olsun!

Fatih Terzioğlu

Doğum tarihi:
03.11.1980

Vefat tarihi:
08.24.2020

Vefat sebebi:
Cezaevi - Kanser

Mesleği:
Yönetmen

Tahir Elçi

Doğum tarihi:
01.01.1966

Vefat tarihi:
28.10.2015

Vefat nedeni:
Suikast

Mesleği:
Avukat

'Bu mücadelenin yolcularını öldürerek sindiremeyecekler'

YA ZI Sezgin Tanrikulu
CHP Milletvekili - Avukat

Diyarbakır Barosu Başkanı olan Tahir Elçi, yakınlarını 'faili meçhul' cinayetlerde kaybeden ailelerin avukatlığını yapıyor, çatışmalı dönemlerde hukukun üstünlüğü için mücadele ediyordu.

İnsan Hakları Savunucusu Avukat Tahir Elçi, 28 Kasım 2015 günü, sokağa çıkma yasağı ilan edilen Diyarbakır'ın Sur ilçesinde Dört Ayaklı Minare önünde kurşunlanarak katledildi. Cinayetle ilgili 3'ü polis 4 sanığın yargılandığı davanın ilk duruşması cinayetten ancak 5 yıl sonra görülebildi.

FAİLİ MEÇHULLERİN AVUKATIYDI
Elçi, Diyarbakır Barosu Başkanıydı ve uzun yıllardır faili meçhul cinayet davalarına bakıyordu. Cizreli'ydi. Yakınlarını 'faili meçhul' cinayetlerde kaybeden ailelerin avukatlığını yapıyor, çatışmalı dönemlerde hukukun üstünlüğü için mücadele ediyordu.

Tahir'in ölüm olayını duyduğumda uçaktaydım. İstanbul'dan Ankara'ya TBMM'ye Genel Kurul görüşmeleri için gidiyordum.

Stajyerim Yunus Muratakan "Tahir Abi'yi vurdular" demişti.

Muratakan o 5 yaşındayken Lice'nin yakılması esnasında kamu görevlilerine parmak sallayan, basına demeç veren ve kendisinin de mağdur olduğu o dosyada daha sonra avukat olarak İzmir'de Lice davasında 8 saat boyunca esaslı bir savunma yapan kişidir.

İlk hissettiğim ve paylaştığım cümle, "Kendim ölmüş gibiyim".

TBMM Genel Kurulu'nda OHAL yasakları ile ilgili bir konuşma yapacaktım, o konuşma için de Tahir'i akşam aramış ve OHAL yasaklarıyla ilgili bilgi ve görüşlerini almıştım. Aradan 24 saat geçmeden ölüm haberini aldım.

Tahir'i öğrenciliğinden itibaren tanıdım; tarif edilemeyecek biçimde kendine özgü bir insandı, arkadaşta, hukukçuydu ve insan hakları savunucusuydu.

HEM AVUKATIM OLDU HEM AVUKATLIĞINI YAPTIM

Yeri geldi avukatlığını yaptım, yeri geldi avukatım oldu. Kendisini faili meçhul cinayetlerin ortaya çıkarılmasına adanmıştı ve ağır insan hakları ihlalleriyle ilgili çalışmalar yapıyordu.

Faili meçhul cinayetlerin ve zorla kaybettirilmelerin, faillelerinin yaşayan kâbusu oldu. İğneyle kuyu kazar gibi davalarının fikri takipçisiydi. Vazgeçmezdi ve asla pes etmezdi. Tam da bu nedenle emeğini, bilgisini, mücadelesini en yetkin bir biçimde sunduğu zamanda dönemin Başbakanı Ahmet Davutoğlu'nun deyimiyile "Bir siyasal suikast" ile bizden aldılar.

Diyarbakır Barosu kuruluşundan itibaren halkın yanında oldu, halkın davasını savundu ve bu konularda çok ağır bedeller ödedi. Tahir'in bu ülkenin mazlumları için, insanlık

onuru için, demokrasi ve özgürlükler için daha yapacağı sayısız katkı vardı. Kendisi de her zaman bu bilinçle hareket ediyordu.

TAHIR'İ ÖLDÜRMÜŞ OLMAKLA, BU MÜCADELENİN YOLCULARINI SİNDİREMEYECEKLER

Onlarca avukat, hak savunucusu yetiştirmiş, işini büyük bir titizlikle yürütmüş, sayısız olayın tanığı, mağduru olmuş, üstelik tüm bunları çok genç yaşına rağmen gerçekleştirmiş olan Tahir, Diyarbakır Barosu'nun tarihi boyunca verdiği sayısız bedelden en ağır olanıydı.

Diyarbakır Barosu'nu ve orada insan hakları mücadelesi yürüten avukatları yakından tanıyan birisi olarak söylemeliyim ki, Tahir'i öldürmüş olmakla bu mücadelenin yolcularını sindiremeyecekler.

Aksine, baronun o misyonu her gün daha da güçlenerek, avukatlar tarafından sürdürülüyor ve sürdürülmeye de devam edecek.

Elbet bütün bu olanların hesabını adil bir biçimde soracağız Sevgili Tahir.

'Burada öleceğim, herkes bunun sebebinin kimler olduğunu bilecek'

YA ZI Prof. Dr. Zekeriya Aktürk
Üniversite arkadaşı

Her gün ölüyoruz. Ölenle de ölmüyoruz. Hayatımıza kaldığımız yerden devam ediyoruz. Bir süre üzülüp ağlıyoruz, sonra unutuyoruz.

Haluk kardeşim 30 Haziran 2020'de aramızdan ayrıldı. O, KHK zulmüyle mücadelenin sembolü oldu.

İyiliğin üstün gelmesi için kötülükle mücadele eden örnek insanları anmalı ve çoğaltmalıyız. Bu açıdan Haluk Hoca'nın mücadelesine iyi bakmak gerekir.

O, EN ZOR ŞARTLARDA ZULME VE ZALİME MEYDAN OKUDU

Korkmadı. Haluk Hoca'nın şu sembol sözü çok önemli: "Memleketimi bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim. Burada öleceğim ve herkes bunun sebebinin kimler olduğunu bilecek".

Vefat etmeden birkaç gün önce yanında olan bir arkadaşım huzur içerisinde olduğunu söylemişti. Ölüm döşeginde dahi zulme karşı mücadele mesajları vermesi ayrıca manidardır. "Bunu kimlerin yaptığını herkes bilecek" demişti. Eğer şüphesi olan varsa söyleyeyim: Bunu yapanlar, özelde tek tek politikacısından amirine ve memuruna, en tepeden en aşağısına kadar bu istibdat döneminin figürleridir. Genel anlamda da 85 milyon içindeki bütün din ve milliyet tüccarlarıdır.

Haluk Hoca'yı anlatmak için sempozyumlar yapılmalı, belgeseller çekilmeli.

Cezaevinde yazmaya başladığı hatıralarını bana tashih ettirmişti.

Tedavisinin bilerek nasıl geciktirildiğini, eski iş arkadaşlarının siyasi çıkarlar uğruna kendisine nasıl düşmanca davrandığını, tıbbi ahlakın kabul edemeyeceği utanmazlıklar

yapan meslektaşlarını isimleriyle anlatıyordu o hatıralarda.

Prof. Dr. Haluk Savaş'ın benim için önemli olan birkaç yönünü daha paylaşayım:

O bir dost idi. Son istibdat döneminde gerçek dost sahibi olmanın ne kadar zor ve önemli olduğunu gördük. Hastalığına rağmen başkalarının dertleriyle ilgilenirdi. Rahatsızlığı sırasında, Antep'te ziyaretine gitmiştik. Başarılı ve nam yapmış bir psikiyatri profesörü olarak ekonomik durumu çok iyiydi. Evindeki hal hatır faslından sonra, üniversitelere başvurdu-

ğumu ama kabul edilmediğimi, şimdilik evimin balkonunu ofis yaptığımı, orada danışmanlık ve tercüme işleriyle meşgul olduğumu anlattım. Durumuma çok üzüldü ve "Hele bak, bu ülkenin profesörlerine reva gördüğü yaşantıya bak. Bilime ve alime saygı duymayan milletin sonu nasıl olabilir ki..." dedi ve cebindeki bütün parayı çıkarıp zorla benim cebime soktu. "Zekeriya çıgım, burada ne kadar olduğunu bilmiyorum ama bu parayı bana iyilik yapmak için kabul et. Biliyorum, sen kanaatkârsın; ihtiyacın olmayabilir ama benim sana iyilik yapma ihtiyacım var" demişti. Beni ağlatan, unutamadığım bir hatıradır...

O bir mücadele insanıydı. Mücahit arayanlar onun hayatına baksın. Haluk Hoca'yı üniversite yıllarımdan beri tanıyorum. O öğren-

ciyken de doğru bildiklerini açıkça söylemekten çekinmez, mücadele ederdi. Hakk'ın hatırı âliydi onun için. Kimsenin hatırı için Hakk'ın hatırından vazgeçmezdi. Vefatına kadar da birçok insana ilham kaynağı oldu. Yayıdığı enerji güçlü bir çekim alanı oluşturuyordu. KHK platformları Prof. Dr. Haluk Savaş adını bir vefa olarak taşımaya devam ediyor. Bu istibdat dönemi bittiğinde ve Türkiye'ye huzur geldiğinde de adı yaşatılacaktır.

O bir insan tutkaydı. KHK zulmü ile mücadelede her kesimden insanın bir araya gelmesinde onun bakış tarzının etkili olduğunu düşünüyorum. Bir taraftan inancını ve değerlerini korurken diğer taraftan hak arayışında kimseyi ötekileştirmiyor, her düşünceye ve yaşam tarzına saygı duyuyordu. KHK platformlarında gördüğüm bu birlikte yaşama kültürü bana gelecek adına da ümit vermektedir.

O bir bilim insanıydı. Alanının en iyilerindendi. Genel geçer bir nasihat: Hoşunuza giden bir iş yapın ve yaptığınız işte en iyi olun. Haluk Savaş'ın bilimsel atfı sayılarına bakarsanız bunu siz de teyit edeceksiniz. Ömrünün son yıllarında akademik üretim imkanlarının olmamasına ve vefatının üzerinden bir yıl geçmesine rağmen bilimsel eserlerine yapılan atfı sayısı 6 binin üzerindedir. Bir karşılaştırma yapabilirsiniz diye söyleyeyim, Türkiye'de halen aktif görevde olan profesörlerin, hatta dekan, rektör, YÖK başkanı olan kişilerin yüzde 99'unun atfı sayıları daha düşüktür.

Sonuç olarak, Haluk kardeşimin bana zamanında dediği gibi ben de ona seslenmek istiyorum: "Haluk Hocam, seni insanlığın evrensel değerlerine sahip çıkan bir insan olarak tanıdım. Zulme karşı mücadelemde şahidim. Şimdi inancının vadettiği cennette olduğunu kuvvetle ümit ediyorum. Yine de kendi manevi ihtiyacımdan dolayı sana hergün dua ediyorum."

Prof. Dr. Haluk Savaş

Doğum tarihi:
02.03.1966

Vefat tarihi:
17.01.2021

Vefat sebebi:
Kanser

Mesleği:
Akademisyen

**Esvet
Şenyaşar**

Celal Şenyaşar
Oğlu

Adil Şenyaşar
Oğlu

Katliam tarihi:
14.06.2018

Adalet nöbetinin sembolü; Emine Ana... Eşi ve 2 oğlu kurşunla, diğeri rejimin adaletsizliğiyle öldürüldü

YA ZI Hüda Kaya
HDP Milletvekili

Sanlıurfa'nın Suruç ilçesinde, kendi hallerinde yaşam mücadelesi veren Mezopotamya'lı Şenyaşar ailesinin dramını dünya, bir kadının direnci - direnişi ile tanımış oldu.

Eşi ve çocuklarıyla yaşıyordu. Oğulları Suruç'ta manifatura dükkânı işletiyorlardı. Sözleşmeli öğretmenlik yapan oğlu Ferit de işinin haricinde kardeşlerine destek oluyordu. 2018 Ramazan Bayramı arifesiydi. Genel seçimler de 24 Haziran'da yapılacaktı. Seçim kampanyaları hızlanmıştı ama siyasetin tepesindekilerin her geçen gün artan nefret dili de dalga dalga topluma sirayet ediyordu. Suruç'ta da iktidara sırtını dayayan yasal veya yasadışı güçlerden cesaret alanlar, halkın üzerinde despotça dayatmalar yapıyor, kendilerinden başka bir iradenin ortaya çıkmasını istemiyorlardı.

Suruç küçüktü, herkes birbirini tanıyordu. AKP Urfa Milletvekili İbrahim Halil Yıldız da bölgede ailesi ve aşiretinin desteğiyle seçim kampanyalarını hızlandırmıştı. Bayram arifesini fırsat bilen AKP'li vekilin akrabaları esnafları dolaşıyorlardı. Şenyaşar ailesinin oğullarının işlettiği dükkâna da geldiler. Şenyaşar ailesinin siyasi duruşunu biliyorlardı. Gerilimli ziyaret esnasında Yıldız ailesini iyi bilen Şenyaşarlar "Buradan size oy moy yok" dedi.

AKP'Lİ ZORBALAR ŞENYAŞAR'LARIN İŞ YERİNİ SOPAYLA BASTI

Güç ile şımaranlar kendilerinden başkasına tahammül edemiyorlardı. Dükkândan çıkan kalabalıktan bir grup bir süre sonra ellerinde sopa ve silahlarla dükkâna geri dönerek saldırdılar.

Kamera görüntülerinde Milletvekili Halil Yıldız'ın ağabeyi Mehmet Yıldız silahını Ferit ve Fadıl Şenyıldız'a doğrultmuştu. Yeğen İbrahim Yıldız'a üç el ateş etmişti. Mehmet Yıldız ve Şenyaşar ailesinden yaralılar hastaneye kaldırıldılar. Mehmet Yıldız hastanede öldü.

Yıldız ailesinin yakınları ambulans ve sedye üzerindeki yaralı Şenyaşar fertlerine uzun namlulu silahlarla saldırdı. Evlerinde olan baba Esvet ve anne Emine Şenyaşar olaydan haberdar edildikten sonra hemen hastaneye koştular. Olan bitenden haberleri yoktu. Gözü dönmüş Yıldız ailesinin fertleri ve milletvekili korumaları hastaneye giren babaya da saldırmış ve doktorları da tehdit etmişlerdi. Emine Şenyaşar, eşinin linç edilerek katledilmesine şahit olmuştu.

AMBULANS ŞOFÖRÜNÜN DİKKATI

Celal Şenyaşar 17 kurşunla, Adil Şenyaşar ise 6 kurşunla katledilmişlerdi. Ferit Şenyaşar ise mucize eseri mermi sıyrıyla kurtulmuştu.

Fadıl ambulansla bekletilmişti. Fadıl, ambulans şoförünün dikkatiyle Balıklıgöl Devlet Hastanesi'ne götürülmüş, bunu öğrenen Yıldız ailesi onu da öldürmek üzere yola çıkmıştı.

Şanlıurfa Balıklıgöl Hastanesi'ne haber verildi, hastane yetkilileri alelacele Fadıl'ı başka bir ambulansla Diyarbakır'da bir devlet hastanesine nakletti. Ağır yaralanan Fadıl Şenyaşar tutukla-

narak tedavisine cezaevinde devam edildi. Üç yıl sonra 2 Nisan 2021 tarihinde Malatya 3'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın 7'nci duruşmasında Fadıl Şenyaşar'a 37 yıl 9 ay, Enver Yıldız'a ise 18 yıl hapis cezası verildi.

YILDIZ AİLESİ, EMİNE ANA'NIN EŞİ VE İKİ EVLADINI VAHŞİCE KATLETTİ

Emine Ana'nın, eşi ve iki evladı da vahşice katledilmişlerdi. Diğer oğlu Fadıl Şenyaşar ağır yaralıyken hukuksuz bir şekilde tutuklanmıştı.

Ailesinin katilleri olan Yıldız ailesinden 23 kişi elini kolunu sallayarak Suruç'ta geziyor, o adalet için yaz kış demeden Urfa Adliyesi önünde sesini hepimize duyurmaya çalışıyor. Ağutlarla mezarın toprağını kazdığı görüntüler vicdanlara dokunmuştu.

Hukuksuzluklar karşısında çaresiz kalarak olaydan yaralı kurtulan oğlu Ferit ile birlikte 8 Mart 2021'de Urfa Adliyesi önünde adalet nöbetine başladıklarından bu yana defalarca gözaltına alındılar.

Emine Ana'da çok ağlamaktan yüzde yetmiş görme kaybı oluştu.

Annesiyle birlikte Urfa Adliyesinde nöbet tutan Ferit Şenyaşar, "Ölümden daha acı bir durum yaşıyoruz. Zulüm yaşıyoruz. Bu zulüm ise yargı eliyle yapılıyor. Bize ikinci katliam yargı eliyle yapılıyor." diyor.

Hukuk tersinden işlemeye devam ederken ve katiller ellerini kollarını sallayarak dolaşırken, Milletvekili Yıldız'a hakaret ettiği gerekçesiyle ailesi katledilen Emine Ana'ya dava açılıyor. Şenyaşar ailesinin feryadı Ankara'da duyulmadıysa da uluslararası kamuoyunda yankı buldu. Kişi ve kurumlar Urfa'da Emine Ana'nın nöbetine destek veriyor.

Taybet Ana: 11 Çocuk... 10 Kurşun... 7 Gün - 7 Gece...

YAZI **Bülent Keneş**
Gazeteci - Yazar

Tarihte ilk devletler diğer bazı sebeplerin yanı sıra ortak tehditlere karşı kolektif güvenlik ihtiyacını gidermek üzere kurulmuş yapılar şeklinde ortaya çıkmıştır. Modern zamanlarda da devletin en asli görevi vatandaşlarının can güvenliklerini korumak olmuştur. Peki bir devlet, şu ya da bu şekilde gücü ele geçirecek çeteleşmiş yoz yöneticilerinin elinde tipik bir zulüm ve terör aparatına dönüşürse vatandaşın hali nice olur? Bu sorunun cevabı Taybet Ana'nın hazin sonunda yatıyor.

EVLATLARI, KURT-KUŞ YEMESİN DİYE BAŞINDA BEKLEDİLER

Ölümü devlet kurşunuyla, yürek parçalayıcı bir şekilde olmasaydı şayet, Taybet Ana varlığından, adından, yaşından ve yaşadıklarından asla haberimiz olmayacak milyonlarca gariban ve çilekeş Kürt anasından sadece biri olarak

bu dünyadan geçip gidecekti. Türkiye, şayet harâmî despot bir gürûhun zulmü altında olmasaydı Taybet Ana, gündelik azığı olan yokluğu şükürle, fukaralığı kanaatle, garipliği sükûtle, çileleri sabırla sarmalayıp kıyıda köşede kalmış kendi küçük dünyasında Allah'ın bahsettiği ömrü sessiz sedasız yaşayıp gidecekti. Ne esef vericidir ki, sessiz sevgilerini dilsiz hüznleriyle bezeyen sevdiklerinin başucunda bekleşip edecekleri son vedayı bile Taybet Ana'ya çok gördüler. Acısıyla tatlısıyla yaşayacağı hayatı yarım bıraktılar.

Ahmet Davutoğlu'nun Başbakan, Recep Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı koltuğunda oturduğu terör devletinin asla unutmamız gereken bu elim cinayetini kısaca hatırlayalım:

Kürt sorununun barışçıl çözümüne dair 2012 yılında başlayan müzakereleri, derin devlet çeteleriyle anlaşılan Erdoğan, 2015 yazında sona erdirdi. Sur ve Nusaybin gibi bin yıllık Kürt şehirleri de dahil olmak üzere onlarca Kürt şehri aylar boyunca ağır silahlarla, tank ve toplarla kuşatma altında tutuldu. Yüzbinleri

bulan sivil halk aç-susuz ve perişan bırakıldı. Cizre'de iki binanın bodrumunda 100'den fazla insan yakılarak katledilirken bazı yerleşim yerleri adeta haritadan silindi. Toplamda yaklaşık bin 500 insan öldü, 2 milyona yakın insanın hayatı cehennemde çevrildi. Ama tüm bunların arasında öyle bir vaka vardı ki, yaşanan zulmün sembolü haline geldi: Taybet Ana.

ZULMÜN SEMBOLÜ:

Elli yedi yaşındaki 11 çocuk annesi Taybet İnan, Şırnak'ın Silopi ilçesinde 14 Aralık 2015 günü ilan edilen sokağa çıkma yasağının beşinci gününde sadece 10 devlet kurşunuyla öldürülmekle kalmamıştı, çocuklarının

gözleri önünde katledilen Taybet Ana'nın cansız bedeni sokak ortasında 7 gün 7 gece boyunca bırakılarak kurda kuşa öylece teslim edilmişti. Kayınbiraderi Yusuf İnan'ın (53) Taybet Ana'nın cesedini alma çabası da devlet kurşunlarının hedefi olup öldürülmesiyle sonuçlanmıştı. Olup biteni dehşet içerisinde izleyen çocuklarına ise annelerinin sokak ortasındaki cesedine 7 gün boyunca uzaktan göz kulak olmak kalmıştı. Öldürüldükten 7 gün sonra cesedi morga kaldırılan Taybet Ana'nın çilesi bununla da bitmemiş, defnedilmesine ancak 23 gün sonra müsaade edilmişti. Cenazesine ise sadece birkaç kişinin katılmasına izin verilmiş, eşinin ve 9 çocuğunun son görevlerini yerine getirmelerine müsaade edilmemişti. Benzer devlet cinayetlerinde olduğu gibi; bu cinayetin de üstü hızla örtüldü.

Dilleri dahil en temel hak ve özgürlükleri gasp edilmiş olan Kürt halkının asırlık trajedisinin bir sembolü haline gelen Taybet Ana'nın korkunç akıbeti, azıcık vicdanı olan herkesin yüreklerini sızlattırken, çocuklarının acı dolu isyanını ise oğlu Mehmet İnan şöyle dile getirmişti:

"Annem tamı tamına 7 gün sokakta kaldı. Hiçbirimiz uyuyamadık, köpekler gelir, kuşlar konar diye. O, orada yattı; biz 150 metre ilerisinde öldük. Bir insan bir insana ne kadar acı çektirebilirse devlet de bize 7 günde bunu yaptı. Tam 7 gün annesinin cenazesi sokak ortasında kalınca insan çok iyi olamıyor, insan kalamıyor. Gözleri açık kalmıştı annemin, yüzü eve dönük, ayakları toplanmış, belli ki bir takat gelsin diye çabalamış. Benim annemi, siz benim annemi öldürdünüz!.."

Apaçık bir zulüm ve terör devletine dönüşen Erdoğan rejimi, tıpkı adının anlamı "iyilikler, güzellikler" olan Taybet Ana'yı hunharca katlettiği gibi ülkedeki tüm iyilikleri ve güzellikleri tek tek yok etmeyi halen sürdürüyor.

Taybet İnan

Doğum tarihi:
1958

Vefat tarihi:
18.12.2015

Vefat sebebi:
Polis kurşunuyla ölüm

Mesleği:
Ev hanımı

Nur Hayat Seven

Doğum tarihi:
1941

Vefat tarihi:
17.01.2021

Vefat sebebi:
Gaybubet-Hastalık

Mesleği:
Ev hanımı

YA ZI Ahmet Kurucan
İlahiyatçı - Yazar

Takvimler 17 Ocak 2021 Pazartesi'ni gösteriyor. Ülkemizden 10 bin km uzaklıkta damarlarımızdaki her bir damla kanın duyduğu vatan, anne-baba, eş-dost-akraba ve arkadaş hasretini yeniden yaşamaya başlayacağımız sabahın erken saatlerinde bir vefat haberi ile uyandık. Hocaefendi'nin ablası dünya sürgünüü tamamlamış ve ahiret yurduna göç etmişti. Nerede mi?

Doğduğu Korucuk köyünde, büyüdüğü Alvar köyünde, gençlik zamanlarını yaşadığı Erzurum'da ya da yaşlılık döneminde taşındığı Turgutlu'da değil. Ya nerede? Kimselerin bilmediği, hapisten çıkan büyük oğlunun bile aylar sonra öğrendiği, büyük bir şehrin ücra bir köşesinde. 7 yıl olmuştu böylesi bir hayat yaşamaya başlayalı. Zalim devletin zulmünden kaçıyor. İşkencenin sıradanlaştığı polis karakollarından ve polislerden kaçıyor.

Önüne konan boş dosyalara bile 6 yıl 3 ay diye başlayarak cezalar öneren savcılardan kaçıyor. Savcının emirber neferi gibi hareket eden 'siyasetin köpeği' hakimlerden kaçıyor.

Yıllar ve yıllar boyu elinden gelen her türlü izzetükramı yaptığı, nice nice iyiliklerde bulunduğu komşularından kaçıyor.

ÖMRÜ MADDİ VE MANEVİ İZDIRAPLA GEÇTİ

İyi ki de kaçıyor ve kaçabiliyordu. Halbuki 80'ine dayandığı bu yıllarda tam da dinginliğe ihtiyacı vardı. Ömrü maddi manevi istiaplarla geçmişti zira. Yüzündeki kırışıklıkların her biri yılların verdiği yorgunluğun izini üzerinde taşıyordu. Kronik hastalıkları, sürekli doktor gözetimi altında bulunmasını gerektiriyordu.

Günde üç öğün avuç avuç kullandığı ilaçlar zaten bunun ispatıydı. Ama heyhat!

Ne yapmıştı bu 80 yaşındaki kadın?

Neydi suçu ki bir eşkiya gibi takip ediliyordu devletin güvenlik kuvvetleri tarafından?

Polisi, jandarması, istihbaratı, savcısı, hakimi neden el ele vermişti?

Devleti mi yıkacaktı? Toplumla mı bir

Oğlunun bile aylar sonra öğrendiği şehrin ücra bir köşesinde defnedildi!

zarar vermişti? Birisini mi öldürmüştü? Kamu malından mı çalmıştı? Hırsızlık mı yapmıştı? Rüşvet mi almıştı?

Görevini kötüye mi kullanmış ve onu devlet, millet aleyhine olacak şekilde suistimal mi etmişti? Uyuşturucu mu satmıştı? Kaçakçılık mı yapmıştı? Gerçekten ne yapmıştı da böylesi amansız bir takibin muhatabı olmuştu?

Bunları yapsaydı böyle takip edilir miydi?

Tabii ki hayır. Bunların hiç birini yapmamıştı. Yapsaydı böyle takibe maruz kalmazdı.

RABBİM ALLAH DEDİĞİ İÇİN

Aksine O, ömrünü Allah'ın rızasını kazanma istikametinde geçirmişti. Kur'an'ın çizdiği sınırlar onun kırmızı çizgisiydi. Peygamber sünneti hayatının olmazsa olmazıydı. Alın secdeden kalkmayan, dilinden duası durmayan bir insandı. "Rabbim Allah" diyor ve başka bir şey demiyordu. Ama bütün bunlara rağmen kendisinin bile bilmediği, anlatıldığında anlamadığı ve anlam veremediği çok büyük bir suçu vardı. Bu suç, onu katil olmaktan, hır-

sızlık yapmaktan, rüşvet almaktan, uyuşturucu satmaktan, kaçakçılığa bulaşmaktan çok daha kötü bir yere taşıyordu ve böyle takip edilmeyi hak ediyordu.

ERDOĞAN REJİMİ VE PAYDAŞLARI, GÜLEN'İ SEÇTİ

Onun suçu Erdoğan ve paydaşlarının otoriter rejimi oturtmak için kurban olarak seçtikleri Gülen Cemaati'nin fikri önderi Fethullah Gülen'in ablası olmaktı. Bundan daha büyük bir suç olur muydu?

Bugünleri kitap sayfaları arasından okuyup öğrenecek gelecek nesillere armağan olsun şu sözlerim; Erdoğan Türkiye'si Firavun'un Hz. Musa kavmine yaptığı gibi "Rabbim Allah" diyen insanların öldürüldüğü, hapisanelere konulduğu, işkencelere maruz bırakıldığı ve saymakla bitiremeyeceğimiz vahşiliklerin yapıldığı, daha da kötüsü bu kötülüklerin sıradanlaştığı bir Türkiye'ydi. Nur Hayat Seven Hanımefendi son nefesine kadar bunu yaşadı, umarım sizler böylesi bir ülkede yaşamazsınız.

‘İşkence ile seni bizden alanlar peşimizi bırakmadı, evlatlarımızla ülkeyi terk etmek zorunda kaldık’

YA ZI Tülay Açikkollu
Eşi

Eşim Gökhan Açikkollu, evinden gözaltına alındığı andan itibaren kötü muameleyle karşılaştı. Komşularının anlatımına göre evindeyken şeker krizi geçirdi. 13 gün boyunca işkence gördü. Kafası duvarlara vuruldu, sert darbelerin etkisiyle kırılmaz camlı gözlüğü, kaburgaları kırıldı. Sağlık kontrollerinde doktorlara sürekli darp edildiğini yüzlerce kez tekme ve tokat yediğini anlattı. Şeker ve panik atak

rahatsızlığı olduğunu söyledi. Ama kimse dinlemedi. İlaçlarını ulaştırmak için günlerce uğraştık. Gözaltında iki kez şeker komasına girdi. İnsülin iğneleri polisler teslim edilmiş olmasına rağmen, 100 iğneden sadece 4’ünün kullanıldığı eşyaları geri verildiğinde ortaya çıktı. Gökhan Öğretmen, işkence ve kötü muameleyle 13 gün dayanabildi.

5 Ağustos 2016’da İstanbul Emniyet’inin C-3 Nezarethanesinde kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti. Terör örgütü üyesi olmakla suçlandı.

15 Temmuz’dan iki gün sonra KHK ile

görevinden uzaklaştırıldı. Ve vefatından 2 yıl sonra, 20 Şubat 2018’de ise işkenceci devlet “pardon” diyerek, eşimi görevine iade etti. Suçsuzluğunu ‘göreve iade’ yazısıyla ilan etti. Eşimle hasbihal sadedindeki mektubumu sizlerle paylaşıyorum:

GÖKHAN’A MEKTUP!

Canımız, kıymetlimiz, kahramanımız,
Sen gittin.

Bize çok ağır ama bir o kadar da gurur duyulması bir miras bıraktın.

Geride öyle hoş bir sada bıraktın ki taniyan tanımayan herkes senden hayırla bahsediyor.

Görülen rüyalarda şehitlik emareleri okunuyor. Biliyoruz sen şehit oldun ve hâlâ görevinin başındasın. Onun için öldün değil, gittin diyorum.

SEN GİTTİN. Senin böyle acı bir şekilde gitmene sebep olan zalimler hız kesmeden zulümlerine, işkencelerine devam ediyor. Senden sonra 1000’e yakın kişi bu zulmün pençesinde can verdi. Bizler, sevdiklerini kaybedenler olarak acımızı paylaşan, birbirine destek olan, mutlu anlarımızda da birbirini yalnız bırakmayan kocaman bir aile olduk ve “Biten Hayatlar” ailesi olarak her gün ailemize yeni bireyler katılmasın, daha fazla can yanmasın diye dua ediyoruz.

SEN GİTTİN. 3 yıl sonra 45 gün arayla babamı ve yengemi kaybettik. Baban

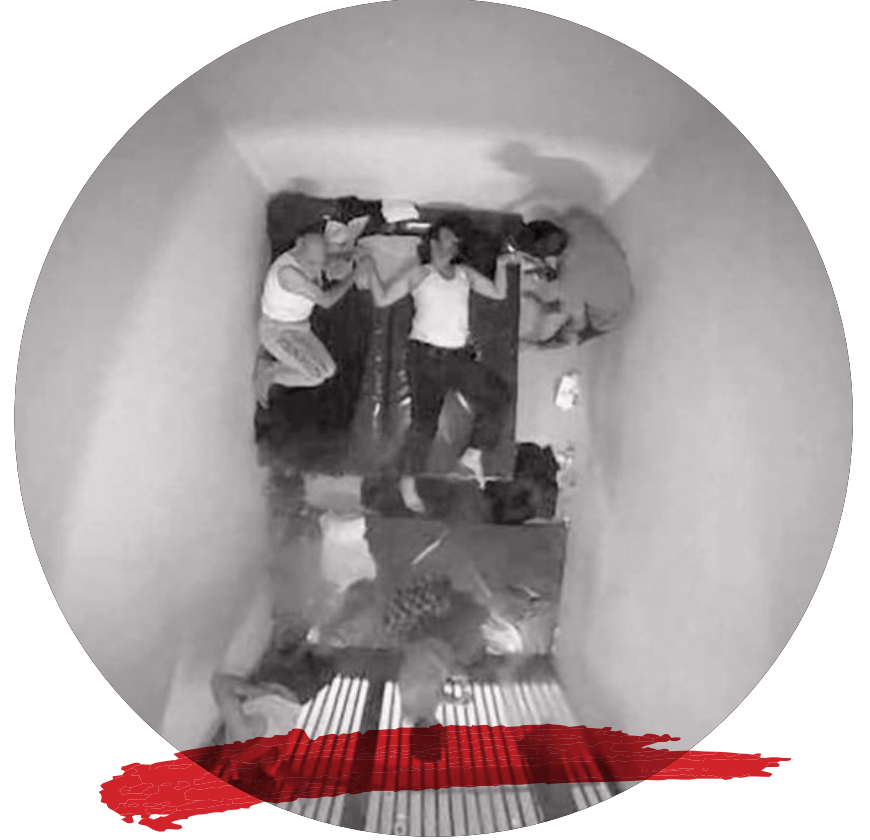
Gökhan Açikkollu

Doğum Tarihi:
01.04.1974

Vefat Tarihi:
05.08.2016

Vefat nedeni:
Gözaltında İşkence

Mesleği:
Tarih Öğretmeni

felç geçirdi. İşkence ile seni bizden alanların peşini bırakmadığım için hakkımda dava açıldı. Evlatlarımızla ülkeyi terk etmek zorunda kaldık. Bu kadar acıya bir de gurbeti ekledik.

SEN GİTTİN. Oğlumuz Avrupa'nın en güzel üniversitelerinden birinde bilgisayar mühendisliği okuyor. Kızımız liseye başlayacak. Kısa sürede çok büyük başarı elde ettiler hep istediğin gibi.

SEN GİTTİN. Namın tüm dünyaya yayıldı. Hakkında belgeseller çekildi, adına şarkılar yazıldı. Kırık gözlüğün zulmün sembolü oldu. Hayatın gibi gidişinle de çok büyük hizmet ettin. Arkadaşlarını korumak için canını feda ettin. Sen gidince nezaret-hanedekiler ne dediler biliyor musun? "Gökhan Hoca vefat edince Vatan Emniyet'te bir süre işkenceler durdu da biraz nefes alabildik."

SEN GİTTİN. Bize de öyle zor bir hayat kaldı ki! Tek başına mücadele etmek çok

zormuş. Bir yandan yaşananlarla mücadele ederken bir yandan gurbete uyum sağlamaya çalışmak, bir yandan da yaşanma ihtimali olanları düşünmek beni çok yoruyor, sabrım dağılıyor. Çocukların başarılarını göremedin diye üzülürken, onların babasız yaşayacakları buruk mutlulukları hayal ettikçe acım katmerleniyor. Onlar evlenirken yanlarında olamayacaksın, torun sahibi olmanın tadına varamayacaksın diye kafamda kurgulayıp acıma acı katıyorum. Ama her şeye rağmen -bu sözden hoşlanmasam da- hayat devam ediyormuş.

SEN GİTTİN. Hayalini kurduğun, duasını ettiğin gibi şehit oldun. "Beni köyümün yağmurlarında yıkayıp şuraya da gömsünler." diye espri yaptığın mezarlığa defnedildin. Hala mevcut olan korku atmosferine rağmen seni tanımayanlar bile mezarını ziyarete geliyor. Dünyanın dört bir tarafından, adına dualar edilip, hatimler okunuyor. Kongo'da

adına su kuyusu bile açıldı. Allah sana neler lütfetti.

SEN GİTTİN. Avukatla bana son gönderdiğin mesaj "Eşime onu çok sevdiğimi söyleyin." oldu. Ben de seni çok sevdiğimizi iletmesini istedim ama avukat seninle görüşmeden göçüp gittin.

SEN GİTTİN. Çok ağır, çok güzel bir miras bıraktın. Davan, hukuki mücadeleyi, manevi mirasın, evlatların bana emanet. Yaşadığım sürece, gücüm yettiğince bu emanetlere sahip çıkmaya çalışacağım. Avukat mesajımı iletmesinde de buradan haykırarak söylüyorum: Seni çok seviyorum, seni çok seviyoruz. Allah senden ebeden ve daimen razı olsun. Cennette kavuşmak duası ve umudu ile sözlerimi mezar taşına yazdıracağım cümleler ile bitiriyorum:

GÜZEL HAYATINI GÜZEL BİR ÖLÜMLE TAÇLANDIRDIN. RAB-BİM BİZLERİ ŞEFAATİNE NAIL EYLESİN.

Plastik sandalyedeki ölümün anatomisi

YA ZI Mehmet Efe Çaman
Yazar ve Akademisyen

Midem bulanıyor: Komiser Yardımcısı polis memuru Mustafa Kabakçioğlu, bir yardım kuruluşuna yıllar önce yaptığı 5 TL'lik bir yardım "kanıt gösterilerek" suçlandıktan sonra tıklandığı berbat bir Türk hapisanesinde, tek kişilik sefil bir hücrede, tek başına acılar içerisinde çarpınarak öldü! Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor: Şimdi çıkıp AKP'den, derin devletten, zalim rejimden, kutuplaşmış ve tarumar olmuş bir siyasetten falan söz edebilirdim, ama öyle yapmayacağım. Çünkü polis Mustafa'nın katili bir

toplum! Toplu bir cinayet, çok ortaklı bir katliam, kitle tarafından yapılan bir linç, bir tür kolektif idam burada söz konusu olan! Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor: Fişlenmesi ayrı bir sorun, fabrikasyon nedenlerle teşkilattan atılması ayrı. Hakkında açılan dava ayrı bir sorun, davanın gerekçelendirildiği "deliller" ayrı! Hapishanede olması ayrı bir sorun, hapishanenin fecaat durumu ayrı! İçeride hastalanması ayrı bir sorun, doktora gösterilmemesi ve bilerek ölüme terk edilmesi ayrı! Ölmesi ayrı bir sorun, ölüm nedeninin örtbas edilmesi ayrı! Yazdığı dilekçelere olumlu yanıt verilmemesi ayrı bir sorun, tedaviyi kendisinin reddettiği doğrultusunda açıklamalar yapan ve sahte dilekçe üreten memurlar ayrı! Fakat en önemlisi ne biliyor musunuz? Bu katliamı devletin yapması ayrı sorun, ama görmezden gelen toplum ayrı! Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor:

Plastik, her şey plastik!

Beton, her şey beton! Kirli duvarlar, iki paralık bir ayna, uyduruk bir masa.

Küçük gri bir kalorifer dilimi. Garip, leş, ihtimal on yıllık halı bir zeminde etrafa saçılmış olarak duran tuvalet kâğıtları, pet su şişeleri.

Sıvaları dökülmüş soluk bir duvar. Hepsi bir zulmün, bir işkencenin, bir infazın, bir taş kalpli muamelelerin tek şahitleri! Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor: Ortada kapıya doğru baktığı söylenen beyaz plastikten, kolçaklı bir iskemle! Mahalle aralarındaki kafelerde veya ucuz mantıcılarda rastlanan türden! Üzerinde, sanki televizyon seyredirken içi geçmiş gibi öylece duran polis Mustafa! Boynu öyle geriye doğru kaykılmamış olsa, sanırsınız ki hemen ayağa fırlayacak. Biraz utangaç, "kusura bakmayın, dalıvermişim işte!" diyecek. Elleri önde, bacaklarının üze-

rinde! Ayaklarında sandallar, sanki ölmemiş, az önce yürüyüşten gelmiş! Bakakaldığım o melun, o dehşet fotoğraf karesinde yüzünü buzlandırmışlar. Kim bilir neden? Gözleri mi açık? Ağzından kan mı gelmiş? Dili mi dışarıda? Bir yerinde morluk veya darp izi mi var? Tüm bu ayrıntıları görmemize ve bilmemize imkân yok. Unutturulan, ailesinden başka kimsenin adını bile anmadığı, daha birkaç yıl öncesine kadar gece evinizde rahat uyumanız için çalışan bir polis memuru, gelecek vaat eden bir komiser yardımcısı. Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor: Neticede, bakanların veya müsteşarların önüne yatacağı türden üçkâğıtçı şaklabanlar gibi, para falan beklemedikleri "önemli biri değil". Komiser yardımcısı Mustafa da "Hırsızdan korksaydık polis olmazdık!" diye bağırması mıdır? Beş TL'lik yardım deseler de, içeri tıkmalarının da, ölüme terk etmelerinin de nedeni başkaydı mutlaka! "FETÖ'cü" mü dediler? Yoksa "vatan haini" mi? Akraba, konu komşu, eş dost, tanıdıklar, meslektaşlar falan ne dedi? Sahip çıkan oldu mu? Yoksa çoğunlukla olduğu gibi bir tekme de onlar mı attı? Zayıfa vurmanın

Mustafa Kabakçioğlu

Doğum Tarihi:
1978

Vefat Tarihi:
29.08.2020

Vefat nedeni:
Cezaevinde vefat

Mesleği:
Komiser Yardımcısı

halk sporu olduğu berbatlıklar toplumunda, ölümden beter bu hayal kırıklığını yaşadı mı, polis Mustafa ve ailesi de? Çocuklarını -okula gidiyorlarsa eğer- öğretmenleri teşhir edip, “vatan haininin çocukları!” dedi mi? Milletın meclisine sokulmamayı, sosyal güvencesi, maaşı ve sağlık güvencesinin kesilişini de yaşıttılar mı? Kardeşlerini de işlerinden attılar mı mesela? Beyaz plastik sandalyede duran naaş bize bunları anlatamaz artık, heyhat! Belanızı bulasınız!

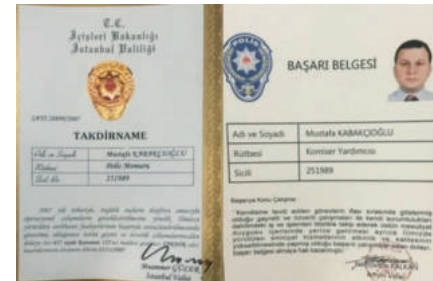
Midem bulanıyor: Ne hayalleri vardı kim bilir polis Mustafa'nın. Genç yaşında komiser yardımcısı olmuş, ülkesine hizmet etmek, suçlularla ve suçla mücadele etmek, fazlasıyla hak ettiği takdiri görmek – yoksa parada pulda göz olsa polis mi olurdu zaten! Ev alabildiler mi? Yoksa çoğu kamu emekçisi gibi onlar da kirada mıydı? Kiralarını nasıl ödediler Mustafa işini kaybettikten sonra? Eşi çalışıyor muydu? Hapse düşünce onlara ne oldu? İçeride bunları düşünüyor muydu her daim, polis Mustafa? Kurduğu hayallerle

düştüğü bu korkunç durum arasındaki tezat bir insanı nasıl etkiler? Bunu yaşayan idealist bir polis memuru, ülkesi, toplumu ve devleti hakkında ne düşünür? Polis Mustafa'nın çocukları ileride babalarının kaderi karşısında ne düşünecek, ne hissedecekler? Onlara babaları hakkında anlatılan hikâyenin altında nasıl ezilecekler? Mustafa o ıssız, terk edilmiş, izbe mahpusta bunları mı düşünüyordu yoksa, son nefesini vermeden önce? Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor: Gariban bir sokak kedisine veya köpeğine gösterilen ilginin onda

birini bile göstermeden, mezara koydular onu! Yok sayılan insan hakları kurbanları hanesine eklenen yeni bir sayı olsun istiyorlar. Sosyal soykırımda herkesin başını öte yana çevirdiği tipik bir olaydır yaşanan, onlara göre. “Suçu ne olursa olsun...” diye başlayan cümleler kurmaları bundandır. Suçu 5 TL'lik yardım yapmak! Bunun yaşadığı yerdir Türkiye. Türkiye'dir o kirli duvarlar, iki paralık bir ayna ve raf, o uyduruk plastikten masa. O garip, leş, ihtimal on yıllık halı bir zeminde etrafa saçılmış duran tuvalet kâğıtları, pet su şişeleri bu Türkiye'yi temsil ediyor. Türkiye'nin sıvaları dökülmüş soluk duvarları. Tüm insanları büyük bir zulmün, bir işkencenin, bir infazın, bir taş kalpli muamelenin kısmen faileri ve tam anlamıyla şahitleri! O plastik sandalyede, o terk edilmişliğin griliğinde kalbi atmadan buz gibi yatan, başı geriye düşmüş Türkiye aslında! O berbat, virane hapisane hücresi ülke! Belanızı bulasınız!

Midem bulanıyor!

'Kuzu postuna bürünen devlet' Kemal Kurkut'un canına kıydı!

YA ZI **Abdurrahman Gök**
Gazeteci

Kemal Kurkut 23 yaşındaydı. Babasını 5 yaşında kaybetti. Annesi, tam 13 ahır temizleyerek, kendine ve 4 çocuğuna barınacakları bir yuva (!) yapar. Böyle bir ortamda büyüdü. İmkânsızlıklar içinde üniversiteye girdi. İnönü Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde okuyordu. Keman çalmayı, şiir okumayı seven biriydi. Belki de çok sevdiği Ahmet Kaya gibi müzisyen olmakta hayali.

Peki ne olmuştu Kemal'e?

Binlerin gözünün önünde polis bu genci öldürecek kadar neden canileşmişti? İşte hayatının baharındaki bu genç adam, 21 Mart 2017'de Nevroz kutlamasına katılmak üzere Malatya'dan gelmişti. Diyarbakır'da polisler tarafından, herkesin gözleri önünde, yarı çıplak bir şekilde vurularak öldürüldü.

Kurkut öldürüldükten hemen sonra devlet, alelacele ve bir şeyleri gizlemenin telaşıyla 'bir intihar bombacısının öldürüldüğü' açıklaması yapmıştı. Havuz Medyası ve diğerleri hemen bu yalana sarıldı. Ta ki öldürülme anları saniye saniye çekilen o fotoğraflar yayınlanıncaya kadar. Türkiye'yi Kemal'in bir intihar bombacısı olduğuna inandırmaya çalıştılar ama bu yalan ve cinayetin mumu yatsıyı bile bulamamıştı.

Ölümü göze alarak çekilen fotoğraflarla büyük bir yalan ve algı operasyonunu boşa çıkardı Mezopotamya Ajansı Editörü Gazeteci Abdurrahman Gök. Şöyle anlatıyor olayın birinci dereceden tanığı Gazeteci Gök:

"KHK ile kapatılan Dihaber Ajansında çalışıyordum o zaman. Diyarbakır Nevroz'u takip etmek için görevlendirilmişim. Sabah 07.00 sularında protokol girişine geldim. Burada çok sayıda zırhlı polis aracı, her birimden polisler, gazeteciler, Nevroz Tertip Komitesi üyeleri bekliyordu. Nevroz alanına giriş yapabilmek

için aramaların bitmesini bekliyorduk.

Saat 08.04'te bir silah sesiyle arkamı döndüğümde, birkaç polisin arasında, göğsüne bir bıçak doğrultmuş, yarı çıplak vaziyette bir genci gördüm. Sanırım bunu elbiselerinin çıkarılması-na tepki olarak yapmıştı.

Hemen fotoğraf makinesine davrandım ve fotoğraf çekmeye başladım. İlk fotoğraf karesini çektiğimden sonra, Kemal polislerin arasından sıyrılarak koşmaya başladı.

Tam ben esnada üst üste silah sesleri de gelmeye başladı. Ben anlarda ben de istemsiz bir şekilde Kemal'e doğru koşuyorum ve art arda deklanşöre basıyordum.

Kemal yere yığılıp, başında bekleyen polisler nabzını kontrol edene kadar olayın şokuyla 28 fotoğraf karesi çekmişim. Uzun namlulu silahlı olan bir polisin beni engelleyip itmesiyle kendime geldim. Ne çektiğimi kontrol etmek için makinemi açtığı zaman Kemal'in kanlar içinde, gözleri açık, yarasını tutmuş vaziyetteki son fotoğrafını gördüm.

Polisin fotoğraflara el koyabileceğini düşünerek, hafıza kartını yuvasından çıkardım, tam o anda polisler etrafımı sardı.

Fotoğraf makineme el koymak istediler. İzin vermeyince çektiğim fotoğrafları talep ettiler. Ben de henüz kartı makinaya takmadan olayın geliştiğini, refleksiyle boş deklanşöre bastığımı söyledim.

Foto-film ekibinden uzman polisler çantamı aradı, buldukları hafıza kartlarının tamamına format çekip var olan bütün fotoğrafların silinmesinden emin olduktan sonra kartlarımı ve çantamı bana teslim etti.

Ancak Kemal Kurkut'un fotoğraflarının bulunduğu hafıza kartını

bulamadılar. Ve belli ki kendilerince herhangi bir fotoğrafın çekilmediğinden emin olmanın rahatlığıyla kamuoyuna "canlı bomba" açıklamasını servis ettiler.

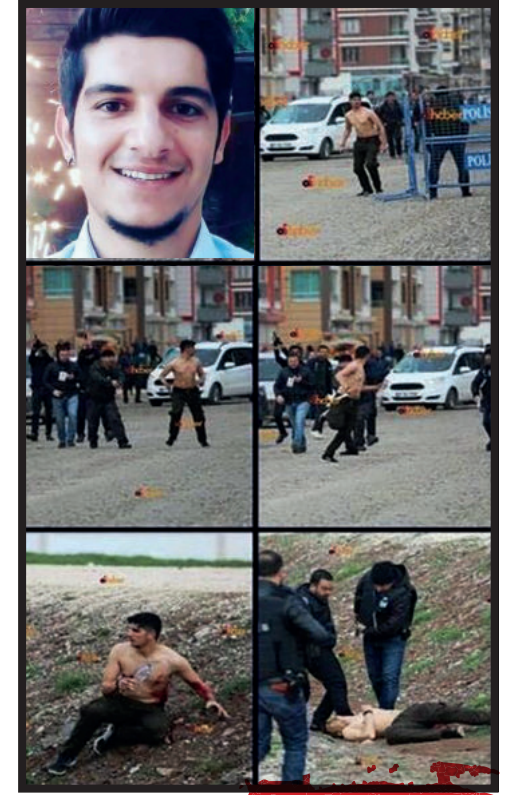
Hafıza kartını önce alelacele pantolonumun arka cebine koydum.

Sonrasında da çorabımın içine sakladım. Ta büroya gidene kadar da çıkarmadım. Büro da fotoğrafları bilgisayara yükledim. Çektiğim fotoğrafların hikâyesini yazdım. Kemal'in 28 kareye sığan yaklaşık 50 saniyelik son anlarını defalarca izlemek zorunda kaldım.

Fotoğrafa yansıyan her bir detayı dikkatlice inceledim ve "İşte Diyarbakır'da gencin kare kare vurulma anı!" başlığıyla kamuoyuna taşımış olduk katliamı. Fotoğrafları, o zaman henüz KHK ile kapatılmamış olan Dihaber'de yayınlıyınca valiliğin "canlı bomba" açıklamasına karşı ciddi bir tepki oluştu ve dört gün sonra iki polis hakkında soruşturma açıldı. Daha sonra polisin verdiği bilgilerin, cinayetle örtüşmediğini devlet kabul etmek zorunda kaldı."

Not: Gazeteci Gök'e, Kemal Kurkut davasında terör örgütü propagandası yapmak iddiasıyla Haziran 2022'de 1,5 yıl ceza verildi. Polis ise beraat ettirildi. Çünkü katliamı yapan devletin polisiydi. Vefat eden ise bu coğrafyanın kader mahkûmu bir Kürt'tü. Adalet yerini bulmadı, memlekette kıyamet de kopmadı. Yalnızca Kemal'in anacığının yüreğinde koptu büyük kıyamet... Sonra ne mi oldu?

Kemal için cenaze aracı da, mezar yeri de verilmedi. Yıkanmaması için su bile kesildi. Usulünce yaşamasına izin verilmeyen Kemal'in, usulünce gömülmesine de izin verilmedi, vatandaşın hukukunu adaletiyle koruyamayan hatta canına kıyan devlet tarafında. (www.internationaljournalist.org)

Kemal Kurkut

Doğum tarihi:
1989

Vefat tarihi:
21.03.2017

Vefat Nedeni:
Polis tarafından
katledildi

Mesleği:
Üniversite
öğrencisi

Ragıp Enes Katran

Doğum tarihi:
23.04.1996

Vefat tarihi:
15.07.2016

Vefat sebebi:
İşkence ile katletme

Mesleği:
Harbiyeli öğrenci

Harbiyeli Ragıp Enes'i köprüde linç ederek canına kıydılar

YA ZI Elif Katran
Ablası

Ragıp Enes Katran 23.04.1996'da yedi kardeşin en küçüğü olarak Gaziantep'te doğdu. İlköğretim ve liseyi Gaziantep'te tamamladı. 2014 yılında sınavlarına girdiği Hava Harp Okulu'nu kazandı. Hava Harp Okulu'nda askerlik mesleğinin yanı sıra Bilgisayar Mühendisliği bölümünde eğitim görmekteydi. Kardeşim Ragıp, 15 Temmuz gecesi tatbikat yalanıyla otobüse bindiriliyor, Boğaziçi Köprüsüne götürülüyor.

HİÇBİR ŞEYDEN HABERLERİ YOKTU
Hiçbir şeyden haberleri yokken kendilerini bir cehennemde bulan kardeşim ve arkadaşları kimseye zarar vermemiş; sabaha

kadar askeri aracın altında beklemişlerdi. Sabah gözü dönmüş bir grup tarafından linç edilmişler ve kardeşim şehit edilmiştir. Ailesi olarak biz 17.07.2016'da arkadaşlarının haber vermesi sonucu Ragıp'ın kamp dışına çıkarıldığını öğrenmiş olduk. Tam on iki gün boyunca aramadığımız karakol, adliye, hastane kalmamıştı; ancak olumlu ya da olumsuz hiçbir bilgiye ulaşamadık.

KARDEŞİMİ KÖPRÜDE LİNÇ ETMİŞLER

26.07.2016 günü kardeşimi adli tıp kurumunda bulduk. Ertesi günü sabah İstanbul Adli Tıp'a gittik, teşhis ettik Ragıp'ı. 15 Temmuz yazıyordu vefat tarihinde... Aşırı derece darp etmişler kardeşimi, linç etmişler köprüde. Cenazemizi teşhis ettikten sonra yaşadıklarımız daha da vahim. Adli Tıp kurumunda beledi-

yenin mezarlıklarla ilgilenen küçük bir bürosu var. Yetkili memura gidiyorsunuz, size araç veriyorlar, vs. nereye gidecekse naaş gidiyor.

GÖREVLİ MEMUR RAPORA BAKTI: "ÖLEN DARBECİYMİŞ"

Görevli memur ölüm raporuna baktı, "Ölen darbeciymiş. Sizin cenazeniz 15 Temmuz'da ölen asker olduğu için belediye hizmet veremiyor, kendi başınızın çaresine bakın" dedi. "Ben bilmem, biz öyle emir aldık" dediler. Kardeşime yapılan zulüm bitmemiş, darbeci yaftasıyla defin işlemlerinde hiçbir hizmet alamamış her şeyi kendi imkanlarımızla yapmak zorunda bırakılmıştık. Adaletin tesis edileceği gün yapılan bütün haksızlıkların elbette hesabı sorulacaktır; peki 19 yaşında hayattan koparılan, yaşama sevinciyle dolu kardeşimi kim geri getirebilir?..

Kürtçe mevlidi örgüt propagandası sayıp Ali Boçnak'ı öldürdüler!

YA ZI **Muhsin Ahmet Karabay**
Gazeteci - Yazar

Mela Huseynê Batêyî (1417-1495), Hz. Muhammed'in doğumunu anmak için Kürtçe "Mewlûdu'n-Ne-bî" adlı eserini yazarken, 6 asır sonra birinin bu eserinden dolayı hapse atılacağını muhtemelen düşünmemişti.

Ali Boçnak, doğuda yıllarca medresede Kur'an ve dini ilimler eğitimi aldı. Bundan dolayı medrese tedrisatından geçenlere verilen sıfatla anılmaya başlandı: Melê Ali.

Kendi çabasıyla Kürtçe okuyup yazmayı öğrendi. Kürtçe şiirler yazmaya ve yaşı da kemale ermeye başladıktan sonra yeni bir unvanla çağrılmaya başlandı. Apê Ali.

Şiirlerine, hayata dair her şeyi konu etti. Kimi zaman köyünde akan dereyi, kimi zaman kırlarda gezerken gördüğü çiçeği, kimi zaman da insanlarına reva görülen haksızlıkları.

Zaten Apê Ali'nin başının derde girmesi de bu yüzden olacaktı. Gördüğü kötülükleri eliyle düzeltmeye yetecek gücü yoktu. Bunları diliyle düzeltme yolunu seçti. Şiirlerini bunun için yazdı. Ne var ki "Kim bir kötülük görürse, onu eliyle değiştirsin. Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse, diliyle değiştirsin" sözünün doğruluğuna inandığını söyleyen mukteditlerin ölçüleri farklıydı.

HAKSIZLIĞA KARŞI TAVIR KOYDU APÊ ALI

Onlara göre tek doğru vardı: Kendi bildikleri. Kendi iktidarlarına payanda olmayan her şey yanlış ve bir kıymeti yoktu.

Haksızlıklara karşı koyduğu tavır, Apê

Ali'nin yolunun Kürt hareketinin siyasi yapısıyla keşişmesini sağladı. 1991'de Halkın Emek Partisi ile (HEP) başlayan süreç Barış ve Demokrasi Partisi'ne (BDP) kadar kopmadan devam etti.

Bu yakınlıktan dolayı güç odakları ona beklenen yaftayı yapıştırmada gecikmediler. "Sen PKK'lısın" dediler. Kürt siyasi hareketinin içinde yer aldığı için böyle anılan ilk kendisi değildi. Mücadele etmek, hayatı mücadeleye dönüştürmek bu coğrafyanın bir gerçekliği idi. Her mücadeleyi bir tohum ekmek gibi görenlerdendi. Bu tohumların bir gün özgürlük çiçeklerine dönüşeceğine yürekte inanıyordu.

Kimi zaman mitinglerde Kürtçe şiir okuyup katılımcıları coşturdu, kimi zaman taziye evlerinde o yanık sesleriyle şiir okuyup dua etti. Kürtçe mevlit okudu. Toplum içinde saygı gören, söylediği dinlenen biriydi.

**KÜSKÜNLERİ BARIŞTIRIR, KAN
DAVALILARA ARACILIK EDERDİ**
Dini bilgisi ve hayatın içinden gelen birikimiyle küskünleri barıştırır, kan davalarının bitirmesine aracılık ederdi. Sevilen, saygı duyulan

biri olmak bu coğrafyada suçtu. "Hem Kürt siyasi hareketinin içinde yer alması, hem dindar olması" adının en tehlikeli suçlular arasına yazılmasına neden oldu.

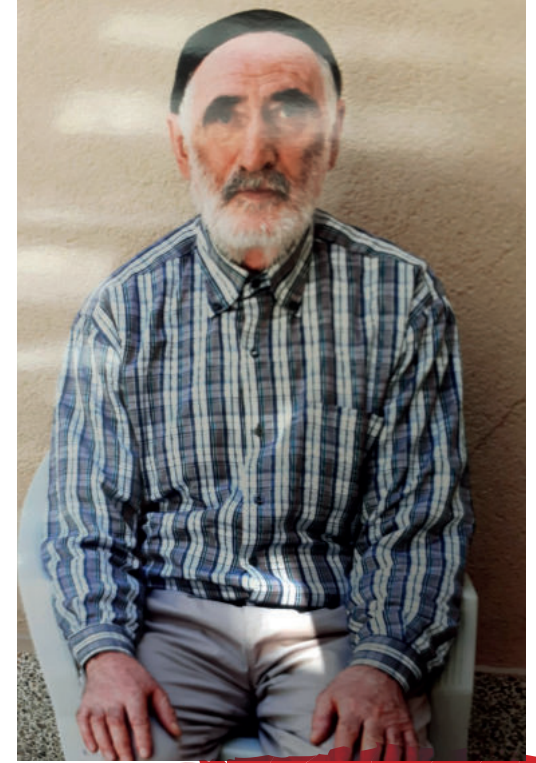
Ali Boçnak'ı ölüme götüren süreç, 2009 yılında KCK operasyonları kapsamında tutuklanmasıyla başladı. Sonra serbest bırakıldı. Hakkındaki açılan dava devam ettirildi ve 7 yıl 8 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Silahlı terör örgütü üyeliği suçlamasına bir de Kürtçe mevlit okuduğu için "dini istismar" suçu eklendi. Okuduğu mevlit, "örgüt propagandası" sayıldı.

Yerel mahkemenin verdiği mahkumiyet kararı, 2012 yılında Yargıtay tarafından onandı. Ali Boçnak bir süre kaçak yaşadı. 2017'de tutuklayıp Ağrı Patnos L Tipi Cezaevi'ne attılar. Çetelerin, hırsızların, kadın tacizcilerinin serbest bırakıldığı bir ülkede Ali Boçnak için artık ölüme giden yolculuk başlamıştı.

Beyin damarlarında tıkanıklık vardı, nefes darlığı çekiyordu, böbrek yetmezliğinden muzdaripti ve ileri derecede prostatla başı derde idi. Avukatı 76 yaşındaki hasta müvekkilinin tahliyesi için defalarca başvurdu. Ancak, zulmün hukuk organına dönüştüğü Adli Tıp Kurumu "cezaevinde kalabilir" raporu verdi.

Ağır hastalıklarından dolayı çektiği sıkıntıları uzun süre ailesinden gizledi. Yaşadıklarını, 23 Eylül 2020'de ölümünden 40 gün öncesine kadar ailesinden gizlemeye çalıştı. Bağımsız koğuşa geçmemesini örgüt üyeliğinin sürdürdüğüne gerekçe gösterip Apê Ali'yi ölüme gönderdiler. Öldü ama adaletsiz, hak tanımaz rejim, Melê Ali'nin yakasından el çekmedi, peşini bırakmadı. Son vazifesinde de rahat verilmedi. Ali Boçnak'ın cenazesi polis ablukasında defnedildi.

Ali Boçnak

Doğum tarihi:
10.01.1946

Vefat tarihi:
23.09.2020

Vefat sebebi:
Cezaevi - korona

Mesleği:
Medrese imamı

Yusuf Pekmezci

Doğum tarihi:
10.04.1939

Vefat tarihi:
20.02.2022

Vefat sebebi:
Cezaevi - kalp krizi

Mesleği:
Esnaf

YA ZI Bülent Korucu
Gazeteci - Yazar

Ölümü yüceltmek, ölümü kutsamak hiç adetim değildir. Hangi fikir olursa olsun canlıların ölümlerinden daha fazla hizmet edeceğine, katkı yapacağına inanırım.

Ama bazı ölümler vardır ki yüzlerce, binlerce hayat kadar tesir bırakır.

Bazı insanlar vardır ki ölümleri de hayatları gibidir.

Gözlerini fani dünyaya kapadıklarında taşlaşmamış vicdanlarda kasırga koparırlar.

Yusuf Pekmezci o listenin başına yazacağımız insanlardan biridir.

Hayatı, insanlığın, yardımlaşmanın, tevazuun, içtenliğin anıtı gibiydi.

Ölümü ise geride bıraktıklarının boynuna asılmış bir hüküm.

İKİ POLİS KOLUNA GİREK, SÜRÜKLER GİBİ GÖTÜRÜYORDU

İflah olmaz hastalıklarına, tutuklu kalamaz raporlarına rağmen onu cezaevinde tutmaya çalışanları mahkûm ederek gitti. 82 yaşındaki Pekmezci gözaltına alındığında iki polis koluna girerek neredeyse sürükler gibi götürüyordu. Sonrası daha acıydı; ülke adına, adalet namına, insanlık için...

Tanyanlar onun için hep güzel şeyler söylüyor. Bırakın suçu kusur bulmakta bile zorlanacağınız bir insanı göz göre göre öldürdüler. Güya bu ülkede idam cezası yok; lakin işkenceyle hem de devlet eliyle katliam serbest. On binlerce adı suçluyu Kovid gerekçesiyle sokağa salan düzen, kendinin ve etrafının farkında bile olmayan Alzheimerli Pekmezci'yi son nefesine kadar evine göndermedi. Halbuki O, tahliyesinde sakınca görülmeyle önemli bir kısmı gibi kimsenin

Yusuf Pekmezci'nin ölümü zulmün özetidi!

malına el uzatmamış, tam aksine malından ihtiyacı olan herkese vermeye çalışmıştı.

Yandaş kanallarda sunucu kadının tahliyesine şaşırmasını örtbas etmeye çalışan genç katil gibi 'Abla orasını karıştırma' diyeceği bir suç da yoktu.

Devlet malını deniz görenlerden hiç değildi. Onda suç diye buldukları bütün dünyada fazilet ve erdem olarak alkışlanan insanî vasıflardı. Okul açmak, fakir öğrencilere burs vermek, onların kalacağı yurtlar yapılmasına önyak olmak...

TARİH VE İNSANLIK ÖNÜNDE ALINLARINA SİLİNMEZ BİR KARA ÇALARAK VEDA ETTİ

O, kendisini işkenceli ölüme terk edenleri

mahkum ederek gitti. Tarih ve insanlık önünde alınlarına silinmez bir kara çalarak veda etti. Ölüm şekli yaşadığı zaman ve ülkenin özeti idi adeta.

Ve bu özet daha iyi anlaşılсын, gelecek nesillere ibret olsun diye yazmak onlara düşmüştü. Tıpkı 8 yaşındaki Ahmet Burhan Ataç, genç öğretmen Halime Gülsu, 80'lik Nusret Muğla gibi...

Mehmet Akif, çağının çürümüşlüğüne isyan ederken "Müslümanlık nerde! Bizden geçmiş insanlık bile..." diyordu. Pekmezci ve benzerleri yüzyıl sonra aynı bozulmayı, kokuşmayı canlarıyla haykırdı. Tarihe kayıt düştüler: Bizi öldürenler insanlıktan nasipsiz canavarlardır. Aksi olsa ölüm döşegindeki bir ihtiyara bunu reva görürler miydi?

Cizre'de polis kurşunuyla öldürülen Cemile'nin cesedi 3 gün derin dondurucuda saklandı

YA
ZI

M. Ali Aslan

HDP 26. dönem Milletvekili

Yıl 2015. Hendek savaşları başlamıştı. Güneydoğu'daki birçok şehir savaş alanına dönmüştü. Taş taş üzerinde kalmamıştı. Diyarbakır, Şırnak, Hakkâri, Cizre, Silopi, Nusaybin ile diğer Kürt illeri adeta hayalet şehirlere dönüşmüştü. Masum bölge halkı ise sokağa çıkma yasağı nedeniyle tam anlamıyla bir açık cezaevine hapsedilmişti.

Bölgede 45 dereceye varan aşırı sıcaklar, hayatı cehenneme dönüştürmüştü.

Sokak yasağı aynı bir ıstıraptı.

Ağır silahlar eşliğinde çatışmalar, Cudi, Nur ve Yafes mahallelerinde sürüyordu.

Cemile Çağırğa, Cizre'de yapılan operasyonlar kapsamında ilan edilen sokağa çıkma

yasağı sırasında katledildi.

CEMİLE ÇAĞIRĞA'NIN ÖLÜMÜNÜN ÜZERİNDEN 7 KOCA YIL GEÇTİ
Cizre'de zırlı bir araçtan açılan ateşle 10 yaşındaki Cemile Cizir Çağırğa öldürülmüştü.

Aslında bu zulüm, Çağırğa ailesi için ilk değildi. 1992'de evlerine havan topunun isabet etmesi sonucu Cemile'nin 2 kız kardeşi olmak üzere 7 kişiyi kaybetti Çağırğa ailesi.

Anne Çağırğa "Cizir" diye seslendiği kızı Cemile'yi gözyaşlarıyla şöyle anlatıyor:

"Cizre'den de patlama ve silah sesleri geliyordu. Birden bize de ateş edilmeye başlandı.

Cemile önüme düştü, ben de üzerimize yağın kurşunlardan korunmak için Cemile'nin üzerine kapattım kendimi.

Cemile kollarımda can verdi. O gece kızımın cesedini koynuma alarak uyudum.

Kınayı çok seviyordu. Saç ve ellerini kınaladım, sonra yıkayıp kefenledik.

Cesedi bozulmasın diye, kayınbiraderimin evindeki derin dondurucuyu getirip kızımı içine koyduk. Üç gün boyunca, kızımın cesedini buzlukta beklettik. O günden beri ne zaman buzdolabının kapısını açsam aynı acıyı tekrar tekrar yaşıyorum."

İNSANLARIN YÜREKLERİ ARTIK YANMASIN

Cemile'nin vurulduğu yıl, Halkların Demokratik Partisi (HDP) Mardin Milletvekiliydim.

10 yaşında bir kız çocuğu vuruldu dediler.

Kelimeler ile tarif edilemeyecek kadar zor ve acı bir durum. Vurulan sadece Cemile değildi.

35 günlük M.Tahir Yaramış isimli bebek yoğun gazdan olmak üzere, Sait Çağdavul (19) ve Mehmet Emin Levent (21) hayatlarını

**Cemile
Çağırğa**

Doğum Tarihi:
10.12.2005

Vefat Tarihi:
08.09.2015

Vefat Nedeni:
Polis kurşunu

Mesleği:
İlkokul öğrencisi

kayıp edenlerdendi. Cemile'nin evlerine taziyeye gittik. Evin kapısı ve duvarlarında mermi izleri vardı. Taziye sırasında, ben cenaze gömüldü sanmıştım. Ama cenazenin içerde olduğunu söylediler. 'Gömmemize ve ambulansa götürmemize izin vermiyorlar' dediler.

155'i aradım. Çünkü vali ve kaymakam bizimle görüşmüyordu.

Telefonu açan polis memuru kibarca; "Yapabileceğimiz bir şey yok, kontrol bizde değil.

Cizre tamamıyla dışardan gelen özel silahlı birliklerin kontrolünde." dedi.

Cenazenin derin dondurucuda olduğunu bilmiyordum. İçerde feryatlar ve ağıtlar yükseliyordu. Cesedin derin dondurucuda olduğunu görünce şoke olmuşum.

Tüylerim diken diken oldu, nutkum tutuldu. Dönemin İçişleri Bakanı Selami Altınok'tu. Özel kalemine ulaşım olup olmadığını anlattım ama durumu inandıramadım.

Sonra aklıma Cemile'nin derin dondurucudaki fotoğrafını çekip basına vermek geldi. Çok zor bir durumdu. Ama belki fotoğrafı basına

düşse, kamuoyu tepki verir, hem defnederiz dedim. Etik görmüyordum, ama ortada da bir cenaze ve her gün ölen çocuklar vardı.

Bu fotoğraf, Cemile'yi getirmeyecekti ama başka çocukların ölmesini, öldürülmesini engelleyebilirdi. Ailesinin izniyle fotoğrafı kamuoyuyla paylaştım.

HAYATTA BANA EN ÇOK IZDIRAP VERECEK FOTOĞRAFI ÇEKTİM

Cemile'nin küçük bedeni beyaz kefene sarılmış, biraz bükülmüş haliyle derin dondurucuya konmuştu. Bir kaç fotoğraf çektim, her bir fotoğraf ruhumu, kalbimi, zihnimi, bedenimi, canımı yaktı. Hâlâ aileyi her sene ziyaret ederim, aynı ıstırapı duyarım.

Havuz medyasının iftira ve karalama haberlerini de düşünerek, abisi Azad'ı da dondurucunun yanında durdurarak, resmi çektim. Fotoğraf kısa sürede yayıldı.

Tabi, her zaman olduğu gibi havuz medyası tarafından yine, "İsrail Ürdün sınırında öldükten sonra derin dondurucuya konan Filistinli kız çocuğunun fotoğrafını yayınladı" iftirasına maruz kaldım. O dönem AKP Milletvekili Şamil Tayyar, "provokasyon" yapıyor diye tweet attı.

Sonra abi Azad'ın derin dondurucu başındaki resmini yayınlayıp 'utanın' dedim. Burası Cizre ve bu da Cemile'nin abisi Azad dedim ve o iftiracıları etiketledim.

O dramatik tablo ve katliam bu görüntülerle kamuoyuna yansıdı.

Sokağa çıkma yasağından dolayı ambulanslara müsaade edilmemesi Cemile'nin kan kaybından ölmesine neden olmuştu.

Cemile'nin vurulduğu yerin ilerisinde özel harekât timlerinin konumlandığı bir nokta var.

Zaten polislerden başka

kimseyi sokaklarda bulmak neredeyse imkânsız.

Ve ne yazık ki, böyle somut bir dosya, faili meçhul denilerek savcılıkça kapatıldı.

Fotoğraf basına düştükten ve kamuoyu tepkisinden 3 gün sonra, yetkililer "Milletvekilleri, Cemile'nin cenazesini ambulansa teslim edebilir." dediler. Tabuta izin verilmedi.

Ben, Faysal Sarıyıldız, Leyla Güven, Ferhat Encü, Enise Güneyle, Leyla Birlik, Sibel Yiğitalp ve Ayşe Acar, iki uzun battaniyeye sarılı şekilde cenazeyi ambulansa götürürken bize ateş açıldı.

Burada cenazeyi ambulansa teslim edecekken zırhlı araçlardan açılan ateş, mermiler ve yoğun gaz bombardımanı altında cenazeyi ambulansa ulaştırdık.

Sait Çağdavul (19) ve Mehmet Emin Levent (21)'de hayatlarını kayıp edenlerdendi.

Ernebi topraklarına düşen ‘Sürgün’ hayatları sizinle paylaşmak istiyorum. Düşünceleri farklı olsa da; sürgünleri, acı hatıraları ve ayrılık türkülerini aynı olan kitlelerden bahsediyorum.

Hani şu geçmiştekilere “Komünist”, dünkülere “Bölücü/Kürtçü” bugünlere ise “terörist” diyen, aynı devletin standart zekalı ve sabit kafalıları var ya...

Şaire de, sanatçıya da, öğretmene de tek etiket: “Vatan haini”.

Sondan başlayayım...

Binlerce muhacirden biri olan Yasin Öğretmen’in ter-ü taze hikayesini sizlerle paylaşarak, coğrafyamızın son bir asırlık trajedisinin değişmezliğine dikkat çekmek istiyorum...

Yasin Karaman’ın hüznümlü hayat hikayesi, Anadolu’da halen yaşanan ve memleket ötesine taşan binlerce acıdan biridir.

Yasin’in son yolculuğunda, annesinin Fransa’daki Aix En Provence Müslüman Mezarlığı’na kadar taşıdığı ‘Kürtçe ağıt’ adeta memleket evladının kaderi gibi. Yasin Öğretmen, binlerce eğitimci gibi üniversiteden mezun olur olmaz Erzincan’dan hicret yoluna

çıkarmış. Önce kavurucu sıcakların kıtası Afrika’ya, ardından da Fransa’nın Akdeniz sahil şehri Marsilya’ya uğradıktan sonra, ebedi yolculuğa devam eder.

Afrika Mali’de öğretmenlik yaptığı okulu ve sıcak yuvası haramiler tarafından gasp edilince çaresiz Fransa’ya iltica eder.

Hastalanınca uzun süren tedaviler başlar. Amansız hastalık bırakmaz yakasını ve yorgun bedenini. Ruhunun ufkuna yürür.

Niyetim, bu gencecik fidanı, Yasin’i ve aynı kaderin izini sürenleri anlatmak.

Sürgünler, acı hatıralar, hercümerçler... Düünden bugüne zorba yönetimler, tahakkümler, kadın, erkek, çocuk, bebek demeden muhalifini ezme hevesleri...

Hükmetme sevdasıyla kardeşlerini, yavrularını gözlerini kırpmadan boğduranlardan, bugünkü zorbalara geldik.

Ya benimsin, ya da kara toprağın zihniyeti... Yasin Öğretmenleri kavuran ateş, çok can yaktı, yakmaya devam ediyor.

Zaman zaman, tempo düşüren ama bitmeyen eziyet, bizim toprakların kaderi sanki.

Zorba zihniyet, önce hedef belirliyor, hedefini şeytanlaştırıyor. Sonra da, her türlü kötülüğün faili haline getiriyor hedeflediklerini.

Türlü komplolarla devre dışı bırakmaya çalışıyor. Kardeşlerini katledenler hangi vicdan rahatlığıyla bunu yaptılarsa, onlar da aynı vicdan rahatlığıyla yapıyorlar bunları.

Yani düünden bugüne miras, yaptıkları...

Eller yol bulup medeniyetler inşa ederken, dünya yıldızı ülkelerini yeni yıldızlarla süsleme derdindeyken, biz bu yalpalamayla, bir yere varmaya çalışıyoruz. Demokrasi, huzur, barış, esenlik, yüksek milli gelir, refah...

Belki, kim bilir hangi bahara? Günah defterimiz kabardıkça kabarıyor, karanlık sayfalara yeni sayfalar ekliyoruz.

27 yaşındaki Yasin Öğretmen, ne demiş biliyor musunuz? “Dirimi istemeyen ülkeme, cesedimi de emanet etmeyin.”

Bu masumlara nasıl bir kin beslediniz ki, Yasin’i, Yasinleri böylesine kırdınız?

Sürgündeki vefatlar: Şair Nazım, Ahmet Kaya ve Yasin Öğretmen

Cözü dünyayı, dünya malını görmemiş, bütün hayali güzel insanlar yetiştirmek ve onlara güzel bir hayat sunmak olan bu insanlar kime ne yaptı ki?

Aktörler değişti, uygulamalar değişmedi. Hep birileri kurban oldu. Ortadan kaldırılması gereken bir hedef olmaksızın, devamı mümkün görünmeyen bir sistem kurulmuştu tarihî yarımadada.

‘Ey düşmanım, sen benim hızsın’ diye hamasetle büyütülmüştü bugünkü muktedirler.

Bir yandan haset ve kin üzerinde yükselen iktidarlar; beri yanda, sürgünler, baba ocağına

hasret geçen uzun, upuzun yıllar ve bir avuç seveninin katılımıyla musalla taşındaki son yolculuklar...

ŞAİR NAZIM'IN YILLAR ÖNCE YAŞADIĞI FİLMİN TEKRARI...

Şair Nazım, 10 yılı aşkın bir süre hapis yattı, o bir komünistti, ortadan kaldırılması gereken bir hedefti! Çareyi, ülkeyi terk etmekte buldu.

İstanbul ve ülke özlemi onu kasıp kavurdu, gurbette can verdi.

Onu bahtiyar kılan memleket türkülerini doya doya dinleyemedi.

Farklı düşünce takipçisi nice vatan evladı, Nazım'la aynı kaderi paylaştı.

Yüce menfaatleri için her urbaya bürünen ceberut yapı, düşünce farkı gözetmeksizin, iktidarı için tehlikeli gördüklerini bertaraf etmeye çalıştı ve çalışıyor...

Yetmedi, kamplara böldü yavrularını.

Bu kamplar; ırklar kampı, inanç kampı, siyasi taraftarlık kampı olarak şekillendi ve vatan evlatları birbirinin kurdu haline getirildi.

Gidenlerin geride bıraktıkları bir bahisse, arkada kalıp onlara hasret ömür sürenler de aynı bir bahistir.

Nazım'ın Piraye'si, Münevver'i ve Memet'i... Ahmet Kaya'nın Gülten'i, Melis'i ve Çiğdem'i... Yasin Öğretmenin kendisi gibi öğretmen eşi Büşra'sı ve geride bıraktığı evladı Muhsin'i...

Nazım Hikmet, Memet'ine şu satırlarla seslenir Varna'dan:

*Karşı yaka memleket,
sesleniyorum Varna'dan,
işıtiyor musun? Memet! Memet!
Karadeniz aktıyor durmadan,
deli hasret, deli hasret,
oğlum, sana sesleniyorum,
işıtiyor musun? Memet! Memet!"*

Ahmet Kaya, bir CD hazırlığı yaptığını, ana dili Kürtçe bir şarkı da okuyacağını söylediğinde linç maruz kalmış, hain ilan edilmiş, çarınca türkülerinin ve şarkılarının kaynağı toprakları terk etmişti. O da Yasin Öğretmen

gibi, Paris'te can vermiş, yabancı diyarlarda, toprağın bağrında yatıyor.

Yaşarken ne çok acı biriktirmişti Ahmet Kaya, içi yanmış, haykırmıştı. Bugün de yüreği yanan geniş kitleler de onunla aynı acıyı haykırmıştı:

*"Başıma neler geldi sana diyemedim
Beni kaç kere dövdüler,
Adını söylemedim of, of, of,
Yıkılsın evin."*

Bu haykırış ve duyulmayan sızlanışlar bugün de devam ediyor, belki de daha büyük... 'Hoşçakalın gözüm' isimli albümünün kayıtlarını yaparken kalbine yenik düşmüş ve aramızdan ayrılmıştı, 18 yıl önce, Yasin Öğretmenin de hayatını kaybettiği yine bir Kasım ayında. Sol görüşe sahip "bölücü bir Kürt!" olmasına rağmen, en katı sağcılar ve taassubu en hassas kitleler bugün, büyük bir hasretle, hüznle şarkılarında kendilerini buluyor. Zira şarkıları sınıfsal, etnik, siyasi ve inanç açısından çeşitli baskılarla dışlanmış ve ezilmiş kitlelerin sesiydi. Karanlık ellerin kurbanı, meçhulü belli faileri bulunmayan mağdurların aileleri olan 'Cumartesi Anneleri'ne de, 28 Şubat'ın gözü yaşlı, başörtülü, genç hanımlarına da destek vermişti.

Kaya'nın yıllar önce söylediği 'Beni bul Anne' şarkısı Yasin Öğretmenlere, zindanlarda tutsaklara, işkence görenlere ve dünyanın dört bir yanına dağılmış ve parçalanmış aile fertlerine de hitaben söylenmişti sanki. Önceki gün oğlunu Fransa'da son yolculuğuna uğurlarken evladının tabutuna sarılıp dizlerinin üstüne yığılıp kalan Yasin öğretmenin annesi de, bu şarkılarda gezip duran anne gibiydi.

Beni bul Anne!

*Dün gece gördüm düşümde
Seni özledim anne
Elin yine ellerimde
Gözlerin ağlamaklı
Göz yaşlarını sildim anne
Camlar düştü yerlere
Elim elim kan içinde
Yanıma gel yanıma anne
İki yanımda iki polis
Ellerim kelepçede*

Beni bul beni bul anne...

YASINLER, GÖKHANLAR, HÜSEYİNLER, MALİKLER, AYŞELER VE CEMAL UŞŞAKLAR...

Fazla söze ne hacet? Adresi, kimliği, dini sorulmaz mazlumun. Zira aynı kaderde buluşur onlar, benzerlik arz eder yaşanılanlar.

Yasin Öğretmen, Erzincan'da eğitimini tamamlar tamamlamaz, dünyadaki nefreti azaltmak, barış adacıklarında yeni fidelikler oluşturmak için, önce Afrika Gine'ye daha sonra da Mali'ye öğretmen olarak hicret eder. Gine, Mali, binbir zorluklarla inşa edilenler, haramilikler, gasplar...

Pasaportsuz geçen günler,

Çaresiz Fransa seyahati...

Amansız hastalık ve öteye yolculuk.

Yasinler, Gökhanlar, Hüseyinler, Haliller, Malikler, Ayşeler ve Cemal Uşşak onlarcası... Emin diyarlar, emin melikler için göç olup yola dizilenler, bir nefeslik yöre arayanlar, barış adalarını kurmak için çırpınırken, Ege'de ve Meriç'in derinliklerinde Hakk'a yürüyenler....

Son söz:

Hayata başka başka pencerelerden baktılar, düşünceleri, bakışları farklı farklıydı onların... Lakin boyun bükmediler, bel bağlamadılar, zora talip oldular, menfaate dudak büküp, orali bile olmadılar... Dertliydi onlar, dert aşığı mihnetiydi, dert emanetti...

Herkesin kendine has darbe ve işkencesi!..

YA ZI Ahmet Nesin
Gazeteci - Yazar

Türkiye’de demokrasi zor zanaat, nedeni çok basit, bu ülke insanı demokrasiyi hiç yaşamadı da ondan. Türkiye’de insanlara ilkokuldan başlayarak demokrasi yerine Cumhuriyet öğretildi, doğal olarak demokratik bir Cumhuriyet ya da Türkiye yerine hep “Cumhuriyet elden gidiyor!” yaygarası koparıldı. Oysa Google’a girip Cumhuriyet yazılı ülkelere bakarsanız, Cumhuriyetin çok da önemli olmadığını anlarsınız.

Geçmiş tarihe ve darbelerle baktığımızda karşımıza ilginç bir tablo çıkıyor. Birinin ‘darbe’ dediğine diğeri ‘demokrasi’ diyor. Hatta o noktaya varıyor ki, halkların seçtiği başbakanla iki bakan idam ediliyor ve o darbe günü bayram ilan ediliyor ve resmi tatil oluyor.

Babasının da tutuklandığı 27 Mayıs 1960’ı darbe olarak nitelendiren gazeteci Nazlı Ilıcak, kendilerine hiç dokunmayan 12 Mart 1971’i darbe olarak görmüyor. Aynı mantıkla kendisinin de arandığı ve tutuklandığı 12 Eylül 1980’i darbe diye niteleyen Atıf Behramoğlu, 28 Şubat’ı darbe gibi görmediği gibi, bir de ‘gerekliymiş’ diye açıklama yapıyor.

Bu mantıkla analizler yapılan bir ülkede doğal olarak 15 Temmuz ve sonrası da değişik tartışılıyor. “15 Temmuz mu darbeydi, yoksa sonrası mı?” tartışması gibi komik bir tartışma uzun yıllar yaşanacak.

15 TEMMUZ DARBESİ, İKİ ER DARBESİDİR: ERGENEKON VE ERDOĞAN

Oysa 15 Temmuz bariz bir darbe girişimidir. Sonrası da darbeyi önlemek için yapılan “2 Er”

darbesidir. 2ER darbesi, Ergenekon ve Erdoğan darbesidir. Aynı yaklaşım hukuk ve işkence konusunda da yaşanıyor. En çok duyduğum sözler şunlardı: “Dindar dindara yapıyor!” ya da “Askere bu yapılır mı?” Bu kafanın altında yatan mantık esasında “Başkaları tamam da, bize nasıl ve neden yapıyorsunuz?”. Ya da kendilerince işkence ve cinayet 10 yıldır yapıyor. Oysa Sabahattin Ali’nin öldürülüşüne, Nazım Hikmet’in hapsedilişine, Tan Matbaası’nın yakılışı, 6-7 Eylül Katliamı’nın oluşu, Şeyh Said’in öldürülüşü ve Dersim Katliamı’nın yapıldığı tarihlere baktığımızda son 10 yıl komik bile kalır. Bu şu anlama geliyor, bunlar olurken demokrasi adına itiraz etmiyorsanız eğer, bugün bunları yaşarsanız, yarın da başkalarını yaşayacağınız demektir.

SİZE YAPILDIĞINDA ‘DUR’ DEMEK NE DEMOKRASİYİ GETİRİR, NE DE SİZİ DEMOKRAT YAPAR

O zaman “Dur” demediyseniz demokrasiyle bir sorunuz var demektir, sadece size yapıldığında “Dur” demek ne demokrasiyi getiriyor, ne de sizi demokrat yapıyor. Benim gibi yıllardır her türlü işkenceye, haksız tutuklamaya, idama, öldürmeye ve katliama karşı çıkıyorsanız, birtakım gerizekalılar sizi bütün örgütlerin elemanı olarak lanse ediyor.

Bir başka mantık da şu şekilde oluşuyor: “Ya 12 Eylül’de bile hukuk vardı”, “Demirel, Evren ve Çiller bile bunun gibi değildi.”

Oysa 51 kişi asıldı, onlarca insan işkenceye yaşamını yitirdi. 1. Milliyetçi Cephe hükümetleri kuruldu. Neler yaşandığını biliyoruz. Faili meçhul cinayetler işlendi ve hâlâ karanlıktayız. O zaman bu faşizmin karşılaştırmasını neye göre yapıyoruz?

Daha onlarca örnek verebilirim ama bu sorunu çözmez. Bu ülkede derin devlet yeni ku-

rumadı zaten, Cumhuriyetin askerler tarafından kurulmasıyla beraber oluştu. “Madem askerler kurdu, demokrasi de askerin verdiği izin kadar olur” mantığı halka daha ilkokulda öğretildi. Nedir bize öğretilen: “Türkiye Cumhuriyeti”. Osmanlı’dan, daha doğrusu padişahlıktan Cumhuriyete geçiş halka yeterli görüldü. O yüzden de geldiğimiz noktada demokrasi yürüyüşleri yerine Cumhuriyet yürüyüşleri yapıldı.

En demokrat denilen Bülent Ecevit’in, Özel Harp Dairesi’ni Semih Sancar’dan öğrendiği anekdotu bir okuyun ve öğrendikten sonra da başbakan olarak verdiği desteği bir düşünün. Hep söylediğimi bir daha söyleyeceğim: İktidardaki partiler hiç önemli değil. Onları idare eden, edemediğinde darbe yapabilen sistemi yok etmezseniz, buna benzer bir yazıyı 50 yıl sonra bir başkası da yazar. Benim, babamla aynı mantıkla 69 yıl sonra tutuklandığım gibi.

Hainler Mezarlığı

Mucidi:
Kadir Topbaş

Tarih:
26.07.2016

Konu:
**Hainler Mezarlığı
mûcidi!**

YA ZI Ümit Kıvanç
Yazar, t24.com

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, 15 Temmuz darbe girişiminde ölen darbecilerin gömüleceği bir “Hainler Mezarlığı” kurdu. Belediye Başkanı Kadir Topbaş bunun arkasındaki düşüncüyü, “kuralım ki, gelen geçen lanet okusun” cinsinden nezih (!) ifadelerle açıklamıştı.

Şimdi biz, kahvaltılık masasında başından vurulan anaların ülkesi olmaya, narin bedeni buzluklarda saklanan çocukların ülkesi olmaya, ana kucağında vurulan bebeği hastaneye götürmeye çabalarırken vurulan dedenin ülkesi olmaya, ana karnında vurulan bebeğin ülkesi olmaya, kendi şehirlerini yıkan devletin ülkesi olmaya, kendi şehirlerini yıkarken sevinen, çoşan, duvar yazılarıyla, sosyal medya mesajlarıyla katliamlarını kutlayan silahlı üniformalı devlet görevlilerinin ülkesi olmaya, kimin yöneteceği güya seçikle belirlenen ama seçim iktidarı değiştirecek gibi olunca milyonlarca insanın iradesinin helaya atıldığı ülke olmaya, iktidardakilerin çalmasını çırpmasını onlara tapınılmasına engel olmadığı gariban bir memleket olmaya, haksızlık, adaletsizlik ve eşitsizliğin kutsandığı, “ayaklar baş mı

‘Hainler mezarlığı’ nı kuran haindir

olsun!” ayinlerinde kendinden geçenlerin ülkesi olmaya, kendinden farklı kimseye komşu olarak dahi tahammül edemeyenlerin ülkesi olmaya bir devâsâ günah daha ekledik.

HANGİ AYET, MERHAMETTEN YOKSUN BU KEPAZELİĞİ VE YÜREKSİZLİĞİ MEŞRU KILACAK? “Hainler Mezarlığı” kurduk. Hainler Mezarlığı kuran haindir. Uzayacak lafın kısa hali bu.

Hain, adı üstünde, bir şeye ihanet etmiş.

Hainler Mezarlığı kuran Müslüman dine ihanet etmiştir. İki kere iki dört.

Yok, Batı'nın ilmini istemeyiz, ikiyle iki dört çıkmasın, dersenez, başka bir ilim bulun getirin.

Hangi ayet bu merhametten yoksunluğu, bu hem kalpsizliği hem yüreksizliği meşru kılacak?

Ölü çocuğun anasını yuhalamaya cevaz veren ayet mi?

Haydi, iktidarların bekası için uydurulmuş hadislerden birini çıkarın koyun önümüze.

Veya siz de girişin hadis uydurmaya.

Bundan epey müktedir ekmek yemiş, siz de durmayın. Siz ne yapmaya çalışıyorsunuz?

“Samimi Müslüman” diye bir insan kalmamasını mı istiyorsunuz?

İktidarıza hizmet etmek dışında Müslümanca bir gaye kalmamasını mı istiyorsunuz?

Benim gibi salaklar, dindar olmadığı halde dindardan ahlâk, vicdan, şu bu bekleyenler, çoktan anladık bu işin en azından bu topraklarda genel bir kültür ve davranış kodu haline gelmeyeceğini de, yine kanımızı damarımızda dondurmaya, en ahlâksız vicdansız kötü kalpli caniden beklenmeyecek haltları geçerken, öylesine, korkunç, yani korkutucu bir tabiiikle yemeyi nasıl becerebiliyorsunuz?

Nasıl bir malzemeden yapıldınız siz?

İçinize hiç mi ruh koymadılar, hiç mi vicdan, hiç mi o... nasıl tarif edeceğimi bilemedi-

ğim şeyden eser olmaz..?

Hainler Mezarlığı, üstelik, farkındaysanız, yaşadığımız yerin ismidir. Yaşadığımız ortamın. Yaşadığımız hayatın.

Burada herkes doğuştan haindir.

Hiç kimsenin hain ilan etmeyeceği hiç kimse yoktur burada. Kemal Paşa haindi. Vahdettin de. Anzavur haindi. Kuvayı Milliye de. Çerkes Ethem haindi. İzmir Suikasti tertipçileri de. Gayrimüslimler haindi. Müslümanlar da. Aleviler haindi. Kürtler haindi. Komünistler zaten.

ŞEYH SAİD, NAZIM, SAİD NURSI, MENDERES, DENİZ'LER HAINDİR!

Kimse kimseye hiçbir zaman sormadı, sen kimsin ki birilerini hain ilan ediyorsun, demedi.

Baş tacı ettiklerin silahlarını sana çevirdiklerinde hain oldular, başkalarını vurduklarında kahramandılar.

Ölen öldürene, kahramanlar hainlere karıştı, delibozuk bir toplum yaratabildik; cahil, aldrışsız, duygudaşlık tanımayan, mütemediyen birbirinden nefret parçalarına ayrılan.

Şimdi birileri, çocuklarımız, torunlarımız da maazallah bu delilikten sıyrılmır diye, tedbir mahiyetinde, Hainler Mezarlığı kuruyor.

Ve bunu kuranlar güya dindar.

Böyle korkunç bir iş için size yetkiyi kitabın, dinin vermediğini şükür ki biz bile biliyoruz.

Kim meşrulaştıracak bu insanlık suçunu?

Kendi gibi olmayı köle etmek isteyen din âlimleriniz mi? Kim diyecek, ölüm eşitlemez, ölen hainin cezasını Allah değil kalan sağlar verecek diye, kim? Neyse ki belanızı kimin vereceği konusunda karanlık bir nokta yok.

Çok merak ediyorum; ama gerçekten çok merak ediyorum; “Hainler Mezarlığı” tabelasını gördüğünde ağlayan kaç kişi yaşıyor bu topraklarda?

Enkaz devri şarkıları: Unutulmasın diye bu karanlık geceler

Sanatın, bilhassa da müziğin korkudan dilinin bağlandığı bu karanlık dönemde, sizlerle 10 şarkıdan oluşan 'ENKAZ' albümümü paylaşmanın gururunu yaşıyorum. İnsanlık onurunun, barışın, kardeşliğin, adaletin ve özgürlüklerin ayaklar altına alındığı bu dönemde, aydınlığın gözündeki yaşı silen, karanlığın karşısında net ve protest bir duruş sergileyen, derdi insan ve insanca yaşamak olanları omuz omuza yürümeye davet eden ve insanlığa vicdan ve adalet çağrısı yapan 10 şarkı...

MEĞER TARİH NE ÇOK ACININ ÜZERİNİ ÖRTMÜŞ

Esasen, Avrupa'da doğmuş, büyümüş, eğitimi ni tamamlamış ve hayatını burada kumuş biri olarak, Türkiye'nin havasına, suyuna, taşına,

toprağına hayran, dili ve kültürüyle iç içe, ama siyasi gündeminden hep uzak yaşadım. Türkiye'li insanları, hoşgörülü, sevgi dolu, yüzlerinde içten bir tebessüm, cennet gibi bir hayat yaşayan ve toplumca güneşli güzel günlere ermiş olarak gördüm yıllarca.

Meğer tarih ne çok acının üzerini örtmüş, perdelemiş. Acı tebessümlerin örtbas ettiği ne sessiz çılgılık ve feryatlar varmış. Meğer geçmişte ne insanlar sürgün edilmiş, ne köyler yağmalanmış yakılmış, ne canlar gençliğini hücrelerde tüketmiş, hayata son noktayı tutsaklıkta koymuş ve ne masumlar işkencelerde can vermiş. Çocuklar öldürülmüş yüzlerce, binlerce, aleve verilmiş aydınlar, komşu komşuyu ihbar etmiş, göz yummuş ölmesine ve malına mülküne konmuş. Meğer türkülerimiz tarihe kanlı tımarlarla kazınmış hatıralarmış ve ne acıların şahitleriymiş.

Meğer ne kavgalar verilmiş onurlu ve insanca bir yaşam uğruna.

MASUMLAR İŞKENCE ODALARINDA CAN VERMESİN

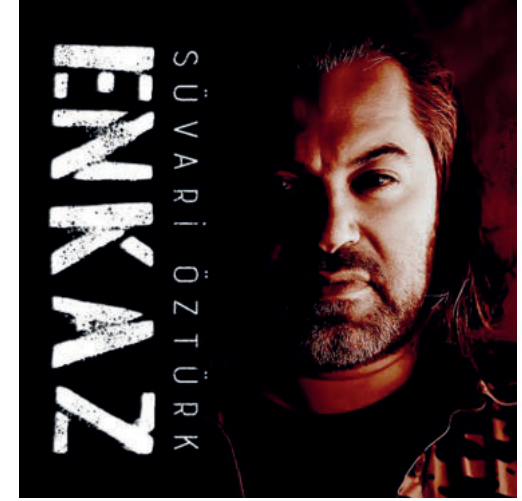
Ben de içinde yaşadığım dönemde toplumcu ve gerçekçi bir sanat anlayışını özümseyip, şarkılarımı bırakmak istedim bir şahit olarak yarınlara. Unutulmasın istedim bugün masumlara reva görülen zulüm. Unutulmasın ve bir daha bu enkaz, bu sisli, dumanlı ve soğuk geceler asla tekrar yaşanmasın. Ozanların yeri bir daha otel odasında alevlerin içi olmasın. Masum öğretmenler işkence odalarında can vermesin. Çocuklar hapisane avlularında değil, parklarda oynasın ve annelerinin kucağında en tatlı uykulara yumsunlar gözlerini, bu gibi sularda hayata değil.

GÜZEL GÜNLER GELENE DEK...

Akıntıya karşı kürek çeken bu şarkıların yolu elbette yer yer yalnızlığa mahkumdu. Bu bağlamda, albüm sürecimde yanımda duran ve emeğini esirgemeyen dostun benim için ne kadar kıymetli olduğunu takdir edersiniz. Varlığı ve desteğiyle bu yalnızlığı bana unutturan ve bu yolun "kapkara gökyüzüne masmavi umutlar eken" yol arkadaşım, güzel dostum, duayan sanatçı Ercan Aydın'a çok teşekkür ediyorum.

Ümit ediyorum ki, bu karanlık geceler ülkemiz ve insanımız adına bir şafağın öncüsü ve yaşanan bunca olumsuzluk ve acı, bir doğumun sancısı olacaktır. Ve yine ümit ediyorum ki, tüm ayrılıklar er ya da geç bitecek ve biz şarkılarımızı hep birlikte, omuz omuza, öylesine hür ve öylesine kardeşçe dalgalandıracağız güzel ülkemizin ılık semalarında.

O güzel günler gelene dek şarkılarımı sizlere emanet ediyorum.

Derdim insandır benim

Bir yanım alev alev yas tutar Madımak'ta,
Bir yanım yavrum Berkin ile taşa tutuldu.
Bir yanım var, masumlarla sürgün adımlamakta,
Bir yanım bin bebekle zindanda avutuldu.

Dinim sevgi, rengim aşk, dilim vicdandır benim.
Bir kalıba sığmam asla, derdim insandır benim.

Madımak'ın ateşiydi sıçrayan Başbağlar'a,
Eren'im vuran eldi, kıyan Ahmet Burhan'a,
Bir yanım var, ağlar durur her bir dökülen kana,
Tüm benliğim barış ister, yetti artık canıma.

Dinim sevgi, rengim aşk, dilim vicdandır benim,
Bir kalıba sığmam asla, derdim insandır benim .

Süvari Öztürk

Feridun Maden

Doğum tarihi:
2010

Vefat tarihi:
29.10.2017

Vefat sebebi:
Ege'de boğulma

Ayrı bir feryattı, evlat acısıydı Feridun!

YA ZI Süvari Öztürk
Sanatçı

Fotis Anagnostou, kendi küçük atölyesinde gitar üretimi ve tamiri yapan bir dostumdur. Fotis; sanatın, müziğin ruhuna ve gücüne inanan, sözlerin ardında gözlerin ifadesini okuyan ve dinin, dilin, kimliğin ötesinde gönlün rengine aldırış eden bir usta, bir müzisyendi. Müziğimi ve şarkılarımın manasını sordu bana bir gün. Enkaz dedim, Şafak dedim, 13 Gece dedim, Kör Perçin dedim ve Feridun.

Feridun, Maden ailesinin en küçük çocuğu. Soğuk bir Kasım gecesinde Ege sularında can veren o masum aile, baba Hüseyin, anne Nur, çocukları Bahar, Nadire ve Feridun... En çok da Feridun'un hikâyesinde gözleri bir ayrı baktı bana Fotis'in.

Ayrı bir feryattı çünkü o, ayrı bir dramdı, evlat acısıydı, hasretiydi. Benimle ve şarkımla birlikte gönlüden ah çekmişti Fotis. Dinledi, bir daha dinledi ve bir daha. Bizim olduğu kadar onun da şarkısıydı bu, çünkü bizim ellerimizden kayarken Feridun, umudunu Fotis'in ülkesine bağlamıştı. Sürgünü Yunanistan'a idi o çocuğun... Dost kimdi, düşman kim? Feridun'u Ege'nin soğuk sularına iten eller miydi eş ve dost?

Feridun'un bir nefes bulma ümidiyle göç ettiği Yunan yurdu muydu düşman? İşte dostun düşmanın belli olmadığı ve izlerin birbirine karıştığı bir dönemde biz Fotis ile oturmuş şarkılarımdan bahsediyorduk.

BİLİYOR MUSUN DEDİM FOTİS...

Biliyor musun Fotis dedim, benim aslında içime sinmiyor bu şarkım. Bir yanı eksik ve bana yarım geliyor. Feridun'un hatırasını ve şarkısını onu Ege Denizi'ne iten eller mi hak ediyordu,

yoksa onun cansız bedenini o suların alıp, gözyaşları içinde defneden eller mi? Kimdi dost, kimdi düşman? Var mısın dedim, bu şarkımı iki dilde yapalım ve bu hatırayı paylaşalım. Heyecanla ayağa kalkmıştı Fotis, sanat işte budur, paylaşmaktır ve köprüler kurmaktır dedi ve sarılmıştı bana.

"Ach Feridun, Ach Pedi Mou" dedi.

"Ah Feridun, ah çocuğum" yani...

Uzun ve hummalı bir çalışma sonucu şarkımın bir bölümünü çevirdi benim için ve kendi stüdyosunda şarkımın basgitar kayıtlarını

yapmıştı. Bir kelime dahi Yunanca bilmeyen bana yeni şarkımın hece hece, kelime kelime telaffuzunu öğretmişti. Ruhunu katmıştı şarkıma, sevgisini ve emeğini katmıştı. Onun ülkesini, Yunanistan'ı bir gün birlikte ziyaret edecek, bu şarkımı sahnede birlikte çalıp söyleyecektik ve bana Atina'nın en güzel yerlerini

gezdirecekti. Gelip çattı o güzel gün. Atina'da bir konsere davet edildim ve ilk aklıma gelen isim Fotis oldu. Onu heyecanla arayacaktım, haydi diyecektim, gidelim birlikte.

İŞTE O HAYALİM YARIM KALDI

Ulaşamayacaktım ben Fotis'e, bulamayacaktım onu. Telefon numarası iptal edilmişti, kapanmıştı atölyesi. Son bir umut internet sitesine bakmak istedim, belki değişmişir dedim iletişim bilgileri. Bir yazıyla karşılaştım: "RIP – Fotis Anagnostou"

Bas gitaristi olduğu o Avrupa'nın en güzel Blues orkestralarından biriyle 'RIP' adında yeni bir şarkı mı yayınlamışlar diye düşündüm? Hayır, ölüm haberiye bu. RIP, "Rest In Peace" demektir. Çok üzülüm, ağladım ve günlerce acısını hissettim. Bir yanım eksik gidecektim Atina konserime ve yalnızlığı iliklerime kadar hissedecektim. Mezarın başında duracak, en güzel temennileri geçirirken gönlümden, onun Feridun için yazdığı Yunanca şarkı sözlerini fısıldayacaktım kendi toprağına.

"Poses meres perasan pou, petakses hia ton paradiso?" / Kaç gün oldu sen gideli, uçalı gökyüzüne sen?

Sen, Fotis Anagnostou, sürgün gecelerin vazgeçilmez ve yeri dolmaz dostu, bil ki seni unutmuyacağım asla ve unutturmayacağım. Gönlümden yerin hep kalacak ve sıcaklığını asla yitirmeyecek. Daha kırk yıl yaşar mıyım bilmem, ama ömrüm boyunca bir hatır kalacaksa, o da senin atölyende, senin tütünü'nün dumanına ve kokusuna eşlik eden o acı kahvenin hatırı olacak. Melekler yoldaşın olsun dostum ve yattığın yer incitmesin seni. Gittiğin yerde Feridun gelip bulsun seni, amcağığın desin, asla bırakmam elini, çünkü en karanlık gecemde sen de unutmادين beni...

Mevlana diyarı Konya'nın kör ve sağırları Görmez ailesini öldürdü

YA ZI Enes Cansever
Gazeteci - Yazar

Konya denince akla ilk gelen Hz. Mevlânâ olur. Tabii ki, Şeb-i Arus'un, manevi iklimi belirir gözlerimizde. "Gel, ne olursan ol yine gel!" diye yükselen ses, engin bir görüşü ve zengin bir hoşgörüyü barındıran anlayışı hatırlatır bizlere.

Bu kadim şehir, Gevher Nesibe belleğimizde belirir. Onun peşi sıra gelenler, 21. asrın Gevher Nesibeleri Fatma, Leyla, Emine, Fatma Hanife, Hacer, Betül öğretmenler ve adı sıralayamadıklarımız.

Hiç şüphesiz bu tablo, bir devrin utancı, karanlık bir devrin fotoğraflarından biridir.

Anadolu'nun bağrında yaşanan kapkara bir zulüm... Gözler kör, kulaklar sağır. Kalpler mühürlü, vicdanlar paslı. Doğrusu, ne Anadolu eski Anadolu, ne de Konya eski Konya...

Hoşgörü rafa kalktı, Mevlana öğretileri lafta kaldı. Bekir'ler, Berk'lerden ve Fatma'lardan, Haluk'lar Esen'lerden, Fatma Hanifeler Ahmetler'den, Mevlüt'ler Aliler'den, Esrarlar Fatih'lerden, Şükran'lar Ümit'lerden, Zekiye'ler ve Harun'lar, Ahmet'lerden koparıldı.

Duyan yok mazlumu, sesine ses verecek yankı da yok ortalıkta. Cahiliye çöllerindeki azgınlığa rahmet okuttu gaddarlıklar.

GÖNLÜMÜZ PARAMPARÇA!

Bir kadın, bir öğretmen Fatma Görmez. Mesleğine aşık. KHK zulmiyle mesleğinden edildi. İşini ve eşini seven, hayat dolu bir öğretmenin hayatına kıydılar.

Hem de herkesin gözünün önünde.

Sevdiği eşi Bekir Öğretmen, bir şafak vakti operasyonu elinden alınıp kara zindanlara yollandı. Suçu (!), atılmış bir tweetten ibaret.

Engelli oğlu Berk ve kızıyla yapayalnız

kalakaldı. Üzüntüye dayanamayan bu çaresiz anne, işitme duyusunu kaybetti.

CEZAEVİNDE, KALIN CAMIN ARKASINDA AĞLAYARAK ANLAŞMA!

En büyük şoku cezaevindeki ilk görüş gününde yaşar Fatma Öğretmen. Cezaevi yönetimi işitme cihazının içeri sokulmasının yasak olduğunu söyler. Günlerce birbirini göremeyen iki eş, kalın camın arkasından sadece karşılıklı ağlaşıyor dertleştiler. Birbirlerine tek bir kelime söyleyemedi, gözyaşları eşlik etti sadece onlara.

Yaşanan dramın ağırlığıyla oğul Berk, önce melek olup uçtu öte tarafa. Esaretteki baba Bekir, ellerindeki kelepçeyle getirildi cenazeye. Bir avuç toprağı atamadı cennet kuşunun mezarına.

Defin boyunca bu tabloyu izledi Mevlânâ Celaleddin'in beldesi. Bu tablo, tarifsiz bir kinin ve bambaşka bir nefretin panoramasıydı aslında.

Önce aşından, çok sevdiği işinden, eşinden ve sağlığından edildi Fatma Öğretmen. Ardından güzel yavrusu Berk'ten, sonra da biricik kızından ayırdılar, bu devrin zalim mi zalim gaddar mı gaddar rejiminin, mimarları. Gün gün adeta mum gibi eridi KHK'lı öğretmen. Koca vücudu, 29 kiloya kadar düştü.

FATMA ÖĞRETMENİN YÜREKLERİ YAKAN MESAJI:

Fatma Öğretmen şöyle dile getirmişti durumunu: "Çok sevdiğim sınıf öğretmenliğinden ayrılmak zorunda kaldım. Böbrek nakli nedeniyle malulen emekliliğim, KHK ile ihracım nedeniyle olmadı."

"Yardım edin, ihtiyacım var!" çığılığı nasırlı vicdanlarda yankı bulamadı ne yazık ki.

"Eşim suçsuz yere hapiste." dedi ama bu devrin yargıçları çoktan adaleti rafa kaldırmıştı.

Oğlu Berk'i kelepçeyle uğurlayan Bekir Öğretmen, eşi Fatma'yı uğurlayamadı.

Mevsim Muharem olmasa da, Konya ovası çöle dönüşmüştü. O, Gül Peygamber'in torunu Hüseyin'e çekirtilen acılar gibi, asrımızın Yezit'leri, Kerbela'yı yaşattı Görmez ailesine. Dirisine de ölüsüne de, acı çekirmeye yemin etmişti taş kalpliler.

Adeta bugünler için söylemişti sanki Mevlana şu sözü: "Susamak ve susmak çok benzerdir. Birinde dilin, diğerinde yüreğin kurur."

Ne yazık ki, Anadolu'yu Kerbela'ya çevirenler, dilleri de yürekleri de kuruttular.

Görmez ailesinin dramından geriye, zindanda çaresiz bir baba, küçük yaşta annesiz ve kardeşsiz kalan masum bir kızcağız kaldı.

Şikâyet ediyoruz, bu gönül kırıklığımızı neden olanları sana ya Mevla!

Fatma Görmez

Vefat tarihi:
12 Ocak 2021

Berk Görmez

Oğlu

Vefat tarihi:
05.01.2018

Vefat Nedeni:
Kanser

Mesleği:
Öğretmen

Hatice Akçabay ve evlatları

Doğum Tarihleri:

Hatice: **08.12.1982**

Ahmet Esat: **31.10.2012**

Mesut: **31.01.2014**

Bekir Aras: **19.4.2017**

Vefat tarihleri:

21.07.2018

Vefat sebepleri:

Suda boğulma

Mesleği:

Öğretmen

Baba Murat Öğretmen'in "Mahşer" dediği Meriç'te o gece!

YA ZI Erhan Bozkurt
Şair

Haklarında açılan cadı avı soruşturması nedeniyle, arama kararı bulunan ve 18 Temmuz gecesi Yunanistan'a geçmeye çalışan Murat Akçabay'ın, eşi ve 3 çocuğuyla birlikte bindikleri bot, Meriç'te battı. Ve maalesef Murat Öğretmen'in eşi Hatice Akçabay (36), ve üç oğlu Ahmet Esat (6), Mesut (5), Bekir Aras (1) Meriç'in sularında can verdi. Botta 2'si kaçakçı olmak üzere toplam 11 kişi bulunuyordu.

Uzun aramalar neticesinde anne Hatice Akçabay'ın ve bir yaşındaki oğlu Bekir Akçabay'ın cansız bedenleri birbirlerine sarılı vaziyette bulundu.

Aynı aileden 7 yaşındaki Ahmet Esat ile 5 yaşındaki Mesut'un ise aradan yıllar geçmesine rağmen hâlâ cesetlerine ulaşılamadı. Murat Öğretmen, sağ kurtulduğu "Mahşer" dediği o geceyi şöyle anlattı:

"Plastik, şişme bota dokuz kişi olarak bindik. İki kaçakçı da en son bindi. Toplam 11 kişi olduk. Nehrin ortasında kaya gibi bir cisme çarptığımızı sanıyorum.

EVLATLARIM ELLERİMDEN KAYIP GİTTİ

Bot delindi, kendi etrafımızda dönmeye başladık. Bir anda bot devrildi ve suya düştük. Diğer aile hemen nehrin sağ bölümündeki dallara tutundu. Ben ve eşim çocukları tutmaya çalışırken nehrin ortasında kaldık. Küçük bebeğimizi eşim tutuyordu. Diğer ikisini ben tutmaya çalıştım.

7 yaşındaki Ahmet Esat'ta can yeleği vardı, biraz suyun üzerinde durabiliyordu ama diğeri suya battı. Eşim de akıntıya kapıldı gitti.

Uzakta bir ağaç dalına tutunduğunu gördüm. 'Hatice sakın dalı bırakma, seni gelip kurtaracağım' dedim. Dalgalara karşı koymaya çalışırken onun aynı yerinde olmadığını gördüm. Seslendim, bağırdım ama bir daha seslerini duymadım."

Beyaz Sayfa Youtube Kanalı'nda, 'Adı Hicret' yorumuyla çıkan Bozkurt, o "mahşer gecesini" ve Akçabay ailesini içine çeken Meriç'i şu satırlarla dile getirdi.

ADI HİCRET

Hizmet gönüllü gittiğin,
Meğer, meğer mecbur kaldığın,
Adı Hicret....
Bir akşam vakti güneşle battığın,
Son kez geri dönüp ızdırapla baktığın,
Her adımı bir meçhule attığın,
Bir ömrü ; bir akşam üstüne bıraktığın,
Adı Hicret....

Ana,baba, kardeş, ciğerparem dediğin,
Etrafında kimseyi bulamadığın,
Davam deyip ömrünü verdiğin,
Buna rağmen "hain!" damgası yediğin,
Adı Hicret....

Yere, göre sığdıramadığın,
Yerine, göğüne sığamadığın,
Bir karışına, bin canın feda ettiğin,
Bir avuç toprağı esirgenip öldüğün,
Adı Hicret....

Ekmeğim, suyum, her şeyim dediğin,
Ekmeğe, suya muhtaç, terk ettiğün,
Yaşatma sevdasıyla nefes alıp verdiğin,
Yaşama hakkı elinden alındığın,
Adı Hicret....

Evlatların ve sevdiğinle yola çıktığın,
Bir akşam ezanıydı ki belki bu son dinlediğin,
Ver elini Sevdiğim, Allah Kerim dediğin,
Eğer bir şey olursa hakkın helal ettiğin,
Adı Hicret....

Sıradan eşyaları alırken ağladığın,
Yaralı kalbini arkada bıraktığın,
Bir akşam üstü hicranla terkettiğin,
Bir botla can pazarına çıktığın,
Meriç'in sularına mecbur edildiğün,
Ay ışığında, bir Meriç gecesi sessizliğün...
Adı Hicret....

Derken sinesi çatladı sessizliğün,
Bir mahşerdi ki koptu o geceleyin,
Meriç çıldırdı, aldı "Üç Meleğin"...
Arşa dayandı "baba baba" çığlığın ...
Birini kurtarayım derken, diğerine daldığın,
Tek tek "Hepsi elinden gitti"... yandığın,
Bari hanım, canım deyip aradığın,
Ya Rab! nasıl bir acıdır ki çektığın,
Per perişan yıkılıp, kala kaldığın,
"Allah'ım Allah'ım Allah'ım"... haykırdığın,
Dört canın üçünü toprağa, birini suya verdiğün,
Cenazelerini bile göremediğün...
Adı Hicret....

Mümkün olsa intihardı belki tek dileğün,
"Beni de beni de" al deyip yalvardığın,
Gözyaşlarınla Meriç'i o gece boğduğün,
Ve derken "İlahi Sekineydi" ki bulduğün,
Adı Hicret....
Dinmeyen acıların kaderimdir saydığın
Dua, dua, sabır, sabır ciğerine çektiğindir ki,
Adı Hicret....

'Zalim Meriç ellerimden aldı, tutamadım kızımı ve gitti'

YA ZI Neslihan Teke
Annesi

Nurefşan'ın 8 yıllık hayatı, hiç işlemedikleri suçun suçlusu olarak gösterilen anne babasına yapılan ve direkt olarak onun da maruz kaldığı zulümler sebebiyle bitti.

O yüzden mazlumdu yavrum. Nurefşan'ın anlamı etrafını aydınlatan, ışık saçan demektir. Dünyamızı aydınlatmıştı kızımız. Anne ve babası olarak bu ismi koymaya karar verirken "kalp doktoru olsun kızımız, insanların kalbine maddi, manevi dokunsun" diye niyet etmiştik. Kızımız naif, kibar, oturması kalkması, olaylara verdiği tepkileriyle sanki büyümüş ve küçülmüştü. Cennete namzet bir hali vardı.

EŞİMİN YANINA GİTMEK ÜZERE YOLA ÇIKTIK

Onun insanın hüznünü alan, yüzünü güldüren bir hâli vardı. Yaşanılan o hain darbe gecesinden kısa süre sonra babası yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. Kızım babasından ayrıldığında 3,5 yaşındaydı.

Eşimin yanına gitmek için çıktığımız yolda, 'şüpheli kişinin eşi ve kızı' diyerek bizi İstanbul Havaalanı'nda gözaltına aldılar. Pasaportlarımıza el kondu. Bana yurtdışı çıkış yasağı kondu. Babasına hasret bir evladın çaresizliğini anlatmak mümkün değil. O dönemde, yasağım kaldırılmadığı gibi, "Vatansızlar! Hainler!" şeklinde hakaretlere maruz kalıyordum.

BABAMI VALİZE KOYUP GETİRSEK POLİS GÖRMEZ

Kızım büyüdükçe içindeki baba özlemi de büyüyordu. "Babamı valize koyup getirsek polis onu görmez!" diyordu. Babası olmadan 5 yıl geçmişti. Nurefşan'ın pasaport süresi de dolmuştu. Yeniden pasaport alabilmek için eşimin gönde-

receği bir evraka ihtiyaç vardı. Eşim, bulunduğu ülkede konsolosluga giderse tutuklanırdı. O yüzden kızımıza yeniden pasaport alamıyorduk. Yeniden aile olabilmek için tehlikeli olduğunu bildiğimiz yolu deneyecektik.

Edirne sınırında yaptığımız ilk denemede yakalandık. Mahkemeye çıktım ve denetimli serbestlikle salıverildim. Yıkılmışım ama çarem de yoktu. Yeniden tutuklanacağımı bile bile kızım bu tehlikeli yolculuğa çıktık.

3 Mart 2021 tarihinde Meriç Nehri'ne kaçakçılarla beraber gece saat 02:30'da geldik. Maalesef jandarma yolda, kaçakçıların arabasını durdurup nehirden geçerken kullanacağımız asıl botu almıştı. Kaçakçılar yeni bir bot buldu ama bu bot çok basit görünüyordu. Bota binmemek için çok direndim ama başka çaremiz yoktu.

Bizi bota bindirdiler. Su çok yüksek ve soğuktu. Nurefşan bot üzerinde giderken "Anne sabret! Çok az kaldı babama kavuşmamıza, kötü günler geride kalacak Anne" diyordu.

Kızımın dilinden bu cümleler dökülürken kalabalık oluşumuz ve suyun yükselmesinden dolayı bot bir anda alabora oldu, suya düştük.

Bir kaç defa kızımı suyun üzerine çıkartmaya çalıştım, bana tutunmasını, nefes almasını söyledim ama maalesef ne o ne de ben daha

fazla dayanamadık. Tutamadım kızımı ve gitti!

Ben de bir süre sürüklendikten sonra, bir ağaca tutundum. Yaklaşık 4 saat suda kaldım.

Kızım gitmişti ama ben yaşıyordum. Ne yapacaktım? Babasına ne diyecektim?

Orada tutunduğum ağaçta, ellerimi bırakıp canıma kıymayı çok düşündüm ama inancım ve değerlerim buna engel oldu. Yine de beni alması için Allah'a çok dua ettim. Gece 3'te düştüğümüz sudan tahminen 7 gibi donmak üzereyken çıktım.

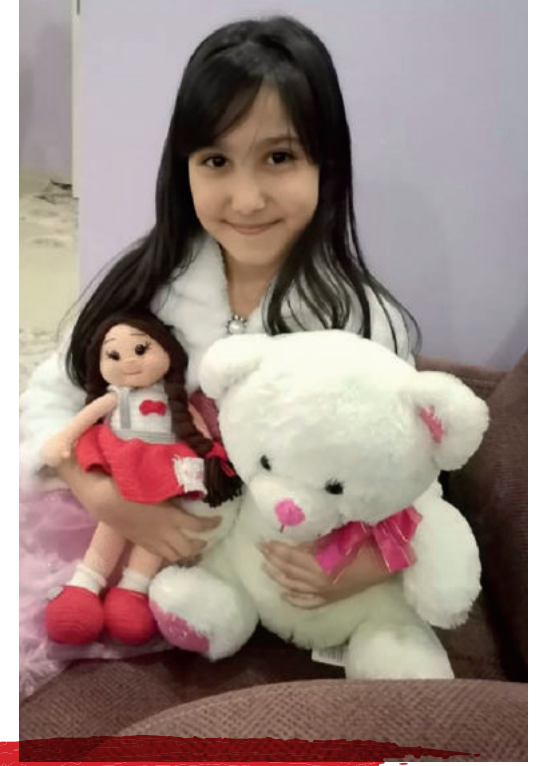
KIZIMIN CESEDİNİ JANDARMAYLA BİRLİKTE SUDAN ÇIKARDIK

Jandarma ve yanımdaki kişilerle beraber kızımı sudan çıkarıp defnettim. Eşim, 3 buçuk yaşından beri görmediği, dokunamadığı kızının cenaze törenini telefon ekranından izliyordu. İkimiz için de dünya artık bitmişti. İmzamı atmadığım ve yurtdışı çıkış yasağımı deldiğimden dolayı polisler her yerde beni arıyordu. Gözleri o kadar kin ve nefretle doluydu ki yavrumu kaybetmeme bile merhametleri yoktu. Ben bir kere daha, kızımın vefatından 1 buçuk ay sonra tekrar aynı yollardan, aynı yerlerden geçerek Avrupa'ya geldim. 6 yıl aradan sonra kısa bir süre önce eşimle kavuştuk. Kızımın yokluğunun verdiği acıyı, inancımız ayakta tutuyor.

DOKTOR OLMAKTI BÜYÜK HAYALI

Yaşasaydı kalp ve damar cerrahisi olacaktı. Bu konu üzerine babasıyla çok sohbetleri olurdu. İnşallah onun adına hastaneler kurmayı bizlere nasip eder Rabbim...

Gelişiyse hayatımızı ve kalbimizi nurlandıran Nurefşanımız gidişiyse büyük bir acı bıraktı. Doktor olarak dokunamadığı insanların kalbine, masumiyetiyle ve mazlumiyetiyle dokundu. Hayatımızdan ve bu dünyadan bir Nurefşan geldi - geçti. Rabbim şefaati eylesin!

Nurefşan Teke

Doğum Tarihi:
03.03.2013

Vefat Tarihi:
05.03.2021

Vefat Nedeni:
Meriç'te boğuldu

Enes Ata

Doğum Tarihi:
1998

Vefat Tarihi:
30.03.2006

Vefat Nedeni:
Polis kurşunu

Mahsum Mızrak

Doğum Tarihi:
1989

Vefat Tarihi:
30.03.2006

Vefat Nedeni:
Polis kurşunu

İki çocuk öldü duydunuz mu? Enes teyzesine giderken; Mahsum ise evine dönerken vurulmuştu!

YA ZI Gökçer Tahincioğlu
24 yazarı

İki çocuk öldü, kanıtlar çalındı, duydunuz mu? Zaten yer yarılmıyor ve içine girmiyoruz, bunu biliyoruz. Ve zaten çocuklar ölüyor, hayat devam ediyor, bunu da biliyoruz. Hayat devam ediyor, hep eder, utanır gibi yaparız bazen, bunu da biliyoruz elbette ama unutmamak da var, az da olsa utananlar da...

Bazen dünyayı, yaşadığınız coğrafyayı, insanları, ayrımcılıkla dolu beyinleri unutup, bir umutla anlatıp, yazıyorsunuz. Rakel Dink'in tarihe geçen sözlerini anımsıyorsunuz ardından; "Bir bebekten bir katil yaratmak..." Bir bebeğin bütün hücrelerine yavaş yavaş faşizmin, ayrımcılığın, adaletsizliğin, vicdansızlığın nasıl yerleştirildiğini ve o bünyeden nasıl sökülüp atılmadığını fark ediyorsunuz.

Bazen, sanıyorsunuz ki buna rağmen, anlattığınızda yer yerinden oynayacak, bu kadar olmaz denilecek, hangi görüntüden, kim olursa olsun yapılanları kabullenmeyecek ve en azından sonrası için bir küçük pencere açılacak. Yok, hayır olmuyor. Yer yarılmıyor, hepimiz içine düşmüyoruz, edepsizce, arsızca, böyle şeylerin olabileceğini düşünerek, birkaç dakika sonra ne olmuşsa hepsini unutarak yaşamaya devam ediyoruz.

2006'da Diyarbakır'da yaşanan olaylarda tam 14 kişi öldürüldü. Öldürülenlerden 6'sı çocuktü, çoğu yaşlı. Boğazından vurularak öldürülen gazeteci de vardı aralarında, sokakta oynarken kurşunla ölen 3 yaşında çocuk da.

Yazının burasında duralım. Okuyanların bir bölümü, "Diyarbakır" ifadesini görünce okumayı bırakacak zira. Yazanın kim olduğuna bakacak ya da. Ya da bölgede böyle şeylerin

normal olduğunu, kimsenin boş yere öldürülmüş olamayacağını düşünecek. Ve elbette, tahammül edip okursa...

Öldürülen iki çocuğun dosyası ise diğerlerinden biraz farklıydı. İkisi de yakın mesafeden, gaz fişegiyle, kafalarından vurulmuştu. Mahsum Mızrak'ın kafatasında, gaz fişegi neredeyse bütün olarak duruyordu. Enes Ata'ya isabet eden gaz fişeginin seri numaraları da okunabiliyordu. Demek ki gaz fişegini kimin ateşlediği, tüfeği kimin yasaya aykırı kullandığı bulunabilirdi.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı, Diyarbakır Barosu, İnsan Hakları Derneği avukatları, hepsi çocukları vuranları bulabilmek için mücadeleye başladı. Geçtiğimiz günlerde, bir savcı, sosyal medya hesabından, İnsan Hakları Derneği'nin, "terör örgütünün derneği" olduğunu savundu.

Bir not düşelim buraya. 30 yıldır bıkmadan, usanmadan aynı sözleri sarf edenlerin, 30 yıldır devletin bin kez denetlediği ama nedense kapatmadığı hatta projelerine davet ettiği bir insan hakları kurumu için nasıl aynı sözleri söyleyebileceği, bunu söyleyenlerin nasıl adalet dağıtabilecekleri de not olarak dursun arada. Bilinen "cezazsızlık kültürü" hikâyeleri burada da devam etti. Seri numarası belli gaz fişeklerini kimin ateşlediği soruldu, yüzlerce polisin ismi bildirildi. O gün, çocukların vurulduğu bölgede kimlerin çalıştığı soruldu, yine yüzlerce polisin ismi geldi. Sonunda, üç polise kadar isimler indirildi. Artık hangisinin çocukları vurduğunun tespit edilmesine sıra gelmişti. Çocukları vuran tüfeğin sahibinin bulunması için inceleme talep edildi, dosya oyalandı. Sonra "Bulamayız" denildi.

Küçük yaşta annesini kaybeden henüz 8 yaşındaki Enes, teyzesine giderken vurulmuştu. Sokağa çıkan Mahsum, evine dönerken. Günlerce cenazesinin nerede olduğu bile bulunamamıştı. Gazeteciler, tüm bu gelişmeleri yazdı. Yer yerinden oynamadı, kimse utanmadı.

AİHM, her iki çocuğun yaşam hakkının ihlal edilmesi, kanıtların çalınması, etkili soruşturma yürütülmemesi nedeniyle Türkiye'yi mahkûm etti. Enes Ata'nın üzerinden çıkan kanlı tişörtün, mahkeme kararı olmadan imha edildiği anlaşıldı. Olay gününe ait bütün telsiz konuşmalarının kimseye sorulmadan imha edildiği de... İsrarla bütün kanıtlar kaçırılıyordu, sanık üç polis ise duruşmalara bile gelmiyordu. Savcılığa göre Ata'nın bedeninden çıkan, yıllardır aranan gaz fişegi aslında kayıp değildi. Aslında bu tespitte de gerek yoktu, zira Enes Ata'yla ilgili bu dosyada, 3 ay önce zaten zamaşaşımı kararı verilmişti. Savcılığa göre de bu suçla ilgili 8 yıllık zamaşaşımı süresi dolmuştu, dosya kapatıldı. Artık, adli emanetten delil çalınmasından söz edilemeyeceğine göre, herkes rahatlamıştı.

Hayat devam ediyor, hep eder, utanır gibi yaparız bazen, bunu da biliyoruz elbette.

Sağlıklı bir şekilde girdiği zindandan 41 gün sonra cenazesi çıktı, Nesrin Gençosman'ın!

YA ZI İsmet Macit
Tarihçi - Yazar

İyilikten başka dertleri olmayan insanları, kötüler kurdukları imparatorluğa kurban ettiler. Dönsün diye menfaat şebekesinin çarkı masumların kanından ırmaklar aktıttılar.

Zulmü çoğaltıp merhameti bitirdiler, insanları karanlık hücrelerde boğup, tükettiler.

Kaba postallarıyla gül bahçelerine dalıp tomurcukların boyunlarını dahi kırdılar.

Zira güzel ve nazik olan ne varsa rahatsız ediyordu bu insan kılıklı canavarları.

Karanlıktan beslenen bu insanlık düşmanlarının kimi hasedinden, kimi kibriden önce sevgiyi boğdular sonra da dönüp insanlığı boğazladılar. Tiranlıklarını; hasta insanların iniltileri, yetim yavruların gözyaşları, yaşlı insanların bükülmüş belleri üzerine kurdular. Yıkılası saltanatlarını masumları zindanlarda çürütürerek ayakta tutmaya çalıştılar.

CEZAEVİNDEKİ GÖRÜŞTE HALSİZ VE BİTKİNDİ

Genç yaşında zindana sıcak girip soğuk çıkan gencecik fidanlardan biri de Nesrin Gençosman, Kur'an hafızıydı ve Kur'an kursunda

öğretmenlik yapıyordu.

Nesrin Hoca, Ordu'da Hizmet Hareketi'ne yönelik soruşturmalar kapsamında 30 Mayıs 2018 tarihinde gözaltına alındı ve Erzurum 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 1 Haziran'da "SEGBİS" sistemi üzerinden yapılan yargılamayla tutuklandı.

Tutuklanarak Ordu Efirli E Tipi Cezaevine gönderilen Gençosman, kalabalık koşullar, cezaevi şartlarının sağlıksızlığı nedeniyle bir ay sonra hastalandı. Durumunun ağırlaşması üzerine cezaevi revirinden birkaç günlük grip ilacı verildi. Haftasonu ilaçları verilmeyen Nesrin Gençosman'ın durumu ağırlaştı. Pazartesi günü açık görüş günüydü ve o günkü ziyaretçisi ablasıydı.

ZATÜRE OLMASINA RAĞMEN İLAÇLARI VERİLMEDİ, HASTANEYE SEVKEDİLMEDİ

Açık görüşe bitkin biçimde gelen Nesrin Gençosman, görüşün bir kısmında konuşma gücünü çekmeye başladı. Kardeşinin hayati tehlike arz eden bir durumda olduğunun ablası tarafından cezaevi yönetimine bildirilmesinin ardından Gençosman, bir kez daha revire gönderildi. Ancak zatürece ciğerlerini sarmış olmasına rağmen hastaneye sevk edilmedi.

Avukatının olaydan sonra yaptığı açıklamaya göre, Gençosman iki gün sonra cezaevinde kalp krizi geçirince acil olarak Ordu Devlet Hastanesi'ne sevk edildi.

Hastanede Gençosman'a akut perikardit, akut miyokardit, pnömoni ve solunum yetmezliği teşhisi kondu ve yoğun bakıma alındı. Zatürece olmuş, ilaçları verilmemiş,

hastaneye geç sevk edilmişti. Gençosman, geri döndürülemez bir noktada hastaneye götürülmüştü.

BİLİNCİ KAPANINCA, APAR TOPAR TAHLİYE EDİLDİ

Bilinci kapanınca mahkeme tarafından apar topar tutukluğuna son verildi. Ömrünün son birkaç gününü tekrar özgür geçirse de bilinci kapalıydı ve diyalize bağlanması da sonuç vermedi. Gençosman 11 Temmuz 2018 günü yoğun bakımda hayatını kaybetti.

Sağlıklı bir öğretmen olarak girdiği zindandan 41 gün sonra cenazesi çıktı Nesrin Hoca'nın. (Güya) Tanrılarında insanı kurban eden ilkel kabilelerden bir farkınız kalmadı.

Ya her cinayeti sessizce seyreden ve kötülüğe cesaret aşısı ekleyen sessiz yığınlar!

Evlatları doğranırken mezar taşı kesilenler! Nesrin Hoca'ya o ezberlediği Kuran ve yetiştirdiği yüzlerce talebe şefaataç olacak, ya zulmü yapanlar ve seyredenler, ahiret yokmuş gibi her türlü kötülüğü irtikâb edenler size kim zefaata edecek?

'Hadi Müslümanlığınızı geçtik, insanlığınızı nerede?' dedirtecek hale sükût edenlere binlerce acılı yüreğin âhı, mazlumlara ise şehit sıfatı ile Rablerine yürümek düştü.

Nesrin Bacı'nın dostları, arkadaşları; unutmayın/unutturmayın acıları...

Ve dünyanın neresinde olursanız olun son devrin şehitlerinden esirgemeyin fatihalarınızı... Rabbim, ilime irfana öğrenmeye öğretmene düşman şu Tiran zihniyetini mazlum ve şehit öğretmenler hürmetine yerle bir etsin. Zindanların kapılarını ardına kadar açsın!

Nesrin Gençosman

Doğum Tarihi:
27.01.1988

Vefat Tarihi:
11.07.2018

Vefat Sebebi:
Cezaevinde kalp krizi

Mesleği:
Kuran Kursu Öğretmeni

Deniz Poyraz

Doğum Tarihi:
11.02.1983

Vefat Tarihi:
17.06.2021

Vefat Nedeni:
Katledildi
Mesleği:
Sekreter

Deniz Poyraz'ın katledilmesine zemin hazırlayan faktör nefret dilidir

YAZI **Abdülhamit Bilici**
Gazeteci - Yazar

Siyasi, sosyal, etnik ya da dinî gerilimlerin yol açtığı taraf tutmalar; afilli sloganlar ve ateşli nutuklar, kolaylıkla kör eder gözümüzü, uyuşturur aklımızı.

Farklı farklı kimlikleri ve sınırsız renklilikleriyle birer insan olan Ayşe, Fatma, Ali kaybolur, yerini bir partinin, bir grubun, bir mahallenin veya cemaatin birbirinden farkı olmayan üyeleri alır.

O kadar ki, evladını kaybetmiş bir annenin yürekler yakan acısını bile hissedemeyecek kadar körelir vicdanımız.

Halkların Demokratik Partisi (HDP) İzmir il binasına 17 Aralık 2021'de yapılan saldırıda kızı Deniz'i kaybeden anne Fehime Poyraz'ın yaşadığı acıyı çoğumuzun hiç duyup hissetmemesi, hatta yaşanan bu dramın hiç farkına bile varmamış olması gibi.

30 YILIN KUYU İZLERİ

Nitekim olayla ilgili haberlerin başlığı şöyle: "HDP İzmir il binasına saldırı: 1 ölü"

İşte o "1 ölü" denilen kişi bir insan, hayatın kıyısında ayakta kalma mücadelesi veren dar gelirli bir vatandaş. Yıllardır her türlü işkenceden, dışkı yedirmeye; köy yakmadan faili meçhullere; dil yasağından parti kapatmaya kadar tarifsiz baskılara maruz kalmış Kürt halkının bir çocuğu. Hikâyesinde ülkenin 30 yılının koyu izlerini barındıran biri.

1990'larda hayatı yaşanmaz hale getiren terör, şiddet, baskı, yoksulluk batağına saplanmış olan Doğu ve Güneydoğu'dan İzmir'e göç etmek zorunda kalan yoksul bir ailenin çocuğu.

Parti il binasının çaycısı Fehime'nin kızı. O gözü dönmüş nefret saldırısının yaşan-

dığı saatte HDP binasında olmasının tek nedeni, elinden ameliyat olduğu için işe gidemeyen annesinin boşluğunu doldurmak. Çay yapmak, etrafı temizlemek, çalışanlara, misafirlere hizmet etmek.

Annenin acısını hayal edin. Evladının ölümünü görmek, hayatta bir insanın başına gelebilecek ve asla geçmeyen en derin travmalardan.

Bir de buna, çocuğunuzun sizin yerinizi boş bırakmamak üzere bulunduğu yerde ölüme yakalanmış olmasının taşınmaz yükünü ekleyin.

VAHŞİ TERÖR

Annesinin yerini doldurmak için parti binasında olan Deniz'i katleden tetikçi Onur Gencer işte tam da bu vahşi terörü yapar. Öyle bir gözü dönmüşlük ki bu, Deniz'i vurduktan sonra "Leş 1" yazarak fotoğrafını paylaşır.

Hiç kuşkusuz, bu kanlı baskına zemin hazırlayan temel faktör, devlet ile terör ve mafyöz suç örgütleri arasındaki farkın kaybolması ve idarede en yüksek konumları işgal eden şahısların olağan konuşma biçimi haline gelen nefret dili. Saldırı sonrası yaşananlar da hukuku, ahlâkı, insanlığı askıya alan yeni rejimin normlarına tam uyumlu.

Savcılık, attığı bir tweet yüzünden gözü dönmüş kişilerin veya 8 aylık hamile ev hanımlarının bağlantılarını araştırmak için süre uzatması alırken, Suriye'deki cihatçı gruplara, SADAT'a ve halen görevde olan

asker kişilere uzanan bağlantıları ortaya saçılan tetikçi, hiç araştırma yapılmadan sadece bir günlük gözaltının ardından tutuklanı.

Tetikçi, Sağlık Bakanlığı personeli ve Kilis'te görevlidir. 7 Şubat'ta İzmir Kemalpaşa'daki görevine döneceği açıklamasına rağmen tetikçinin askeri kıyafetlerle Suriye'deki kamplarda 20 Şubat 2021'de çekilmiş fotoğrafları mevcut. Bir kamu personeli olmasına rağmen Hilton gibi lüks otellerde nasıl kalabildiği de ayrı bir muamma.

Saldırılan bina önündeki polis noktasına rağmen günlerce yaptığı istihbarat çalışmasının fark edilmemiş olması da başka bir soru işareti.

Savcı Gündüz ve eşi, kendi ülkelerinde boğuldular; cesetleri ise Ege'ye atıldı!

YA ZI Nevin Erdem
Hakim, meslektaşı

Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk adalet bakanı olan Mahmut Esat Bozkurt'un şu sözü birçok Cumhuriyet savcısının odasını süsleyen yazılardan biridir: "Cumhuriyet Savcıları; Meriç kıyılarında çalışan Türk köylüsünün kaybolan sabanlarından tutunuz da, bu yurttan yaşayanların uğrayacakları en ufak bir haksızlıktan, hatta Bingöl dağlarının ıssız kuytularında nafakalarını bekleyen öksüzlerin gözyaşlarından siz sorumlusunuz."

Bozkurt sevdiğim bir kişilik değildir. Ancak yargı mensupları bu sözü o kadar çok görüp duymuşlardır ki, benim gibi birçok yargı mensubunun aklına Meriç denildiğinde, köylüler, koyunlar, sabanlar; Bingöl denildiğinde ıssız kuytular, öksüzler, gözyaşları gelirdi. Adalet ihtiyacı gelirdi.

Bugün ise, Meriç denildiğinde aklımıza geçilmesi zor bir nehir geliyor, sınır geliyor, Ege geliyor; kaçmalar geliyor, can pazarları, ölümler geliyor. Bugüne kadar yüzlerce -binlerce değilse eğer- yargı mensubu hukuksuzluktan kaçış yolu olarak gördükleri bu zorlu yolculuğa çıktı. Yolda yaralananlar, yakalananlar, çocuklarını kaybedenler oldu; ölenler oldu.

İktidarın yargıyı tamamen kendine bağlamak için 15 Temmuz bahanesiyle tasfiye ettiği yaklaşık 5 bin hakim-savcıdan biriydi Cumhuriyet Savcısı İbrahim Gündüz.

Daha 36 yaşındaydı, Ege'nin

karanlık ve soğuk sularına cansız bedenini bıraktırken. Eşiyle birlikte çıktığı umut yolculuğunda, eşiyile birlikte boğularak can verdi.

Bir Cumhuriyet savcısını ölümü göze alarak böylesine tehlikeli bir yolculuğa çıkararak neden çok açık. Haberde "savcı, Ege, ölüm" kelimeleri gözünüze çarptığı anda olayın muhtemel nedeni bir film şeridi gibi gözlerinizin önünden geçiyor zaten: 15 Temmuz sonrası zirve yapan hukuksuzlukların acı sonla biten mağduriyetlerinden biri daha! Ne çok acı birikiyor yüreklerimizde!

Cumhuriyet savcıları otoriter bir rejim kurmak için "iktidara tam bağımlı" olması gereken öncelikli meslek gruplarından biri.

Bilinen bir olayı yeri gelmişken bir kez daha anlatayım: Mahmut Esat Bozkurt "savcı"

isminin "Cumhuriyet savcısı" olarak kabulünü önerir. Ancak Bozkurt'a, Atatürk'ün de bulunduğu bir ortamda çok sayıda kişiden tepki gelir. "Öyle ya" derler, "Neden sadece savcılara Cumhuriyet Savcısı denilir? Cumhuriyet başbakanı, Cumhuriyet bakanı, Cumhuriyet müsteşarı, Cumhuriyet valisi, Cumhuriyet büyükelçisi olmuyor da, neden Cumhuriyet savcısı? Savcılara bu ayrıcalık neden?"

Atatürk, Bozkurt'tan itirazlara cevap vermesini ister. Bozkurt, "Çünkü öyle bir zaman olur ki, cumhuriyeti korumak için başbakan, bakandan, müsteşardan, validen, büyükelçiden bile hesap sormak gerekebilir. İşte o hesabı soracak olan Cumhuriyet savcısıdır" der ve öneri kabul edilir.

İşte o hesap sorulmasın diye, Türkiye Cumhuriyeti'nin temeli olan demokratik hukuk devleti ilkelere aykırılıkların hesabı sorulmasın diye, Erdoğan Rejimi 15 Temmuz sonrası öncelikli olarak Cumhuriyet savcılarını tasfiye etti.

Rejimin her istediği kişi soruşturmalarla korkutulabilirdi diye, tutuklanırsın diye, cezaevlerinde çürüyorsun diye, istenilen dozda korku istenilen dozda topluma enjekte edilebilirdi diye tasfiye edildi Cumhuriyet savcıları.

Sadece ihraç ederek de bırakmadılar, gözaltına aldılar, tutukladılar, hücrelerde çürüttüler.

Hukuksuzlukta ellerini o kadar yükselttiler ki, AİHM hakimi Kuriş'in 427 Hakim-Savcı Kararı'nda Türkiye ile ilgili dediği gibi: "Bir rejim haydut olmaya karar verirse, bunu büyük bir şekilde yapmalıdır. Ve eğer 'büyük

İbrahim Gündüz

Doğum tarihi:
1985

Vefat tarihi:
02.12.2021

Vefat sebebi:

Ege'de boğulma

Mesleği:
Cumhuriyet Savcısı

Nurdan (Şenocak) Gündüz

Doğum tarihi:
1987

Vefat tarihi:
02.12.2021

Vefat sebebi:

Ege'de boğulma

Mesleği:
Memur

yaparak' sorumluluktan kaçılabilirse, neden denemeyesiniz?"

Rejim gerçekten de "çok büyük" yaptı! Görevde sadece 'emir erleri' ya da hukuksuzlukları sessizce izlemekten başka bir şey yapmayacak olanlar kaldı.

Nitekim 17/25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet soruşturmalarından sonra, yani son 7 yılda onca yolsuzluğa, suç çetelerinin ortalıkta cirit atmasına rağmen ucu rejime dokunan bir tek soruşturmanın yapılmamış olması ve cezaevlerinin siyasi saiklerle tutuklanan insanlarla dolu olması tasfiyelerin amacına ulaştığının açık göstergesi.

İşte böyle bir ortamın mağduru Cumhuriyet Savcısı İbrahim Gündüz!

15 Temmuz'dan sonra tutuklandı. Tam

15 ay cezaevinde kaldı. 2018 yılının başlarında tahliye oldu. Cumhuriyeti ve kurumlarını korumayı bırakın, kendini dahi koruyamayacak bir hale düşürdüler Savcı Gündüz'ü.

Rejim bu hukuksuzlukların doğrudan faili. Peki ya halk? Halk; ne Savcı Gündüz'ün "Ben suçsuzum, yapılanlar hukuksuz, boğuluyorum" çığlıklarını ne de onunla aynı hukuksuzluğa maruz bırakılan 5 bin yargı mensubunun sesini duydu.

Savcı Gündüz, Ege'de değil, ömrünü hizmetine vakfettiği ülkesinde boğuldu. Cellat rolünde kendi meslektaşları vardı üstelik.

AİHM'nin 23 Kasım'da 427 Hakim-Savcı Kararı ile tüm dünyaya ilan ettiği, Türkiye'de 5 bin hakim ve savcının hukuksuzca tutuklan-

dığını tescillediği kararı da Savcı Gündüz'ün "boğuluyorum" çığlığının duyulmasına yetmedi.

Daha nasıl bir ses çıkarabilirdi ki duyulmak için?

Boğdular Savcı Gündüz'ü! Yağsız organ geçirdiler acımasızca ve kırdılar boynunu!

Problemin kendi sesinin desibelinde değil, insanların işitme yeteneklerinin kaybında olduğunu anladığında, ümidini kesti ülkesinden.

2 Aralık gecesi bir kaçakçıyla buluştu. Gece kapkaranlıktı, deniz geceden de karanlık. Eşiyile el ele tutuşarak bindiler tekneye. Boğuldukları ülkeden bilinmez bir umuda doğru yola çıktılar.

Savcı Gündüz ve eşi, kendi ülkelerinde boğuldular; cesetleri ise, Ege'ye atıldı!

Mahkemede: “Çocuklarımı hangi okulda okutacağımı Erdoğan’a mı soracağım!”

YA ZI Prof. Dr. İsmail Albayrak
Mesai arkadaşı

Dönemin mağdurlarını sayarak bitiremeyeceğimiz gibi yazarak da bitiremeyiz. Doç. Dr. Ahmet Turan Özcerit de bu ifritten zaman diliminin yitkilerinden biridir. Annesiz-babasız büyüdüğü için ailenin ne demek olduğunu çok iyi bilen ve muhterem eşi ile geride bıraktığı dört yavrusunun da şahitlikleriyle yeri doldurulamayacak bir eş ve babadır. Sürecin tek mağduru değildi. Ama en sıkıntılı zamanlarında, ağır bir şekilde zalimin zulmüne maruz kalmıştı. Bu devasa insan, tutuklanacağı sorgu gününden son nefesine kadar da ne insanî ne de imanî duruşundan bir nebze ödün vermemiş bir Hizmet Hareketi gönüllüsüydü. Meş’um darbe sonrası kendisine zulüm eden devlet görünümlü çeteler, daha sonra aile fertlerinin de çoğuna musallat olmuş ve tabiri caizse dönemin Âli-Yâsir’i gibi paratoner olmuşlardı.

YAYINLARI VE PROJELERİ, ÜLKE STANDARTLARININ ÜSTÜNDEYDİ
Bilgisayar mühendisi ve uzmanı olan merhum Ahmet hocam, İngiltere’de yaptığı başarılı dok-

tora çalışması sonrası Sakarya Üniversitesi’nde bilgisayar mühendisliğinde akademik kariyerini sürdürdü. Sadece yetiştirdiği sayısız lisans, master ve doktora öğrencisi değil; yayınları, projeleri, ulusal ve uluslararası sunum ve inovasyonları ile Türkiye standartları ölçeğinde iki üç gömlek fazla, idealist bir akademisyendi.

Herkes tarafından sevilen bu saygın akademisyen, bir gün silahlı terör örgütü üyeliği ile suçlanır ve 13 ay sürecek sıkıntılı hapis hayatı başlar. Tutuklanmasına sebep olan “terör” faaliyetlerinden bazıları, akıl tutulması yaşanan ülkedeki pek çok kişinin de tutuklanmasına sebep olan argümanlardı.

Suçtu? Çocuklarını Cemaat okullarında okutmak, Bank Asya’da hesap açtırmak ve bir çok sayıda uluslararası konferanslara katılarak, TÜBİTAK projesi almak ya da projelere hakemlik yapmak... Evet bunlar şaka değil, hepsi gerçektir.

EN ÖNEMLİ İKİ VASFI: ADELET VE HAKPERESTLİK
En önemli özelliği adalet ve hakperestlik olan merhum Ahmet Bey, tetikçi sulh ceza hakiminin “Cumhurbaşkanımızın uyarılarına

rağmen niçin çocuklarını F.tö okullarına gönderdin” şeklindeki sorusuna cevaben hocamızı tanıma adına çok önemli doneler sunmaktadır: “Çocuklarımı hangi okula göndereceğimi Cumhurbaşkanına mı soracağım?”

Bu abidevi duruşu ne zaman hatırlasam gözlerim yaşarır. Sıkıntı dolu bir hapis hane hayatı yaşadı Aziz dostum. Tutuklandıktan kısa bir süre sonra karnın ağrıları başlar ve özellikle stresli cezaevi ortamında giderek artar.

Önce Sakarya Ferizli Hapishanesi’ne, sonra da Bandırma’ya sevk edildi. İşinden, aşından ve özgürlüğünden olan Ahmet Turan Bey bir taraftan ailesini düşünürken diğer taraftan da her geçen gün artan ağrıları ile cedelleşti. Bağırsak ve ciğerlerine yayılarak metastaz yapan tümör ve zor hapis hane şartları hayatına neden oldu.

Zindanda bir zindan daha yaşayan Özcerit, beş altı kişinin ancak kalabileceği koşullarda yirmi kişiyle birlikte kaldı. Bir tuvalet ve banyo, gece 3’te kalktığında tuvalet sırası bekleyen insanların olduğu bir ortam. Hasta bir insana, zindanda çekirilen bir başka zalimce ceza. Hakim ve savcıların duyarsızlığı, doktorların korkaklığı... Tek yaptıkları arada sırada revire götürerek, ağrı kesici vurmaktan ibaretti tedavisi. Hapishane yönetiminin hukuk tanımaz hoyratlığı, vicdansızlığıyla ölüme gönderildi.

Özete, Ahmet Bey’i planlı bir şekilde ölüme götüren taşları, sistem kolektif bir şekilde teker teker döşedi. Kısacası tedrici işkenceyle öldürülmüş bir şehittir Ahmet bey. Muhterem eşi ve çocuklarının tüm çırpınmaları ise sistemin taşlaşmış duvarlarını maalesef aşamamıştır. Ruhunun ufkuna yürürken de abdest alır gibi teyemmüm yaparak, bu keşmekeş dünyadan ve zalimlerden ayrıldı.

Mevlâ mekanımı Firdevs-i Â'lâ eylesin, muhterem eşi ve yavrularını da atacakları her adımda Ruhü'l-Kudüs ile te'yid buyursun.

Doç. Dr. Ahmet Turan Özcerit

Doğum tarihi:
07.03.1968

Vefat tarihi:
12.02.2018

Vefat sebebi:
Cezaevi - Kanser

Mesleği:
Akademisyen

Ebru Timtik

Doğum tarihi:
1978

Vefat tarihi:
27.08.2020

Vefat nedeni:
Ölüm orucu (238. gün)

Mesleği:
Avukat

Helin Bölek

Doğum tarihi:
05.06.1991

Vefat tarihi:
03.04.2020

Vefat nedeni:
Ölüm orucu (288. gün)

Mesleği:
Grup Yorum

Mustafa Koçak

Doğum tarihi:
1991

Vefat tarihi:
24.04.2020

Vefat nedeni:
Cezaevinde ölüm orucu (297. gün)

Mesleği:
Serbest meslek

İbrahim Gökçek

Doğum tarihi:
30.09.1980

Vefat tarihi:
07.05.2020

Vefat sebebi:
Ölüm orucu (324. gün)

Mesleği:
Grup Yorum

Göçmen kuşların vedası... Kendileri için ölmediler, zulmün karşısında kim varsa onlar için öldüler

YA ZI Ercan Aydın
Sanatçı

“Göçmen kuşlar giderken uzaklara Hoşçakalın diyecek bizlere, Uğurlarken onları aç olacağız Döndüklerinde aç olacağız, / Belki aç kalacak belki hiç kalmayacak / Kalırsak dik, ölürsük yiğit olacağız!”

Böyle diyordu Grup Yorum, ellerinde tek direniş çaresi olarak bedenleri kalmış yiğit yoldaşları için. Tarihin her döneminde haksızlığa uğrayan insanlar değişik direnme modelleri ortaya koydular. Hukukun üstün ve var olduğu ülkelerde bu haksızlıklar elbette öncelikle hukuk yoluyla aşılmaya çalışıldı ama hukukun olmadığı, keyfi uygulamalarla insanların haklarının gasp edildiği ülkelerde ise bu yol kapalıydı ve insanlar kendilerince direniş modelleri yarattılar.

Türkiye’de yaşanan anti-demokratik uygulamaların yakından tanığıyız. Özellikle son dönemde yaşanan olaylar hepimizi derinden yaraladı. Bugün sizlere anlatacağım hikayenin kahramanları bu adaletsizliklerden payını almış 4 göçmen kuş...4 ulu çınar...

Ebru Timtik... Dersimin kanalı ceylanı, halkının, ezilenin, haksızlığa uğrayanların korkusuz baş eğmez avukatı. Kâh 15’inde bir fidan Berkin Elvan’ın duruşmasında, kâh Somali madencilerin. Aldılar onu bir gün. Her zamanki gibi haksız hukuksuz biçimde. Kanatlarını kırmaya çalıştılar, direndi. Zulme teslim olur mu yiğitler? Olmadı. Onu yargılamak isteyenleri o yargıladı kürsüde. Direnişinin 238. gününde ölümsüzleşirken hepimize halkının avukatı nasıl olur onu öğretti, omuzlanımıza koca bir yük bırakarak...

Grup Yorum... Tüm dünyada tanınan, sevilen, şarkıları nesilden nesile dilden dile dolaşan bir protest müzik grubu. 30 yılı aşkın bir süredir müzik yapan Grup Yorum’un zaten bu ülkede başı beladan hiç kurtulmadı. Hapisler, sürgünler, başlarına konan ödüller vs. Bunlara rağmen hiç susmadı Grup Yorum, şarkılarını baş eğmeden söylemeye devam etti. Ta ki konser yasakları başlayana kadar. Her türlü hukuksal yolu denediler ama başta yazdığım gibi hukukun üstün olmadığı ülkelerde bundan bir sonuç çıkmazdı, çıkmadı da nitekim. Adı boşuna Kar makinesi değildi Grup Yorum’un. En zor şartlar altında bile aldıkları kararlarla yolları açmayı bilmişlerdi. Yine öyle oldu. 2 üyesi bu keyfi, haksız konser yasağına karşı bedenlerini açığa yatırarak direndiler. İstedikleri sadece özgürce şarkılarını söylemekti. Helin Bölek ve İbrahim Gökçek. 7 notanın komutanları. Yıllarca enstrümanlarıyla direniş şarkıları çalıp söylediler, artık enstrümanları bedenleriydi. Eğilmediler, zalimin zulmü varsa mazlumun türküleri var dediler. Helin direnişinin 288. gününde; İbrahim ise 323. gününden sonra ölümsüzleşti. Sadece şarkılarını

söylemek isteyen bu insanların hakları, canları gasp edildi. Onlar bize halkının sanatçısı nasıl olur öğreterek gittiler. Grup Yorum elbet bir gün bu zincirleri kıracak, elbet şarkılarını tekrar özgürce söyleyecek ve o sahnede Helin ve İbrahim yine en önde olacak...

Koçak Mustafa, yiğit Mustafa, emekçi Mustafa... Gencecik yaşına bir sürü iş sığdırmış elleri nasırlı yüreği kor bir alev. Onu da aldılar bir gün. Haksız deliller ve iftiralarla tutuklandığında kabul etmedi, direndi. Tüm hukuk yollarını ona kapatanlar bir şeyi unutmışlardı.

Tarih korkakların değil cesurların tarihidir. Koçak Mustafa da sadece kendi tarihini değil direnmenin de tarihini yazdı bedeni hücre hücre erirken. Nefes almakta bile zorlanırken baş eğmedi. Adil bir biçimde yargılanma talebini son nefesine kadar sürdürdü. Sadece Adalet istiyordu açlığının 297. gününde ölümsüzleşirken. Sadece adalet...

Yayından fırlamış 4 ok, 4 göçmen kuş, 4 adalet savaşçısı. Onlar sadece kendileri için ölmediler. Zulmün karşısında kim varsa onlar için direndiler. Öldüler, yenilmediler...

Anıları önünde saygıyla...

Muktedirlerin emriyle, Berkin Elvan'lara sıkılan 'devlet' mermisi!

YA ZI Dr. Ömer Atilla Ergi
Akademisyen - Yazar

Yıl 2013, Berkin Elvan isimli 15 yaşında bir çocuk evden ekme almak için çıkıyor. O günlerde Taksim Gezi Parkı'ndaki ağaçların kesilmesini protesto etmek için sokağa dökülen topluluklara müdahale eden polis memurlarından Fatih Dalgalı'nın sıkığı gaz fişegi Elvan'ı başından vuruyor. 14 yaşındaki Berkin Elvan başına gelen bir gaz mermisi (kapsülü) sonucu girdiği komadan çıkamayarak 269 günlük yaşam mücadelesini kaybediyor.

Vefat ettiğinde Berkin 16 kiloya düşmüştü. Berkin Elvan, İstanbul 'Gezi Olayları'nın simge çocuklarından biriydi.

15 yaşındaki evladını kaybeden dertli annenin ciğeri, dönemin başbakanının, elinde sapanla sokağa çıkmış bir terörist ifadeleriyle bir kez daha dağılıyor. Bu da yetmezmiş gibi, bu anne binlerce insana yuhlatılarak, yarasına tuz basılıyor.

Gerçi 15 yaşında bir çocuğun elinde sapan olsa bile ne fark ederdi? Dünyada hangi hukuk ve adalet bir polis memuruna elinde sapan taşıyan bir çocuğu öldürme hakkını tanıyabilir ki?

Ne yazık ki annelerin yaşadığı bu acılar bizim ülkemizde hayatın bir parçası haline gelmiş durumda.

Toplumun her kesiminde bir prensip haline gelen "Devlet yanlış yapmaz" anlayışı hakim olduğu sürece, acıların devam edeceği kaçınılmaz bir realite.

Evet, devlet yanlış yapmaz anlayışının ülkemizde hâkim olduğunun en bariz delili Fatih Dalgalı adındaki polis memurunun 8 yıl sonra suçlu bulunup 16 yıl hapis cezasına

çarptırılmasına rağmen, bir gün bile cezaevine girmemesidir.

Diyebilirsiniz ki Berkin olayı bir istisnadır, yanlış yerde, yanlış zamanda bulunması büyük bir talihsizliktir.

Şayet polis müdahalesiyle hayatını kaybeden tek çocuk Berkin olsaydı, bu yorumunuzda haklı olabilirdiniz.

Fakat Türkiye'de son on yıl içinde onlarca çocuk polis şiddetiyle hayatını kaybetti.

'Gezi' eylemlerinde yitirilen canlar Berkin Elvan'la sınırlı değil. O günlerde öldürülenleri tekrar hatırlayalım.

Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük, Abdullah Cömert, Mehmet Ayvaltaş, Ahmet Atakan, Medeni Yıldırım ve polis

memuru Mustafa Sarı.

Beş yaşındaki Efe Tektekin, dört yaşındaki Onur Özalp, yedi yaşındaki Muhammed ve altı yaşındaki Furkan Yıldırım yavrular ise; zırhlı araçlarla ezilerek öldü ama ne yazık ki, buna sebep olan bir tane polis memuru cezalandırılmadı.

Niye, çünkü devlet yanlış yapmaz!

Bir de anne babaları siyasi kararlarla, hukuk dışı KHK'larla terörist ilan edilmiş, hiçbir şeyden haberi olmayan küçük yaşta ölüme terk edilmiş yavrular var. İzmir'in Buca semtinde yaşayan 12 yaşındaki Furkan Dizdar, OHAL zulmüne verilen kurbanlardan biri...

Baba Gökhan Furkan, bir tür beyin kanseri olan küçük Furkan'ı bir umut ile Küba'da geliştirilen bir tedaviye yetiştirmek için soluğu havalimanında alıyor.

Fakat tüm umutları cemaat soruşturması nedeniyle pasaportunun iptal edildiğini öğrenmesiyle bitiyor ve dertli babanın dünyası başına yıkılıyor.

Hastalığı ilerleyen Furkan'ın 2017 yılında önce yüzünün bir tarafına felç iniyor.

Ardından bir gözünü, sonra da acılar içinde hayatını kaybediyor.

Bu arada birçok insanın yüreğini dağılayan minik Kara Efem (Ahmet Burhan Ataç)'ın yaşam mücadelesini de unutmamak lazım.

Babası cemaate karşı başlatılan cadı avı kapsamında cezaevine konuluyor.

2018'de kansere yakalanan Ahmet'e yurtdışında tedavi imkanı çıkıyor fakat hakkında hiçbir yargılama kararı bulunmayan annesine yurt dışına çıkma yasağı konuluyor. Küçük

Ahmet sonunda hastalığa yenik düşüyor ve baba hasretiyle can veriyor.

Kimbilir, devlet yanlış yapmaz prensibine, Berkin Elvan'lar, Ahmet Ataç'lar ve Furkan Dizdar'lar ve daha nice gibi, devletin eliyle, muktedirlerin talimatlarıyla ve kurşunlarıyla memleketin geleceği olan evlatları ve nice yavrular kurban edilecek?

Berkin Elvan

Doğum Tarihi:
05.01.1999

Vefat Tarihi:
11.03.2014

Vefat Nedeni:
Polis kurşunuyla ölüm

Mesleği:
Öğrenci

Halime Gülsu

Doğum:
03.10.1984

Vefat Tarihi:
28.04.2018

Vefat Nedeni:
Cezaevi-İlaçları verilmediği için

Mesleği:
İngilizce öğretmeni

Cezaevine sağlam giren Halime Gülsu tabutta tahliye oldu

YA ZI Tarık Toros
Gazeteci - Hemşehrisi

Ben Tarsusluyum. Anne tarafı, baba tarafı geriye doğru en az 7 göbek böyle. Gencecik bir kadın Tarsus cezaevinde göz göre göre öldürüldüğünde hemşehrilerimin bundan haberi yoktu. Ve benim binlerce kilometre ötede ilk hissettiğim derin bir utanç duygusu oldu. 33 yaşındaydı. 15 yıldır SLE hastasıydı. Kelebek hastalığı olarak da bilinen, organları tahrip eden bir tür bağışıklık sistemi bozukluğu. Suçu, yakını cezaevinde olan dışardaki mağdurlara yardım etmekte. İçli köfte yapıp sattığı için gözaltına alınan 80 kadından biriydi. 15 gün gözaltında tuttular.

REJİM ÖLÜME GÖTÜRDÜ

İlaçları vermediler, ibraz edilen raporları kaybettiler. Merkezi sinir sistemini de etkileyen ve sürekli kontrol/tedavi gerektiren bir rahatsızlığı vardı. Ne gözaltında ne de cezaevinde ilaçları verilmediği gibi hakkındaki kritik raporlara itibar eden olmadı. Her ay kontrol edilmesi gereken, ilaçlarını düzenli olarak alması gereken bu kadın, cezaevinde kaderine terk edildi. Hastaneye sevk edilmedi. İlaçları temin edilip verilmedi. Yakınlarının çırpınması fayda etmedi. İki buçuk ay böyle geçti.

21 KİŞİLİK KOĞUŞTA NEFES ALAMAZ DURUMDAYDI

21 kişilik koğuşta tutuluyordu. İhtiyaçlarını karşılayacak durumda değildi. Konuşmakta güçlük çekiyordu, derdini anlatacak hali dahi kalmamıştı. Koğuşta iki defa komaya girdi.

Bir defasında dili boğazına kaçtı, koğuş sakinleri müdahale edip onu boğulmaktan kurtardı. 25 Nisan 2018'de Mersin şehir hastanesine sevk edildi. Aynı gün, tekrar cezaevine

gönderildi. 3 gün sonra, 28 Nisan 2018 sabah saatlerinde vefat etti.

OHAL YÜZÜNDEN İŞİNDEN OLDU

Halime Gülsu, 2015 yılında üniversiteyi bitirip İngilizce öğretmeni olmuştu. Bir yıl geçmeden OHAL yüzünden işini kaybetti.

Babası yıllar önce vefat etmişti, yaşlı ve hasta olan annesine bakıyordu. Annesine vefat haberini bir gün boyunca veremediler.

Ölüm sebebi otopsi raporunda, "Zamanında müdahale edilmediğinden kalp ve böbrek yetmezliğinden vefat" diye yazıyordu. Cansız bedeni soğuk belediye tabutuyla morga kaldırıldı. Halime Gülsu, ruhunun ufkuna yürüyeli 4 yılı geçti. Neyle suçlandığını bilmiyordu, iddianamesi yoktu, mahkemesi görülmemişti. Şimdi Mersin Yenikent mezarlığında yatıyor. Ve ben halen büyük utanç içindeyim.

TARSUSLARIN BU UTANÇTAN HABERİ YOK

Memleketim Tarsus'taki cezaevinde: İşkence, çıplak arama, dayak haberleri ayyuka çıkmış durumda. Kimse ses vermiyor!

Tarsusluların bile haberi yok. Ayıptır, zulümdür, günahdır, utançtır! Cezaevlerinde on binlerce tutuklu, Halime Gülsu gibi suçsuz yere tutuluyor. Kapasite yetersiz, binlercesi hasta.

Yerde yatanlar, sağlıklı beslenemeyenler, ilaçları verilmeyenler, tedavisi yapılmayanlar var.

Yüzlercesinin durumu kritik, derhal tahliye-leri gerekiyor. Sağlam girip tabutta tahliye olan nice örnek var. Halime Gülsu'nun ruhu huzura kavuştu belki. Gelgelelim katillerinin hesapları ağır olacak. Yaşadığım müddetçe davasını takip edeceğim. Ve bir gün memleketeye yolum düşerse ilk onu ziyaret edeceğim.

Hüve'l Bâki.

Meriç'in kıyısından anneyi yıkan son mesaj: Bot alabora oldu, Mahir Mete kayboldu!

YA ZI Selahattin Sevi
Gazeteci

Özgürlüğü için Türkiye'den Yunanistan'a geçerken Meriç Nehri üzerinde bindiği botun alabora olması sonucu hayatını kaybeden satranç şampiyonu, üniversite öğrencisi Mahir Mete Kul'un kabri, 2022'nin Mayıs ayında kendisiyle aynı kaderi paylaşan KHK mağduru Nurdan Şenocak Gündüz'ün yanına taşındı. Hayatının baharında genç bir gazeteci olan ve 21 ay cezaevinde tutulan Barbaros Kaya'yla (23), 2019'da Mahir Mete ile aynı günlerde Meriç'i geçmişti. Ondan bu haberin peşine düşmesini istemiştim.

Lise yıllarında öğrencim olan Barbaros'a verdiğim bu ilk profesyonel iş olmuştu, kendisi Atina'daydı. Yunanistan'a geçtiğini de haber verdiğinde onu Ünzile Anne'ye yönlendirdim.

Mahir Mete Kul'un annesini başlattığı oturma eyleminde bulunmuştu.

2008 yılında Atina'da polis kurşunu ile hayatını kaybeden 15 yaşındaki Alexis'in katledildiği yerdeki anıtın olduğu yerde tanıştılar.

Mahir Mete Kul ile Barbaros Kaya arasında çok az yaş farkı var. İkisi de sebebini bilmediği ve anlayamadığı ithamlarla Türkiye'de hapis yattı. Hatta aynı zaman dilimlerinde cezaevindeydiler.

"Silivri Cezaevi'nde birlikte bulunduğumuz 1 aylık zaman dilimi var." diyen Kaya, yaşadıklarını ve hissettiklerini ikisi adına şöyle anlatıyor: "O, 10 ay hapis yattı ve tutuksuz yargılanmak için serbest kaldı. Ben 21 ay hapis yattım ve 9 yıl hüküm yedikten sonra Yargıtay onaylayana

kadar dışarda özgür -ne kadar özgürse artık yaşamama lütfettiler.

Yargılandığım Ağır Ceza'da mahkeme başkanı bana, "Seni şimdi serbest bırakıyorum, Yargıtay onaylayınca paşa paşa yatacağsın, tamam mı?" dediğini asla unutamıyorum. Bence Mahir'in de esas düşündüğü olasılık buydu. Çünkü içerden çıkmıştık ve orada yaşadıklarımızı asla tekrar yaşamak istemiyorduk. Bunun için Meriç'te boğulmayı bile göze alabiliyorduk."

SATRAŇÇ ŞAMPİYONU HAYAT DOLU GENÇ: MAHİR METE

Meriç'in sularında yiten ve annesinin çabalarıyla cenazesi bulunan Mahir Mete Kul da kendini, "Beykent Üniversitesi'nde yüzde 50 burslu bilgisayar mühendisliği okuyorum. 12 bin 775

(GBT) sorgulaması için içinde bulunduğu araç durduruldu. Gözaltına alındı. Örgütsel faaliyet iddiasıyla tutuklandı. Bir müfterinin ithamlarıyla hayatı karardı. Tutuksuz yargılanmak üzere bırakıldığında ise annesinin bulunduğu Yunanistan'a doğru özgürlük yolculuğuna çıktı. Oradan da sonsuzluğa kanat çırttı.

Beykent Üniversitesi'nde bilgisayar mühendisliği okuyan ve ikinci sınıf öğrencisi olan Mahir Mete Kul ise 10 ay boyunca tutuklu kaldı. İlk mahkemesinde tahliye edilen Kul, okuluna dönemedi. O da annesi ve ağabeyi gibi Meriç'ten geçerek Yunanistan'a ulaşmayı denedi. Anne Ünzile Araz ise süreci şöyle anlatıyor: "Bir gün önce beni aradı ve telefonda uzun bir görüşme yaptık. Sabah Meriç kıyısından saat 05.00'de aradı. 'Anne başkalarının tarlalarından yürüyoruz' diyebilmiş ve 'Annem merakta kalsın' diye 'öptüm' mesajı bıraktı. Bu oğlumla son görüşmemizdi."

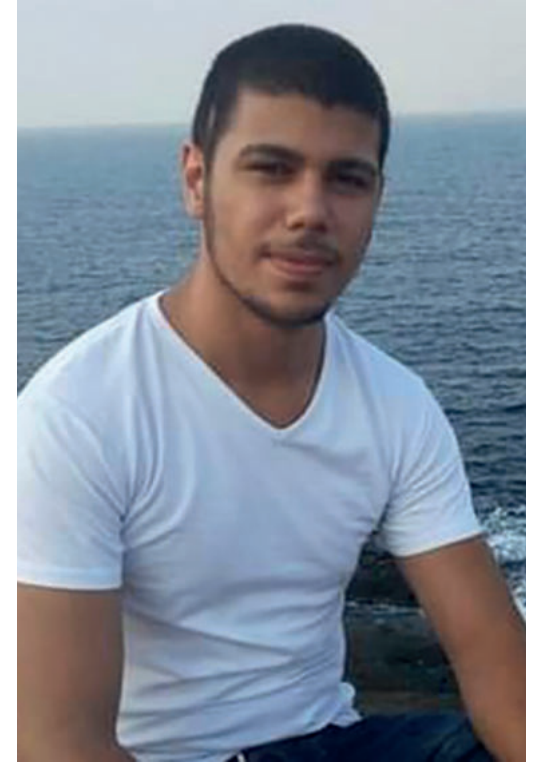
O sırada Ünzile Araz, oğlundan Meriç Nehri'ni geçtiği haberini alması için bir saat telefonun başında sabırsızlıkla bekledi. Fakat telefonun ucunda oğlu değil arkadaşı Sadık Şahbaba vardı. Yıkıcı haberi ciğerleri delercesine verdi: "Bot bir ağaca takıldı ve alabora oldu. Ben sürüklenerek Yunan tarafına çıktım ama Mahir kayboldu!"

Kaybolan Mahir'in daha sonra cesedine ulaşıldı ve Atina'da defnedildi. Yaklaşık 3 yıl sonra ise zulümden kaçarken Ege'de boğularak hayatını kaybeden KHK'lı kâtip Nurdan Şenocak Gündüz'ün Kos Adası'ndaki kabrinin yanında toprağa verildi. Mahir Mete ile Nurdan'ın dünya görüşü farklı olsa da, ortak noktaları aynı zulüm ve zalimden kaçarken, sürgün hayatında aynı kabristanlığı paylaşmalarıdır.

lirayı ücretli öğretmenlik yaparak ödüyorum. Satranç antrenörlüğü sertifikam var, çocuklara öğretmeyi seviyorum bu işi" diye anlatan hayat dolu bir gençti.

20 yaşında, bir satranç turnuvasından evine dönerken polislin Genel Bilgi Toplama

Mahir Mete Kul

Doğum tarihi:
24.03.1997

Vefat Tarihi:
24.03.2018

Vefat Nedeni:
Meriç'te boğulma

Mesleği:
Üniversite öğrencisi

Mir Mahir Işık

Doğum Tarihi:
05.07.2019

İbrahim Işık

Doğum tarihi:
31.12.2016

Vefat Tarihleri:
27.09.2019

Vefat Nedenleri:
Ege'de boğulma

Meslekleri:
Çocuk (Hâkime Fatma Işık'ın oğulları)

İki evladını Ege'de bırakan Hâkime Fatma Hanım: Boğulan, zulüm rejimiydi!

YA ZI R. Faruk Güzel
Hakim - Meslektaş

İhraç, Vergi Hâkimi Fatma (Ayhan) Işık, Ege'deki elim kazada iki çocuğunu da kaybetti, kendisi de halen hayatı tehlike altında. Onu ilk Emin Çölaşan'ın (9 Ekim 2016) Sözcü'deki köşesine taşıdığı mektubundan tanımıştık.

Hâkim Işık: "27 haftalık hamileyim. Hastaneye demir kelepçelerle gidiyoruz. Doktorun, 'bebeğin durumu iyi' demesi bile bana yetiyor. Kilosunu, boyunu, görüntüsünü sormak aklıma bile gelmiyor. Çok zor bir süreç yaşadık. Bütün bu süreci kamımda taşıdığım doğmamış bebeğimle yaşadım. (Cezaevi koşullarını anlatıyor) Koğuşta meslekten ihraç edilen 14 kadın hâkim ve savcıyız."

Fatma Işık, dokuzuncu dönem idari yargı hâkimiydi. Mersin Vergi Mahkemesi'nde görev yapıyordu.

Eşi Nasır ise 17. dönem adli yargı hâkimi adayydı, daha aday iken ihraç edilmişti.

Fatma hâkim, 15 Temmuz kurgusundan hemen sonra hamile haliyle tutuklandı, 3 ay kadar sonra -doğuma az kala- tahliye edilmişti.

İlk çocuğu İbrahim 2016'nın Aralık ayında dünyaya gelmişti.

Yurtdışına çıkmak istedi. Ama yeni bir çocuk daha bekledikleri için çıkışlarını ertelemişlerdi.

Mahir 05.07.2019 tarihinde doğdu.

Tahliyeden sonra eşinin memleketi Siirt'e giderek, mantar yetiştirmeye çalıştılar ama buna muvaffak olamadılar...

Gittikleri her yerde dışlandılar.

Maddi sıkıntılardan dolayı Mersin'in kenar mahallesinde zemin katta rutubetli bir evde yaşamaya başlamışlardı.

Nasır, boya işlerine giderek, geçinebilecek bir gelir imkânı bulmuştu.

Bu esnada Fatma hâkim, Tokat'ta tekrar gözaltına alındı, bu birkaç günlük gözaltıdan dolayı çocuğundan ayrı kalmıştı.

Küçük çocuğu olmasından dolayı, gönlülsüz de olsa kendisini serbest bırakmışlardı.

Bundan kısa bir süre sonra da eşi Nasır gözaltına alınmıştı, bilahare serbest bırakılmıştı.

Bu arada hâkime hanım 7,5 yıl hapis cezasına mahkûm edildi. BAM (Bölge Adliye Mahkemeleri) tarafından bu ceza jet hızıyla onanmıştı.

Türkiye'de geçim sıkıntısı, aldığı ceza derken; dosyası Yargıtay'da inceleme sırasında iken yola düşmüşlerdi.

Ve bu acı yolda iki evlatlarına veda etmek zorunda kalmışlardı.

VE GERİDE KALANLAR...

Fatma hâkim, ülkede zorluklar yaşayıp kendisini ve çocuklarını ölümü pahasına yollara vuran yargı mensuplarından sadece biriydi.

Hepsinin ayrı bir acı hikâyesi var...

Hâkim Hacer Bardakçı da avukatlıktan hakimliğe geçen yargı mensuplarından...

Kopya iddiası ile görevden alınmıştı.

Bu aşığılayıcı ve ortada hiçbir delil olmaksızın, ihraçtan sonra yargılaması 2 yıl kadar sürdü

ve yakın zamanda beraat etmişti.

Fakat bu sıkıntılı süreç onu kanser etmişti. Bu arada bir çocuğu dünyaya gelmişti. Şimdilerde kanser metastaz yapıp beyine sıçramış vaziyette! Ve şu ara beyin ameliyatında!

EGE'DE İNSANLIK DEĞİL, ERDOĞAN VE PERİNÇEK'İN REJİMİ ÖLDÜ

Bir başka kadın yargı mensubu ise Nalan Can. Üç yıllık bir takibin ardından tutuklanmıştı. Üç çocuğu ve felçli babası geride kalmıştı. Bir zamanlar başsavcı olan eşi ise tutukluymdu.

Ve daha niceleri...

Ve Baş Bayan Pelikan Hilal Kaplan, yaşanan bu "cadı avı" için, "Çok merhametli gidiliyor ama!" diye sitem ediyordu bir canlı yayın arasında, acaba bu son yaşananlar birazcık olsun onların yüreğini soğutmuş mudur?

Bu ölümler üzerine sosyal medyada 'Ege'de İnsanlık Öldü' başlığı ile etiketlenmişti.

Ama bu bilgi eksik ve yanlıştı sanırım. Zira insanlığın ve adaletin öldüğü yer; Erdoğan ve Perinçek'in yönettiği, kitlelerin de bu idari şekle onay verdiği Türkiye'ydi. Adaletin yıkıldığı yerde, insanlık can verirken cesetlerin gömüldüğü yerd Ege.

“O gece Esmâ ile konuştuk, ben anlattım o ağladı, o anlattı ben ağladım”

YA Zİ Zeynep Güneş
Arkadaşı

Hayati boyunca türlü başarılarla imza atan fizik öğretmeni Esmâ Uludağ, tutuklandığında kaymakamlıkta memur olarak çalışıyordu.

3 ay hapis yattı. Denetimli serbestlikle tahliye olmasına rağmen evine defalarca baskın yapıldı. Eşiyle aylarca ayrı yaşamak mecburiyetinde kaldılar. Baskılardan dolayı eşi yurdunu terk etmek zorunda kaldı.

Gediz Üniversitesi Adalet Meslek Yüksek Okulu'ndan birincilikle mezun olan Esmâ Uludağ, avukat olma hayalinden vazgeçmek zorunda kalarak 3 çocuğu ile Yunanistan'a geçti. Eşi Almanya'da oturmuştu. Birkaç hafta içerisinde aile birleşimi yapacaklardı.

Yaşadığı büyük stresleri hassas kalbi daha fazla kaldıramadı. Esmâ Uludağ'ın bu kavuşmaya ömrü yetmedi. Yunanistan'a kadar geldi ve ruhunu Rahman'a teslim etti.

ESMA'ya mektup!

Birine “Kardeşim” demek için onunla aynı kanı taşımanız gerekmez.

Aynı mekânlarda olsanız bile ruhlarınızın kol kola gezdiği, beraberken saatlerce susabildiğiniz, birlikte ağlayabildiğiniz, en anlamsız şeylere gözlerinizden yaş gelene kadar beraber güldüğünüz kişidir size kardeş olan... Benim de böyle bir kardeşim var: Esmâ Uludağ.

Can dostum Esmâ, girdiği her ortama enerjisiyle hayat katardı. Işıl ışıl bakan siyah göz-

leriyle arkadaşlarının ta kalbini görür, sözleriyle yüreklerine şifa olur damlardı.

Mart 2015'te Hizmet Hareketi'ne yapılan operasyonlar kapsamında eşim tutuklandığında yanımda yine o vardı. Dört çocuğumla, evlerinde sık sık misafir ederdi beni.

Bize moral vermek için etrafımızda pervane gibi dönerdi. Evimize yolcu ederken buzluğundaki dondurulmuş vişnesine kadar bizimle paylaşırdı. “Esmâ dur!” dedikçe çantamızı doldururdu.

Eşim tutuklandıktan bir ay sonraydı. Öğrendim ki can yoldaşım Esmâ'm da gözaltına alınmıştı. Mahkemeye çıkacağı gün, kapalı görüş için cezaevine gidecektim.

Dilimde dualarla kampüs içinde dört dönüyordum. Bir yandan da tutuklanırsa aynı cezaevine gönderileceğinden, gelen otobüslerin hepsine ya içinde o varsa diyerek, beni görürse ona moral olur düşüncesiyle el sallıyordum. Görüşe

girmeden, kantine su almaya gitmiştim.

Daha önce hiç görmediğim yeşil takım elbiseli bir bey, diğer görüşe gelenlerin yanında masa başında duruyordu. Yanlarına gittim. O beye, “Sizin de mi yakınınız buraya getirildi?” diye sordum.

Bana “Bugün buraya İzmir'li Esmâ diye bir bayanı getirecekler. Ben akrabasıyım. Afyon'dan geldim. Onlara yardım etmek için buradayım.” diye cevap verdi. Esmâ'm tutuklanmıştı. Aynı cezaevinde yüksek duvarlar arkasında iki canım vardı artık. Minik yavruların onsuz ne yapacaktı?

Zümra, annesi olmadan uyuyamazdı ki...

Ben haberin üzüntüsüyle çökerken beyefendinin yanımızdan hızla uzaklaştığını fark ettim.

Arkasından koştum ama yetişemedim.

Günler sonra, bu hadiseyi Esmâ'mın eşine haber verdiğimde böyle birinin varlığının mümkün olmadığını söyledim.

Afyonda akrabaları yokmuş. Olsa bile o saatte Esmâ'nın tutuklandığından kimsenin haberi yokmuş. “İmkansız!” dedi ısrarla, “İmkansız!” ama ben görmüştüm, kanlı canlı biri vardı.

Eşim ve Esmâ'm aynı zamanda tutuklu bulunuyorlardı ama Esmâ anneydi.

Özgürlüğe önce o kavuşmalıydı. Yavrularına daha çok muhtaçtı. O yüzden ben, “Allah'ım Esmâ'm gelsin, bir gün sonra eşim gelsin!” diye dua ediyordum. Haftalar geçti.

CAN KARDEŞİM TAHLİYE OLDU

Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Ettiğim dualar geldi aklıma... Ertesi gün belki eşim de çıkar diye düşündüm ama olmadı. Esmâ'mla henüz buluşamamıştık.

Bir Ramazan akşamı elinde malzemeleriyle iftara geldi. Sürpriz yapmıştı. Bembeyaz kıyafetleriyle, her şeye rağmen ışıl ışıl gözleriyle cennetin habercisi bir melek gibi kapımda duruyordu. O gece sahura kadar hiç durmadan konuştuk. Ben anlattım o ağladı, o anlattı ben ağladım. Sabaha karşı onu uğurladığımda gün içinde yaşayacağım sürprizden haberim yoktu.

Rabbim dualarımı kabul etmişti. Esmâ'm evime gelmiş ve bir gün sonra eşim tahliye olmuştu. Hangi güzelliğe sevineceğimi şaşırılmıştım. Rabbim iç içe sevinçlerle hepimizin yüzünü güldürüyordu.

Ciğerparemle ruhlarımız ayrılmaz bir yoldaş olmuştuk. O bu zorluklar diyarı dünyadan göçse de, mahşer gününde hep birlikte olacağız Allah'ın izniyle...

Esmâ Uludağ

Doğum Tarihi:
19.09.1984

Vefat Tarihi:
29.04.2018

Vefat nedeni:
**Gurbette beyin
kanaması**

Mesleği:
**Fizik öğretmeni
Hukuk Fakültesi
3. sınıf öğrencisi**

Hatun Tuğluk

Doğum Tarihi:
1937

Vefat Tarihi:
13.09.2017

Vefat Nedeni:
Kanser

Mesleği:
Ev Hanımı

Vandalizmin geldiği nokta: 80 yaşındaki Hatun Tuğluk'a mezarda da rahat vermediler

YA ZI Levent Kenez
Gazeteci - Yazar

Günlerdir tedavi gördüğü hastanede hayatının son günlerini yaşayan kadının vasiyeti, kızlarının kendisini daha sık ziyaret edebilmesi için Ankara'ya defnedilmektir.

Aynı evi paylaştığı büyük kızını en son mahkemede görmüştü.

Artık yürüyemeyen 80 yaşındaki anne, tekerlekli sandalye ile de olsa kızına yanında olduğunu göstermek istemişti.

Yorgundu, kızgındı. Duruşma salonunda söylendi durdu. Hakim "Teyze bir sus ya" diye uyarana kadar. Takvimler 13 Eylül 2017 Çarşamba'yı gösterirken 6 aydır cezaevinde olduğu için ayrı kaldığı kızından bu kez temelli ayrıldı. Gölbaşı'nın İncek Mahalle Mezarlığı'na doğru son yolculuğuna çıkmak için Batıkent Cemevi'nde kızının gelmesini bekliyordu.

Kocaeli Kandira Cezaevi'nden yola çıkan Aysel Tuğluk, izin işlemleri geciktiği için geç saatlerde Ankara'ya varabilmişti.

Defin işlemi bu yüzden akşam karanlığına kaldı. O ana kadar ajansların "Aysel Tuğluk'un annesi Hatun Tuğluk vefat etti" diye geçtiği rutin haberler ülke tarihinde utanç vesilesi olacak başka bir hikâyeye doğru evinilmeye başlamıştı.

Akşamın karanlığında mezarlıkta sadece ailesi, sevenleri ve partililer yoktu. "Buraya teröristin gömülmesine izin vermeyiz" diyen insanlar da çıkagelmişti.

Cezaevinden Aysel Tuğluk'un katılacağı belli olan cenazeye elbette polisler önceden gelmişti. Mahkemede "Polis abiler" diye bahsettikleri memurlardan defnedilenin 80 yaşında yaşlı bir kadın olduğunu öğrenmeleri saniyeler alacak bir detaydı. Belli ki bunun artık bir önemi yoktu.

VANDALİZMLE MEZARLARI BİLE AYIRDILAR

İsrarla "Bize terörist var dediler, ondan geldik" diyeceklerdi. "Kim size bunu söyledi?" diye sorulunca sessiz kalmayı tercih ederek.

Tekbirler arasında "Şehitler ölmez, vatan bölünmez sloganları" atan 100'e yakın saldırgan cenaze sahiplerine küfürler savurdu.

Şimdi acılı aile için zor bir karar verme vaktiydi. Ya mezarına indirilmiş yaşlı kadının bedenini toprakla kapatıp, "Acaba saldırdılar mı?" diye her gün endişe etmek ya da lanet orası o yerden naaşı alıp gitmek.

Aile ne mahalleliye ne de polise güvendi.

Sinir krizleri içerisinde yaşlı anneyi tekrar cenaze arabasına naklettiler. Polis koruması altında istikamet Dersim olacaktı.

Annemizi kaybetmişsiniz, son göreviniz için cezaevinden gelmişsiniz ve aklınıza hiç gelmeyecek şey olmuş; cenazenize saldırmışlar.

Yürek kaldırmayacak bu travmaya Aysel Tuğluk da dayanamadı ve o günü hiç unutamadı. Kendisini dünyaya kapatan Tuğluk cezaevinde daha da kötüleşti, doktorlar demans teşhisi koydu, cezaevinde kalamaz raporuna rağmen hâlâ orada.

TUTUKLU SALDIRGANIN SÜLEYMAN SOYLU'YLA FOTOĞRAFI ÇIKTI

Saldırganlardan 48'i gözaltına alındı, 3'ü tutuklandı. 20 gün sonra ilk duruşmada hepsi tahliye edildi.

Bazıları terörist gömülüyor diye millî hasasiyetlerinden dolayı orda olduklarını, bazıları kalabalığı görünce geldiğini, kimisi kendilerine küfür edildiği için küfür ettiğini, bazıları da yaşlı bir kadın olduğunu bilseler asla yapmayacaklarını söyledi.

Merhumun ikâmetgahının ne zaman taşındığını bile bildikleri ortaya çıkan kişilerin nasıl olur da cenazenin yaşlı bir insana ait olduğunu bilmedikleri cevapsız kaldı.

"Terörist" cenazesi olsa sanki haklıymışlar gibi. Tuğluk'un saldırı sonrası "Toplumdan tek ses halinde gelen lanetleme, kınama beni umutlandırdı. Annemin cenazesi umut ederim ki bazı şeyleri sorgulamamıza gözden geçirmemize sebebiyet versin" temennisi hiç gerçekleşmedi.

İhtimal, kendisi de böyle bir temennide bulunduğunu artık hatırlamıyor.

Tutuklu saldırgan karakolda İçişleri Bakan Süleyman Soylu'yla fotoğraf çekti.

Zulüm nedeniyle ülkesini terk etti, baba ocağı Bosna'da Hakk'a yürüdü

YA ZI Elmas Güneş
Eşi

Eşim Recep Güneş İzmir'in tanınan esnaflarından biriydi. Herkes tarafından çok sevildi. Bugünün moda tabiriyle sadece kendi mahallesinden değil, her mahalleden insanın yardımına koşardı.

Eşiyle kavga eden, işi bozulan ona gelir, o da elinden geleni yapar sorunlarını çözerdi. Yıllarını iman ve Kur'an hizmetinde harcadı.

Şehir şehir dolaşır, muhtaç gönülleri iman hakikatleri ile buluştururdu.

Kendi evrad-u ezkârını da bir gün bile aksatmaz, gecenin bir yarısı bile evine dönse günlük virdini okumadan uyumazdı.

Senelerce binbir emek vererek büyüttüğü işi onun altıncı evladı gibiydi.

İŞİYLE MEŞGUL OLMAKTAN BÜYÜK ZEVK ALIYORDU

Sürücü kursu işletmek, çok sevdiği arabalarla meşgul olmak onda ayrı bir tutkuydu.

15 Temmuz Darbesi'nden sonra hizmet hareketine yakınlığı ile tanınan eğitim kurumları

ile birlikte göz bebeği sürücü kursu da kapanmıştı. Ağzından şikâyet cümlesi değil, hecesini bile duymamıştık. Bir kere bile 'of' demedi.

Aksine "Bu pırlanta gibi, tertemiz okullarla aynı listede olmak benim için gururdur." derdi. Hep dimdik durdu.

Çok sevdiği İzmir'den, gördüğü baskılar yüzünden mecburen ayrılarak atayordu Saraybosna'ya göçmek zorunda kalmıştı.

Yeni bir hayatı sıfırdan kurarken bir yandan başka bir ülkede hayata başlamanın bürokratik zorluklarıyla boğuşuyor, bir yandan da Türkiye'de kalan evlatları ve geride bıraktığı dostlarının acılarıyla sinesi parça parça oluyordu. Yaşadığı sıkıntılara yorgun kalbi daha fazla dayanamadı ve Saraybosna'da Vrelo Bosna Parkı'nda bir bank üzerinde geçirdiği ani bir kalp kriziyle sessizce göçtü bu acılarla dolu dünyadan. Çok özlediği evlatları ve dostlarıyla buluşması mahşere kaldı.

EŞİMİ TEK KELİMEYLE ANLATIRSAM: ÇÖMERTTİ, ÇÜNKÜ ÇÖMERTLERİ ALLAH SEVER

Kıymetli eşim Recep Güneş'i tek bir kelimeyle

size anlatacak olsam o kelime "Cömertlik" olurdu. Onlarca güzel hasletinin yanında en kıymetlisi buydu. En çok söylediği cümlelerden biri "Allah cömerttir, cömert olanları sever."

Son oturduğumuz evimize taşındığımızda, onun en büyük sevinci büyük salonumuzda daha çok misafir ağırlayabilecek olamazdı.

İman ve Kur'an hizmeti uğruna zamanı olduğu kadar mallarını da harcadı. Köyde babasından kalma küçük bir evi vardı. Bir gün beni arayarak "Ben o evi hizmete vermek istiyorum. Sen ne dersin?" diye sordu.

Ben de "Sen nasıl uygun görürsen!" diye cevap verdim. Akşam eve geldiğinde, "Bana sordun ama ben hayır desem yine de evi verecektin değil mi?" dedim.

O da gülümseyerek "Evet ama senin de rızan olsun, sana da sevap gelsin istedim." dedi.

Otuz küsur yıl önce İzmir Altındağ'da yeni bir öğrenci evi açılmıştı. O dönemde biz, birkaç senelik evliydik. Salonumuzda o zamanın popüler modeli oymalı beyaz koltuklar vardı.

Bir akşam eve geldi ve "Biraz sonra gençler gelecek ve koltukları götürecek!" dedi.

Hangi koltukları nereye götürüyorlardı? Şaşırılmıştım. Devam etti: "Öğrenci evine kıymetli misafirler gelecekmış, evlerinde koltuk yokmuş. Ben de bizimkileri verdim." deyince söyleyecek kelime bulamadım.

Çok sevdiğim oymalı koltuklarımı, işlemeli orta sehpa ile birlikte o akşam öğrenci evine gönderdim. Mahzun olduğumu görünce, "Sevmediğin bir şeyi infak etmek kolay. Esas infak çok sevdiğin şeylerden vazgeçmek ile olur. Sen çok kıymetli bir iş yaptın." diyerek teselli etti beni.

Dilerim, Rabbim cennetin en güzel köşelerinde en güzel koltuklarda ağırlasın onu... Hiç ayrılmadan kavuşacağımız o mahşer günü gelene kadar bizlere de emanetlerine sahip çıkmayı nasib etsin. Amin.

Recep Güneş

Doğum Tarihi:
05.04.1957

Vefat Tarihi:
30.04.2018

Vefat Nedeni:
Sürgünde kalp krizi

Mesleği:
İş adamı

Muzaffer Akkurt

Doğum Tarihi:
21.09.1955

Vefat Tarihi:
02.03.2022

Vefat nedeni:
Gurbette kalp krizi

Mesleği:
İşçi emeklisi

Dedem zulümlere dayanamadı: Cenazesine ne babam ne amcam ne de torunları katılabildi

YA ZI Ayşenur Akkurt
Torunu

1955 yılında Kütahya’da dünyaya geldi. Çocukluk, gençlik yılları yoklukla geçmiş. İşçilik yaparak kıt kanaat imkânlarla amcam ve babamı da en iyi şekilde yetiştirmeye çalışmış. Dedem ve ailemizin mütevazi hayatları 15 Temmuz sürecinden sonra paramparça oldu.

Babam, Zaman Gazetesi’nde çalışma gerekçesiyle tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Annem gözaltında kaldı. Amcam, KHK ile mesleğinden ihraç edildi.

Vefat etmeden birkaç dakika öncesine kadar bile Kur’an okuyan dedem, kendimi bildim bileli hep namazında Kur’an’ında bir insandı.

Küçüklüğümüzden beri hep onunla sofraya oturur kalkardık. Sofrada bir kişi bile eksik olsa hep beklerdi, tadı çıkmaz derdi. Ama bu süreçte, son dört beş yıldır (2016) babaannemle tek başlarına oturdular o sofraya hep.

HEP KUR’AN OKURDU

İlk torunları olduğumuzdan kız kardeşimle beni ayrı severdi, biz de onu çok severdik. Küçükken bizi parklara götürür gezdirdi. Hele yürümeyi çok severdi. Yaşı olsa da her yere yürürdü, otobüse bindiğini hiç görmedim. Binse bile biz yürümeyelim diye binerdi.

Sonra erkek kardeşlerim doğdu. İlkinde babam yanımızda idi ama birkaç yıl sonra gaybubet yaptığı için, biz dedemlerin yanında yaşamaya başladık. O sular annem en küçük kardeşimize hamileydi.

Annem doğum yaptığında babam gele-memişti, gelseydi tutuklanabilirdi. O yüzden yanımızda sadece babaannem ve dedem vardı.

En küçük kardeşimiz yaklaşık dört beş aylıktan babam tutuklandı, annem de 3 gün gözaltında kaldı. Sonra annem tutuksuz yargılanmaya başlamıştı.

Biz yaklaşık iki-üç sene daha dedemlerle yaşadık. Bu süre içerisinde, dedem hep çocuklarla oynar, onları parka ve yemeğe götürürdü. Torunlarını mutlu görmek onu da mutlu ederdi. Adeta bizlerin mutlu oluşuna bayram yapardı. Bizlerin mutlu olması onun için bayramdı adeta.

Babamın cezaevinde olması ve amcamın da yanında olmayışına dedemi hüzne boğmuştu.

2019’da babam hapisten çıkınca, anneme de ceza verilmesi sonucu, Türkiye’de yaşama imkânımız kalmamıştı. Türkiye’den çıkmak için de paramız yeterli değildi.

AZ MİKTARLA BOT ALINDI, TEHLİKELİ BİR YOLCULUĞA ÇIKTIK

Elimizdeki az miktarda para ile babam bir bot aldı ve tehlikeli bir yolculuğa çıktık. Halbuki babam bot kullanmayı bilmiyordu. Dedemle, tatile gidiyoruz diye vedalaşmıştık. Hayatımızın en acı ayrılığıydı diye düşündük ta ki dedemi kaybedene kadar.

2019’dan 2022’ye kadar hep görüntülü konuştuk ama bizi özlüyorlardı. Orada bir başlarına kalmışlardı. Amcam bizden bir sene kadar evvel Amerika’ya gitmiş ve yengemler Atina’da aile birleşimi bekliyorlardı.

Yanlarında hiç çocukları ya da torunları yoktu. Bu onlara çok zor geliyordu. Dedem hep bizi arar, iyi olduğumuzu görünce babaanneme çevirir, duyulanır konuşamazdı.

EVLAT VE TORUN HASRETİYLE, KALP KRİZİ SONUCU VEFAT ETTİ

Dedem 3. torununun doğum gününde, evlat ve

torun hasretine dayanamayıp ani bir kalp krizi sonucu Ramazan ayının 29. gününde vefat etti. Cenazesine ne babam ne amcam ve hiçbir torunu katılamadı.

Kuzenlerim ve biz bir daha dedemi dünya gözüyle göremeyeceğiz. Erkek kardeşime dedem (İnşallah) cennete gitti dediğimizde “ama neden bu kadar erken gitti, beraber gitseydik” dedi.

Allah cennetinde bizleri buluşmayı nasip etsin. Allah kimseye anne, baba, evlat acısı yaşatmasın. Gülen yüzler solmasın...

Cezaevinde kanser ettiler, hastanede de ayağı kelepçeli tuttular

YA ZI Gülten Öztaş
Eşi

Cezaevlerindeki ağır hastalardan biri de gazeteci Mevlüt Öztaş'tı. Şubat 2018'de tutuklandı. Uşak E Tipi Kapalı Cezaevi'ne gönderildi. Orada kasık fitiği olduğu ortaya çıktı. Ailesine haber bile verilmeyen ameliyat edildi. Cezaevi şartlarından dolayı böbrek yetmezliği ortaya çıktı. Defalarca tahliye talep etti. Ancak bütün talepleri reddedildi.

Hipertansiyon rahatsızlığı olduğu tespit edildi. Yargılama sonucu mahkeme 9 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırdı. Suçlandığı konu ise; Cihan Haber Ajansı'nda çalışmış olması.

Sonra Afyon Cezaevi'ne nakledildi.

Burada ise sakalı uzun olduğu gerekçesiyle hücre cezası verildi. 3 Nisan'daki görüşmede ailesine acilen hastaneye kaldırıldığını, safra kesesi ameliyatı olduğunu anlattı. Hastane yönetimi, biz ailesine haber bile vermemişti.

CEZAEVİNDE KANSER OLDU

Rahatsızlanması üzerine 8 Nisan 2020'de

Ankara'ya sevk edildi. Kanser olmuştu.

Mübarek günlerde dünyaya geldiği için Mevlüt koymuşlar adını. Hem kendi annesine babasına hem de benim anneme babama saygılı hayırlı bir evlat oldu. İnsanlar içinde sevilen, saygı duyulan bir insandı. İnsanlara; doğru, yalansız haber yapabilme adına asıl mesleği öğretmenliği bırakıp gazetecilik yapmayı tercih etti. Hayatımızda her şey çok güzel gidiyordu o kara gün gelene kadar. Önce işsiz kaldık, sonra ömrümüzde karşılaşmadığımız olaylara şahit olduk.

POLİS, ŞAFAK VAKTİ EVİMİZİ BASTI

Şafak vakti polisler evimizi basıp suçluymuşuz gibi evimizi talan ettiler, o muameleyle rağmen polis memurlarına çay ikram etti. Ona terörist muamelesi yapılmasını kaldıramadı, "Ben Kurtuluş Savaşı'nda savaşçı gazi olan dedenin torunuyum, ona layık görülen madalyalar hâlâ duruyor, ben nasıl terörist olurum?" diyordu.

Onu en çok bu muamele üzüyor kahrediyordu. Hiçbir sağlık sorunu yokken girdiği cezaevinden dermanı olmayan bir hastalıkla çıktı. Hastalığının en zor günlerini cezaevinde

tek başına sonrasında ayakları yatağa kelepçeli yine tek başına geçirdi. O günlerinde onun yanında olmamız bile çok görüldü.

Orada öleceğini anlamış ama bizim için kendini zorlayarak her kaşıқта birimizi hatırlayıp bizim için yemeye çalışmış. Eğer o gün onu yemeseydim bir daha asla yiyemezdik demişti.

Allah'a: "Çocuklarımı ve ailemi bir daha görmeden canımı alma" diye yalvarmış. Hastanede yatarken geçirdiği günler son on günüyümüş.

O hasta yatarken ben de yaşayan bir ölüydüm, sanki bu dünyada yaşamıyordum, nefes alıp vermek bile benim için çok zordu. Hastaneye ilk yattığı zamanlar iyi gibiydi, hastaneye de yürüyerek gitmişti.

Doktor, "Her şeye hazırlıklı olun, her an herşey olabilir" dedi. Dünyam zindan oldu başıma yıkıldı.

O BİZE, BİZ ONA DOYAMADAN GİTTİ

Bir yandan ayakta durmaya, eşime bir şey belli etmemeye çalışıyordum. Bir yandan da çocuklara hiçbir şey söyleyemiyordum. Allah'tan ümit kesilmez iyileşir inşallah dedim ama olmadı. Sonra kabullendim. Takdir-i ilahi.

Hiç yatağandan kalkamayan adam, saygıyla aşkla şevkle doğruluveriyordu. Gözlerinin içi parlıyor, mutlu oluyordu. Selamlarını alıyor elini başına koyuyordu, sağ elini kaldırıp bir şey istiyordu. Ben de tüm bunları dua ederek izliyordum. Bana akan suları yeşillikleri gösteriyordu. "Gülten, akan sulara, yeşilliklere bak!" diyerek karşı duvarı gösteriyordu.

Sonraki gün hepimizin ismini tek tek sayıklamaya başladı, meğer bize veda ediyormuş da haberimiz yokmuş.

HEPİMİZ ORDAYDIK, ALİ YEKTA'M YOKTU

Gece hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı sürekli kelime-i şehadet, kelime-i Tevhit getiriyordu. Biz de başında Kur'an-ı Kerim okuyorduk. Ali Yekta olmayınca zorlanıyor diye düşündüm Ali Yekta'nın üzerindeki kıyafetleri getirin dedim Mevlüt'ün üzerine koydum. Onun kokusunu alınca sakinleşti, hiç sesini çıkarmadan sessizce gideceği menzile (Allah'a) yürüdü. Yıkandıktan sonra yüzünün öyle güldüğünü görünce çocuklara "Babanız çok güzel bir yere gitti inşallah" dedim. Rabbim orada bize sekine indirdi, bir teselli verdi sanki.

Mevlüt Öztaş

Doğum Tarihi:
28.05.1971

Vefat Tarihi:
19.08.2020

Vefat nedeni:
Cezaevi - Kanser

Mesleği:
Gazeteci

Ferhan Yılmaz

Doğum Tarihi:
20.03.1993

Vefat Tarihi:
13.04.2022

Vefat Nedeni:
Cezaevi - işkence

Anne Sabriye Yılmaz: İntihar etmedi, oğlumu Silivri'de çeteler öldürdü

YA ZI Akif Burak Can
Yazar

Ferhan Yılmaz, Silivri 5 Nolu L Tipi Kapalı Cezaevi'nde 60 gardiyanın işkencesi sonucu yaşamını yitirmişti. Hastanede çekilen görüntüler, her şeyi gösteriyor aslında. Yılmaz'ın işkence görüntülerine ve ailesinin beyanlarına rağmen cezaevi yönetimi, "kalp krizi geçirdi"ğini söylemişti. Hastane ölüm tutanağında da ise; "bulaşıcı hastalık" olarak kayda geçildi. Savcılık işkenceye dair bir açıklama yapmadığı gibi; bir de yapılan haberleri hedef aldı. Resmi makamların aksine Yılmaz'ın ailesi, ilk günden beri çocuklarının işkenceyle öldürüldüğünü belirtti. Yılmaz'ın 60 yaşındaki annesi Sabriye Yılmaz, aile olarak göç hikayesiyle birlikte yaşamış olduğu zulüm serüvenini anlattı.

Yılmaz ailesi, Batman'ın Sason ilçesine bağlı Tanze köyünde yaşıyordu. 1994'te köyleri yakıldıktan sonra İstanbul'a göç etmek zorunda kaldı. Bugün Türkiye'de iktidar rejiminin, oluşturduğu algıyla her şeyi Gülen Cemaati'nin mensuplarına yüklediği gibi, köylerin yakılması da PKK'ya yıkılmıştı.

Tıpkı Erdoğan rejiminin organize ettiği 15 Temmuz Planlı Darbe'nin arasından sis perdesi yavaş yavaş aralanmaya başlandığı gibi; köy yakmalarının arkasında derin devletin olduğu ortaya çıktı. Türkiye AHİM nezdinde milyonlarca euro tazminata mahkûm edilmişti.

Anne Yılmaz şöyle anlattı serencâmesini; "Köyde yaşamımızı güzel bir şekilde sürüyorduk ama köyümüz yakıldı. Başka imkânımız kalmayınca İstanbul'a göç ettik. Yıllarca bodrum katlarında yaşadık.

Çocuklarımız zor günler geçirdi, yokluk çektik, İstanbul'da hiç rahatlık görmedik.

Açlık, sefalet her şeyi gördük. Dışarıydık, yoksulduk, başka bir memleketteydik. Memleketimde yaşamak isterdim ama olmadı.

Hiçbir şeyimiz kalmadı, her şeyi yaktılar. Ahım ve kederim memleketimdi.

Oğlum: "İşkenceye uğruyorum, aç susuz bırakılıyor" demişti. İhtiyaçlarını cezaevine göndermemize de izin vermiyorlardı. Rahat vermediler çocuğuma. Resmen işkencedeydi.

Kapalı görüşe gittiğimde durumunun iyi olmadığını, koşusunu değiştirmek istediğini söylemişti ama değiştirmediler. Ferhan beni aradı, açık görüşünün olduğunu ve onun yanına gelmemi istedi. Ama şeker hastası olduğum için gelemeceğimi söyledim.

Sonra görüntülü konuşmak istedi ama benim internetim olmadığı için görüşemedik.

Çocuğumun cezaevinden çıkmasına iki gün kalmıştı ama çocuğumu öldürdüler. Çocuğumu benden sakladılar. İlk başlarda bana 'kalp krizi' geçirdiğini söylediler. Meselenin ne olduğunu anlamak için büyük oğlumu çağırdım.

Telefon açtık ama bize onları aramamızı söylediler. 'Cezaevine gidin' dediler ama oraya da gittiğimizde de bize hiçbir şey söylemediler ve cenazemizi göstermediler. Oğlumun cenazesini görmedim. Cezaevi önünde çok sayıda asker ve polis vardı. Hastanede bir kişi daha vardı, ona da 'kalp krizi geçirmiş' demişler. Nasıl 2 kişi de kalp krizi geçiriyor? Saatlerce bekledik belki görürüz diye ama göstermediler. Çocuğum intihar etmedi, bütün bedeninde yaralar var. O'nu öldürdüler.

GÖZLERİNDEN KAN AKIYORDU

Gözlerinin altından kan akıyordu, kan gelmesin diye burun deliği pamuklarla tıkalıydı. Boğazında ise izler vardı. Silivri 5 No'lu L Tipi Kapalı Cezaevi'nde 60 gardiyanın

baskı ve işkencesiyle yaşamını yitirdiler. Silivri Devlet Hastanesi'nden cenazeyi Batman'ın Kanîrewa (Örmegözü) köyünde toprağa verdik. Ön otopsi raporunu almak istedik "6 ay sonra ancak verilir" cevabı verdi.

Kalp krizi falan söz konusu değil. Burnunu, ağzını her yerini kırmışlar. Çocuğumun canı kalmamış, her yeri patlamış. Çocuğum 4 yıldır cezaevinde işkence gördü. Cezaevi öldürdü başka kimse değil. Çarşamba günü konuştum, Cumartesi cenazesi geldi.

6 ay kelepçeli halde yatağa bağlı tutuldu

YA ZI Ramazan F. Güzel
İhraç Hakim

Yargıtay üyesi yüksek hâkim Mustafa Erdoğan, 2016 Aralık ayında memleketi Antalya'da beyin tümörü teşhisi ile hastaneye yatırılmıştı. Darbe olduğunda beyin ameliyatı olmuş, hastanede yatıyordu.

Yine de tutuklanmıştı. İddia: "Darbe" ve "Gülen Hareketi Üyeliği" idi.

Henüz beyin ameliyatı olan Erdoğan, hakkında daha önce çıkarılan yakalama emri nedeniyle hastanede polis nezaretinde tedavi görmüştü. Bilinci kapanana kadar tahliye edilmedi. Erdoğan'ın mal varlığına, maaşına ve banka hesaplarına da tedbir konulmuştu. Ameliyatın ardından Antalya 3. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden tutuklanan hâkim Erdoğan, bulunduğu hastanenin tutuklu koşusunda vücudunun yarısı felçli halde 6 ay tutulmuştu. Tutuklandığı günden itibaren tahliye talepleri reddedilen Erdoğan'ın ailesi ile görüşmek için yaptığı başvurular da reddedilmişti. Erdoğan'ın avukatı sağlık sorunları gerekçesiyle serbest bırakılması için Anayasa

Mahkemesi'ne başvurmuştu. Mahkeme başvurusu, "Tutuklunun herhangi bir tehlike altında olmadığı" gerekçesiyle reddetmişti.

2017 yılı ağustos ayında hastalığında ilerleme yaşanan Erdoğan, yoğun bakıma alınmıştı. Burada da ailesi ile görüşmesine izin verilmemiş, ancak bilinci kapandıktan sonra tahliye edilmişti. Bilinci kapalı bir şekilde yoğun bakımda yaşam mücadelesi veren hâkim Erdoğan, dördüncü günün sonunda yaşamını yitirmişti.

Yargıtay üyesi tecrübeli, hayatını adalete

adamış bir hâkim idi Mustafa Erdoğan.

Erdoğan'ın hukuk fakültesi öğrencisi olan kızı Buket Erdoğan; "Ziyaretçiye bile izin verilmedi. Babamı göremedim. Peki neyle suçlandı?"

Ölümlü savaşıyorken ve yatağa bağımlı yaşıyorken kaçma şüphesi olduğunu iddia ettiğiniz babamın neden duruşma tarihi bile belli değildi?"

AYM, tahliye edilmesi gereken bir tutuklu için tahliye karar vermedi. Ve o 25 Ağustos 2017 tarihinde hayatını kaybetmişti.

Mustafa Erdoğan

Doğum Tarihi:
16.12.1968

Vefat Tarihi:
22.07.2017

Vefat Nedeni:
Tutuklu, kanser

Mesleği:
Yargıtay üyesi

Savcı'nın oğlu: Babam ölmedi, öldürüldü

15 Temmuz Kurgu Darbesi'yle Türkiye'de yeni bir rejim kuruldu. Bunun tahsisi için de önce yargıya darbe yapılmıştı. O gece yaklaşık 4.500 hâkim ve savcı meslekten atılmış, binlercesi tutuklanmış, bir kısmı da sürülmüştü. Gözaltına alınan hâkim ve savcılar hem gözaltı sürecinde hem de cezaevlerinde ekstra sıkıntılara maruz bırakılmıştı.

Ters kelepçeleme, hakaret, tehdit, kötü muamele, tek kişilik odalarda tecrit altında tutma,

sağlık hakkından yararlanırmama, malvarlıklarına el koyma, avukatlarıyla ve yakınlarıyla görüştürmeme gibi. Onurlarıyla görevlerini yaparken, bir gecede hukuksuzca "terörist" ilan edilen yargıçların bazıları, uygulanan maddi ve manevi baskıya dayanamayarak hayatlarını kaybetmişti. İşte onlardan birkaçı:

Bu süreçte ilk ölüm haberi 16 Eylül 2016'da Bursa'dan gelmişti. Tutuklu Cumhuriyet Savcısı Seyfettin Yiğit, resmî açıklamaya

göre, cezaevi tuvaletinde kendini ipe asarak intihar etti. 4 çocuk babasıydı ve 50 yaşındaydı. Ailesi, Yiğit'in intihar etmediğini, geçmişte yaptığı soruşturmalar nedeniyle öldürülerek susturulduğunu söylemişti. Yiğit'in kızı Akça, medyada çıkan haberlerin gerçeği yansıtmadığını söyledi. 11 yaşındaki oğlu Emiralp Akça; "Bu intihar değil, bu bir cinayettir. Bir gün önce görüştüm. Babam ölmedi, öldürüldü. Şerefli bir savcıydı" diye feryat etti, ama duyan olmadı.

Seyfettin Yiğit

Doğum Tarihi:
1966

Vefat Tarihi:
16.09.2016

Vefat Nedeni:
Cezaevi şartları

Mesleği:
Cumhuriyet Savcısı

Mehmet Tosun

Doğum Tarihi:
10.07.1998

Vefat Tarihi:
06.03.2017

Vefat Nedeni:
Cadı avı- Hastalık

Mesleği:
Danıştay Tetkik Hâkimi

Hâkim Tosun'un son sözleri: Ahirette hesaplaşacağımız için çok mutluyum

CHP Tunceli Eski Milletvekili Hüseyin Aygün'ün Twitter hesabında duyurduğu bir diğer acı olay, Hâkim Mehmet Tosun'un vefatıydı. Mehmet Tosun, Danıştay 11. Daire'de tetkik hâkimiydi. Gözaltına alındığında bir aylık evli olan Tosun'un 'immün sistemi'nde problem vardı. Tosun'un

2 yıldır tedavi gördüğü, hastalığının seyrinin ihraç edilmesinden sonra olumsuz yönde değiştiği belirtilmişti. Adli kontrol şartıyla serbest bırakılmasından bir süre sonra Hâkim Tosun, hastanede hayatını kaybetmişti. 15 Temmuz'dan sonra cezaevlerinde ve gözaltında ölümlere bir yenisi daha eklenmişti. İhraç

edilen Danıştay Tetkik Hâkimi 29 yaşındaki Mehmet Tosun, yakalandığı hastalık sebebiyle vefat etti. Tosun, son sözlerinde; "Ahirette hesaplaşacağımız için çok mutluyum" şeklindeydi. Danıştay'dan önce 672 sayılı KHK ile 83 kişi sonra 678 sayılı KHK ile 8 kişi olmak üzere toplam 91 kişi ihraç edilmişti.

Teoman Gökçe

Doğum Tarihi:
01.02.1969

Vefat Tarihi:
02.04.2018

Vefat Sebebi:
Cezaevinde kalp krizi

Mesleği:
HSYK üyesi

HSYK Üyesi Teoman Gökçe, cezaevi yönetimi tarafından ölüme yollandı

HSYK 1. Dairesi eski üyesi Teoman Gökçe de 15 Temmuz darbe girişiminin ardından "terör" bahanesiyle tutuklanan bir hâkimdi. Gökçe, Erdoğan hükümeti üyelerinin adının karıştığı 17/25 Aralık yolsuzluk soruşturamalarında soruşturma savcılarının görevden el çekirilmesine karşı çıkmalarıyla tanınıyordu. O yüzden de iktidarın ona karşı nefreti bitmek bilmiyordu!

Sincan Cezaevi'nde sürekli hakaret ve psikolojik işkenceye maruz kaldı. Gökçe'nin bu süre zarfında 6 ay arayla da anne ve babası vefat etmişti. Yaklaşık 2 yıl tek kişilik tecrit odasında tutukluymuştu Teoman Gökçe. Hüccesinde kalp krizi geçirdi. Komşu hücredeki diğer tutuklular görevlileri çağırmıştı. Ancak çağrılara çok geç cevap verilmiş, göstere göstere ölmesine sebep olunmuştu.

Cezaevi yönetimince de "Teoman Gökçe'nin kalp krizi sonucu vefat ettiği" duyurulmuştu. Gökçe'nin hüccesine ait fotoğraflarda penceresinin tel kafes ile tamamen kapatıldığı, akşam yemeğini henüz yemediği, eşyalarının da ortalağa saçıldığı görülüyordu.

Fotoğraflarda ayrıca masası, mutfak lavabosu, okuduğu kitaplar, seccadesi, dolabının üzerinde de ailesine ait resimler vardı.

Abuzer Kara

Doğum Tarihi:
01.03.1966

Vefat tarihi:
06.04.2018

Vefat Nedeni:
Sürgün kalp krizi

AKP'li Bakanın "Alevi Hâkim" dediği Abuzer Kara, sürgün zulmüne dayanamadı

İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi yargıcı iken, 11 Ekim 2017'de talebi olmaksızın ve teamüllere aykırı olarak Ordu'ya sürülen Yargıç Abuzer Kara kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. Hakim Kara hakkında, dönemin Adalet Bakanı Sadullah Ergin ile Başbakan Erdoğan arasında geçtiği iddia edilen bir telefon kaydı da basına düşmüştü. İstanbul Barosu eski Başkanı

Avukat Turgut Kazan, Hâkim Kara'nın ardından şunları yazmıştı: "Yargıç Abuzer Kara'nın kalp krizi sonucu öldüğünü HSK Başkan Vekilinin attığı tweet'ten öğrendik. Herhalde çok üzülmüşler. Keşke son karamameyi hazırlarken bu duyarlılığı gösterelelerdi. Medyaya yansıyan haberler unutulmadı. Başbakan önem verdiği bir davanın nasıl beraatle sonuçlandığını soruyordu.

Adalet Bakanı Sadullah Ergin de, yargıcın Alevi olduğunu söylüyordu. İşte o yargıç Abuzer Kara'ydı. Bu nedenle, bilinen ceza yöntemi kaçınılmaz oldu. Ordu'ya sürüldü. Aile bir yerde, kendi başka yerde, stres dolu bir yaşam ölümle sonuçlandı. Dolayısıyla, yargıçların ve bütün toplumun, benzer acıları yaşamaması için, yargı bağımsızlığını sağlamamız gerekir."

'Yalvaçlı Topal Hafız' Cadı avında, tek başına hücrede 15 ay mahpus kaldı

YA ZI Kazım Güleçyüz
Gazeteci - Yazar

Bediüzzaman Said Nursi'nin talebesi 'Yalvaçlı Topal Hafız' olarak bilinen Ali Osman Karahan, "Silahlı terör örgütüne üye" suçlamasıyla tutuklanmıştı. Kalp hastası, prostat kanseri, tek böbrekli ve gözleri yüzde 25 seviyesinde gören 85 yaşındaki Ali Osman Karahan, 15 Temmuz sürecinde asılsız ve delile dayanmayan suçlamalarla cezaevine gönderilmişti. İlerleyen yaşına ve hastalıklarına rağmen 15 ay tutsak kalmış, 2017 yılında sağlık problemleri nedeniyle tahliye edilmişti. 15 Temmuz sonrası tutuklanan Karahan, 92 yaşında hayatını kaybetti.

TELEFONDAKİ ÜMİT VERİCİ SÖZLERİ NEDENİYLE, 11 GÜN HÜCRE CEZASI ALDI

İsparta E Tipi Kapalı Cezaevi'nde, 14 Kasım 2017 tarihinde saat 11.01 - 11.13 arasında ailesi ile yaptığı kapalı ziyaret görüşmesinde "Biz burada bile herkese nasihat ediyoruz. Hiç korkmayın çıkacaksınız. Burada kazandığınızı dışarıda kazanamazsınız. Bunlara o nasihatleri yapıyorum. Onlar da söz tutuyorlar. Herkes öyle, 'koşullardan ne zaman çıkacağız?' diyor. O gaybî, diyorum ben. Ne zaman çıkacağınızı söyleyemem, çıkacağız." şeklinde konuştuğu için görevli personel Karahan'ı gammazlamış, 11 gün hücre cezasının verilmesini sağlamıştı.

ŞUALAR'DA ADI GEÇEN SON ŞAHİTLERDEN BİRİYDİ

Topal Hafız; 1930 doğumlu, hayatı boyunca İsparta Yalvaç'ta ikamet eden Ali Osman Karahan, doğuştan kalça çıkıklığı sebebiyle Topal

Hafız olarak biliniyor. Şualar'daki bir mektupta adı geçen Son Şahitlerden biri. Defaatle görüştüğü Üstad Bediüzzaman'la çok hatıraları olmuş, ama kendisi hatıralardan ziyade hizmetin daha önemli olduğunu düşündüğü için bunları çok fazla gündem etmemiş. Nur Talebeleri arasında ihtilaf olmasını hiçbir zaman kabul edememiş ve herkese kucak açmış. Sungur Ağabey bir defasında Yalvaç'a ziyarete gittiğinde bu konuyu ızdırapla kendisine ileterek "Bazı

arkadaşlar yanıma gelmiyor" diye dertlenmiş ve kutuplaşmaları bitirmek için çok emek vermiş. Bediüzzaman Hazretleri'nin eserlerinden olan Şualar'da, Yalvaçlı Hafız Ali Osman Karahan Hocaefendi'nin, nam-ı diğer Topal Hafız'ın adı şu şekilde geçmektedir: "Aziz, sıddık kardeşlerim! Hadsiz şükür ederim ki: Risale-i Nur'un hakiki sahipleri olan müftüler, vaizler, imamlar, hocalardan manevî kahramanlar meydana çıktılar. Şimdiye kadar Nurun fedakârları gençler, mektepliler, muallimler idi. Bin bârekâ-

lah Edhem, İbrahim'ler, Ali Osmanlar ehl-i medresenin yüzlerini ak ettiler, çekingenliklerini cesarete çevirdiler." (s. 482)

Ayrıca Üstad Hazretleri yine bu mektubunda, Ali Osman Ağabey'i, Diyanet camiasından Risale-i Nur'a sahip çıkanlar içinde sayıyor, tebrik ediyor, örnek hoca olarak gösteriyor. Üstad Hazretleri'nin Yalvaç'a tam üç ziyareti vardır. Bu ziyaretlerin üçü de, birinci muhatap Ali Osman Ağabey'in davetiyle gerçekleşiyor. Hafız Ali Osman 1952'de Üstad'ın tavsiyesiyle talebe yetiştirmeye çok önem vermiş, gençlere ışık tutmuş, yol göstermiş.

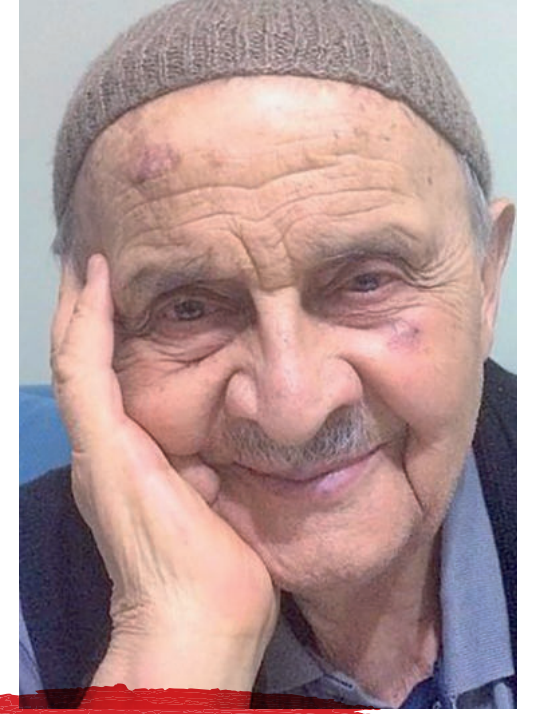
15 TEMMUZ'DA OĞLUYLA BERABER CEZAEVİNE GİRDİ

Bir görüşmesinde Üstad; "İleride sıkıntılı ve büyük bir nifak dönemi gelecek. Tutuklamalar olacak, belki cezaevlerinde yer kalmayacak. Ama Rabbim orada kardeşlerimi muhafaza edecek. Dışardakiler bile çok sıkıntı yaşayacak. Ama sonra hizmetlerin çok artacağı güzel bir dönem olacak inşaallah. Sen de o dönemi göreceksin, belki tutuklanacaksınız" demiş. 15 Temmuz süreci başladığında hazır bir şekilde tutuklanmayı beklemiş, tutuklanmış ve oğluyla beraber aynı koşula konulmuş.

TUTUKLANMA SEBEBİ ÜSTAD'DAN NAKLETTİĞİ SÖZLERİMİŞ

Hâkim "Medyada böyle bir bilgi var, böyle demişsin, darbeyle ilgin ne?" diye sormuş. Topal Hafız "Üstad bana böyle birşey söyledi, ben de bunu zaman içinde anlatmıştım, oradan duyulup söylenmiştir, 86 yaşındayım, ne darbesi?" demiş. "Bunları bildiğine göre demek ki darbeyi buralarda organize ettin." diye tutuklanmış.

Mekânı Cennet olsun.

Ali Osman Karahan (Topal Hafız)

Doğum tarihi:
1930

Vefat tarihi:
01.04.2022

Vefat sebebi:
Cezaevi - Hastalık

Salih Gülen

Doğum Tarihi:
1949

Vefat Tarihi:
19.03.2019

Vefat Nedeni:
Gaybubet - hastalık

Mesleği:
Esnaf

YA ZI Kemal Gülen
Yeğeni

Salih amcam Korucuk köyünde doğdu. Çocukluğu Korucuk ve Alvar'da geçti. Ayrıca rahmetli dedem (Ramiz Hoca) çalışmak veya imamlık görevi yapmak için gittiği farklı köylere arkadaş olarak oğlunu da götürdü. 1960'lı yıllarda ailecek Erzurum'a göçtüler.

Köyün zorluklarından kurtuldular ama şehrin cazibesine de kapılıp kaybolup gitmediler. Aile terbiyesinin çatısı altında çok genç yaşlarında kendini matbaacılık sektörüne adadı. Başta Erzurum ve İstanbul olmak üzere çok kıymetli ustaların yanında kendisini geliştirdi. Çırak olarak girdiği sektörde vefatına kadar hizmet verdi ve en iyi ustalar arasına girdi.

Öyle çok büyük ihalelerle, devleti haraca bağlayarak veya insanların ekstra lütuflarına bağlı olarak büyümedi, kendi bileğinin gücü, sanatı ve ticari zekasıyla kendi matbaasını açtı ve büyüdü.

Büyümekten maksat ömrünün sonunda ancak orta halli bir esnaf olabildiği. Benim güzel amcam hayatı boyunca evine, ailesine ve akrabalarına sahip çıkan mütevazı bir hayat sürerek Gülen ailesini en iyi temsil eden insanlardan biriydi.

1980 öncesinde Erzurum'daki Hizmet gönüllüleriyle beraber öğrenci evleri, yurtlar-yuvalar açtılar ve sonraki dönemlerde kolej ve hastane ile taçlandılar bu faaliyetlerini. Sadece Erzurum'la kalmadı bu hizmetleri. Doğu Anadolu'da gezmedikleri şehir ve ilçe, gitmedikleri köy-mezra kalmadı. Eğitim fırsatı bulamamış genç beyinleri tespit edip onlara burs vererek okulla ve üniversiteyle tanıştırdılar. Kendi bütçelerinin yetmediği yerde farklı yollarla halka başvurudular. Vakıf ve dernekler aracılığıyla Türkiye'nin aydınlık geleceğine yardım etmeye devam ettiler. Mesela Kurban dönemlerini hatırlıyorum, arkadaşlarıyla beraber kapı kapı dolaşır, öğrenci hizmetlerine gelir olsun diye et ve kurban derisi toplarlardı. Beni de çocuk yaşında deri toplamaya teşvik eden oydu. Ayrıca bölgenin kanaat önderle-

Naaşı gizlice şehrin bir kenarına defnedildi

riyle görüşüp onların medrese eğitimlerine, cami, aşevi gibi hizmetlerine de omuz verdiler. Daha o günlerden cemaatler arasında kardeşlik köprülerini inşaa ettiler.

Hocaefendi'nin kardeşiydi ve diğer kardeşleri gibi o da bundan çok memnundu ve bu vafsa layık olmaya çalışırken çok fedakârlık yapmak zorundaydı. Bu fedakarlığı yapar ve hiç söylenmezdi. Hizmetin karar mekanizmasında değildi ama mehib bir duruşu vardı, ağır ve vakur haliyle dostlarının güvenini kazanmış ve özel bir saygı hakketmişti.

Salih amcamda celali tecelliler daha bas-kındı. Kaşları biraz düşük yüzünde genelde bir hüznün vardı. İlk görenler onu kızgın zannedenlerdi, ama o kızgınlığından daha ziyade milletin hali pür melali karşısında devamlı efkarlıydı. Arif bir insandı, duyguları çok engin ve anlayışlıydı. Hizmet kurumlarındaki ciddiyete çok önem verir, laubalilikten hiç hoşlanmazdı. Dobraydı. Sözüünü sakınmaz, bir hakikati anlatmak için bazen çok sert çıkışlar yaptığı da olurdu. İbadetlerinde çok titiz ve rahmetli Refia Hanım'dan kalan Kur'an okuma mirasına sahip çıkanlardandı.

Ömrünün son yirmi yılını kanser hastalığıyla mücadeleyle geçirdi. Kan kanseri ve lenf kanseri ile mücadele etti. Aylarca Ankara, Erzurum ve İstanbul'da hastane koridorlarında vakit geçirdi. Ailesiyle beraber bu zorlu günleri yaşarken evlerini terk ettiler. Ya hastane odalarında veya hastaneye yakın bir kiralık evde ömür tükettiler. 17-25 Aralık günlerinde gaybubet hayatına başladılar. O günlerde kanser tedavisi görüyordu. Evini ve matbaasını bastılar, çalışanlarını tutukladılar kendisi hakkında yakalama kararı çıkarttılar.

Aslında 1980 darbesi sonrasında tutuklanan 30 kişilik hizmet abilerinin arasında (M. A. Şengül hocam ve Mesih amcamla beraber) o da vardı. Tam bir ay gözaltında kaldılar, işkenceye maruz kaldılar, mürteci olarak yaftalandılar ama hizmetlerinden geri dönmediler.

Gaybubet günlerinde yeterince tedavi göremedi, doktor bulamadı, testlerini yaptıramadı, ilaçlarını alamadı ve göz göre göre ölüme sürüklendi. 2017 yılının soğuk bir Mart gecesinde evinden, işyerinden, akrabalarından, hatta ailesinden bile uzakta, kullara kapalı Allah'a açık, bilinmez bir evden ruhunun ufkuyla yürüdü. Naaşını birkaç tanıdığı gizlice götürüp şehrin bir yerine defnettiler. Hocaefendi ertesi gün arkasında birkaç arkadaşıyla en son beş sene önce gördüğü kardeşi Salih Gülen'in (benim can amcamın) giyabi cenaze namazını kıldırırken gözyaşlarına boğuldu.

O bir dönem şehidiydi ve inşallah şehitlerle beraber haşrolacağına inanıyorum. Mekânı cennet olsun. Allah geride kalanlara sabır ve metanet versin.

İmkânsızlıklarla okudu, ülkesinde çile çekti, sürgünde hayata veda etti

YA ZI Mustafa İlhan
Eşi

Çileli hayatı, daha küçük bir bebekten, doğduktan sadece on gün sonra annesini kaybetmesiyle başladı. Bu yüzden kendisine annesinin ismi verildi.

Allah-u Tealâ kendisine öz annesini aratmayacak ikinci bir anne ve kardeş lütfetti.

Onlar ile hayata tutunmaya çalışırken altı yaşına geldiğinde babası vefat etti. Babasının eksikliğini ona yaşatmamaya çalışan amcasını da ne yazık ki erken yaşta kaybetti. Ve tüm bu olanlardan sonra hayat mücadelesini babaannesi, annesi ve kardeşi ile sürdürdü. Aydın'da mütevazı imkânlarla lise eğitimini tamamladı.

İMKANSIZLIKLARDAN DERSANEYE GİDEMEDİ

Ancak maddi imkânsızlıklar nedeniyle dershaneye gidemedi. Kalbindeki üniversite okuma aşkı tüm engelleri aşmasını sağladı, kendisi ders çalışarak kazandığı ve başarılarını sürdürdüğü üniversiteden derece ile mezun oldu. Çok sevdiği öğretmenlik mesleğine başladıktan sonra evlendi, dünya tatlısı iki çocuk sahibi oldu.

Düzene girdiğini ve yolunda gittiğini düşündüğü hayatının, 17/25 Aralık sürecinden sert ve olumsuz şekilde etkileneceğini nereden bilebilirdi?

Süreçle birlikte her sabah evine polis tarafından baskın yapılacağı endişesini yaşadı. Gözaltı endişesiyle günleri, hep yoğun stres, üzüntü ve endişe ile geçmeye başladı.

Eşim gaybubette kaldığı için de ayrı yaşamaya başladık. Eşimin evden ayrılmasıyla evin, çocukları kısaca hayatın tüm yükü sırtıma bindi.

Öyle ki eşim, yapılan biyopsinin sonuçlarını öğrenmeye de maalesef tek başına gitti. İki

hafta sonra hastanede tek başına olumsuz sonucu öğrenip baygınlık geçirdiğinde de yalnızdı.

Doktorun "Eşin nerede, neden seninle gelmedi?" sorusuna yutkularak "şehir dışında" diyebilmişti. Kötü haberi duyunca, her şeyi göze alarak, destek olmak için hemen yanına gittim, zorlu tedavi süreci böylece başladı.

Ayda bir kez aldığı kemoterapiden sonra yaklaşık iki haftada ancak tekrar toparlanabiliyordu. Ruhsal ve fiziksel olarak yıpratıcı bu süreci memleketinde geçirmek için, ücretsiz izin alarak Aydın'a gitti.

Tedavisinin ikinci ayında planlı darbe garabeti yaşandı, 15 Temmuz akşamı haberleri izlerken daha "darbenin bir senaryo olduğunu" söyleyiverdi.

Tek başına hem tedavi sürecini sürdürmeye hem de çocuklarıyla hayata tutunmaya çalıştı. Tüm bunlarla birlikte, eşimle ikimiz için çıkarılan yakalama kararları, başlatılan mahkeme süreçleri, ev aramaları derken polislerin adaletsiz ve vicdansız baskılarıyla mücadele etti.

BASKI VE ZULÜMLERDEN DOLAYI ÜLKEYİ TERK ETTİ

Ağır tedavi süreci, birbirimizden ayrı yaşama zorunluluğu ve zorluğu, polislerin ve çevresinin artan baskıları, süreçte dava arkadaşlarına yapılan zulümlerin kendisini daha fazla yıpratmasına dayanamayıp hicret etmeye karar verdi.

Hicret yolculuğu akabindeki 1,5 yıllık iltica sürecinde kaldığı mekânların imkânsızlıkları sebebiyle sıkıntı yaşasa da her daim sabretmeyi tercih etti. Özellikle 15 Temmuz'dan sonra

yaşadığı sıkıntılara; kardeş, akraba, dost saydığı insanların vefasızlığına; masumlara yapılan akıl almaz zulüm karşısında insanların susmasına ve bu zulümlerin desteklemesine çok üzülmüyordu. Ne yazık ki, bu ağır durumdan dolayı, kanser hastalığı tekrar nüksetti.

CENAZESİNE YAĞMUR EŞLİK ETTİ

15.10.2020 perşembe günü akşam namazı vaktinde geride iki yetim çocuk ve acılı bir eş bırakarak gurbet ellerde ruhunun ufkuna

yürüdü. Cenazesi Türkiye'ye gönderildi ve öğlen namazına müteakip defnedildi.

Almanya'da Cuma günü kılınan cenaze namazı esnasında ince ince yağın ve namazdan hemen sonra kesilen yağmur, cenaze namazına katılan herkesin dikkatini çekmişti. Yağmur, taziyelerin kabul edilmesi ve cenazenin Türkiye'ye uğurlanması akabinde bardaktan boşalırcaına yağmaya başlamıştı.

Yaşananlardan haberi olmayan bir köylüsü, Cuma gecesi rüyasında "Köye uçak ile tabutu Türk bayrağına sarılı bir şehit geldiğini" görmüştü. Ertesi gün öğle namazından sonra köyde sela verilince durumu anlamış ve rüyasını kızına anlatmıştı.

Rabb-i Rahim'in, onun sevgiliyle buluşma anını akşam namazı sonrasına nasip etmesi de Tirmizi'deki bir hadiste belirtildiği üzere, Efendiler Efendisi'nin "cuma günü veya gecesi ölen mümin'e kabir azabı olmaz" müjdesine nail olduğuna işarettir inşallah.

Sultan İlhan (Sevindik)

Doğum Tarihi:
13.08.1981

Vefat Tarihi:
15.10.2020

Vefat nedeni:
Sürgünde kanser

Mesleği:
Tarih Öğretmeni

Gülsüm Coşar

Doğum Tarihi:
16.07.1990

Vefat Tarihi:
01.09.2021

Vefat Nedeni:
Sürgünde kalp krizi

Mesleği:
Hâkime, Yargıç

Rejimin genç yaşta öldürdüğü Hâkim Gülsüm Coşar!

YA ZI Kemal Karanfil
Hakim

Bağımsız ve tarafsız bir yargı, bağımsız bir medya ve basın, diktatörlerin hiç hoşlanmadığı, ele geçirmek ve susturmak istedikleri iki önemli unsur!

Zira bunlar olduğu sürece hukuk dışı kararlar yürürlüğe konulamaz ve halk uyutulamaz!

Tüm bu nedenlerle iktidarlar, yargı ve medyayı bağımsız kılma konusunda pek istekli olmazlar.

İLK İŞ 'NEREDEN BULDUN' YAYASINI KALDIRMAK OLDU

İktidara gelir gelmez "Nereden Buldun" yasasını yürürlükten kaldıran, birçok yolsuzluğa ve suça bulaşan AKP hükümeti, bilhassa 17-25 Aralık 2013 tarihli 4 bakan ve çocukları ile ilgili yolsuzluk ve rüşvet soruşturmaları sonrası, yargıyı ve medyayı tamamen ele geçirme, yandaş kılma konusundaki girişimlerini hızlandırmışlardır.

2012 sonrasında AKP hükümeti Erge-
nekon ve çetelerle ittifak ederek tüm tutuklu Ergenekon ve Balyoz hükümlüleri tahliye etti. Karşısında engel olabilecek en eğitilmiş ve donanımlı insanları da tasfiye etti. Özellikle de yargıyı yandaş kılmak için elbirliğiyle fişleme ve tasfiye işine giriştiler.

Bunun için Yargıda Birlik Platformu'nu kurarak, HSYK seçimlerinde kendilerine destek olmayan herkesi fişledi, ardından listelerinin kazanması koşuluyla tüm hakimlere maaş zammı (rüşveti) ve sicil affı vaadinde bulundular.

Adil geçmeyen seçim yarışında, seçimleri AKP'nin kurdurduğu Yargıda Birlik Platformu listesi kazandı. Göreve başlar başlamaz önce fişledikleri hakimleri görevlerinden alarak zamansız şekilde ve tayin ilke - yönetmeliğine

aykırı olarak kış ortasında sürgün ettiler. İki yıl içinde 30'a yakın kararname ile yargıyı hallaç pamuğuna çevirdiler.

Fakat bunlara rağmen istedikleri tutuklama kararları verilmiyor ve sürgün kararları hukuksuz olduğu için idari yargıdan geri dönüyordu. Öyle bir plan yapmalıydı ki, bu bahane ile tüm hakim-savcıları, kendilerine engel olan kolluk görevlilerini, asker, akademisyen ve herkesi ihraç edilmeliydi.

30 YILDA YAPAMADIKLARINI BİR GECEDE KHK'LARLA YAPTILAR

Onlara öyle bir Allah'ın lütfu lazımdı ki, 30 yılda yapamayacaklarını bir gecede KHK'larla yapabilsinlerdi.

İşte her ne tesadüf ise, tam bu zamanlarda

15 Temmuz kumpası gerçekleşti. AKP ve bağımlı yargısı tarafından bilerek aydınlatılmayan 15 Temmuz'da şehit edilen 251 vatandaş ve binlerce yaralının sorumlusunu, tasfiye etmek istediği bu kişilere mal ederek hepsini sorgusuz sualsiz bir şekilde ihraç edip terörist ilan ettiler.

Hâkim Gülsüm Coşar ve eşi Aykut Coşar da, AKP'nin, gayrı meşru emellerini, yolsuzluk ve hukuksuzluklarını gerçekleştirmek için engel olarak gördüğü hakimlerdendi.

İlk görev yerleri olan Gaziantep'te çalışırken, 15 Temmuz bahane edilerek evleri basıldı.

"Darbeye teşebbüs ve silahlı terör örgütü üyeliği" gibi çok ağır bir suçlama ile gözaltına alındılar. Duruşmada hâkime bu suçlamanın delillerini sorduklarında hâkim delil olarak sadece HSYK'nın açığa alma yazısını gösterir. Bu da 2014 HSYK seçimlerinde her ilde oluşturulan fişleme listelerinden başka bir şey değildi. Hâkime hanım hamile olduğu ve doğumuna çok az süre kaldığı için tutuklanmaz, fakat eşi tutuklanırsa ve kaldıkları lojmandan atılırlar.

Göstermelik olarak yapılan yargılamada, arkadaşları ile çay içip sohbet ettikleri, Hizmet Hareketi'ne yakın oldukları gerekçe gösterilerek eşi Aykut'a 9 yıl 2 ay, kendisine ise 7 yıl 6 ay hapis cezası verilir. Hâkim Gülsüm Coşar, karar Yargıtay tarafından onanırsa minik yavrusu ile cezaevine gireceğini düşünerek çareyi çok sevdiği ülkesinden ayrılmakta görür.

Kasım 2020'de Meriç üzerinden Yunanistan'a oradan da Almanya'ya geçer. Almanya'da mülteci kampında iken, 1 Eylül 2021 tarihinde, genç kalbi bu sıkıntıları daha fazla kaldıramayarak yaşamını yitirir. Geride gözü yaşlı 5 yaşındaki Yusuf ve cezaevinde tutuklu eşini bırakıp tüm sevdiklerini yasa boğar!

Mezar taşındaki bir sözle bitireyim:
"Uçmayı öğrenmeden göçmeye mecbur bir kuş kalbimiz." Mekânı cennet olsun.

Pamuk tarlasından zirveye, Silivri zindanından ölüme...

YA ZI Yüksel Durgut
Gazeteci

Tıp birincisi doktorun Silivri Cezaevi'nde intihar ettiği iddia edilmişti. Harran Ovası -efsaneye göre- Adem ile Havva'nın yeryüzüne ayak bastığı ilk toprak ve İbrahim Peygamber'in doğduğu yer olarak kabul edilir. Belki de bu yüzden adını İbrahim koydular.

Harran'da doğdu. Kendisinden küçük 7 kardeşi daha vardı. Her yaz ovadaki pamuk tarlasında ailesine yardım ederdi. 'Okuyup aileme, bu bölge insanına yardımcı olacağım' derdi. Buraların sıcağında herkes gölgelik bir yer ararken onun gölgelikleri elindeki kitaplar olurdu. Güneş tepedeyken bir kuytu yer bulur ve ders çalışırdı. Annesine, babasına hümet eder, yorulmasınlar diye bir yandan da onlara yardım ederdi. Kardeşlerine abilik yapardı.

Sadece kendi ailesinin değil pamuk tarlalarındaki herkesin İbrahim'iydi.

Çalışkan ve karıncayı incitmeyen bir yürekti. Üniversite sınavında üstün bir başarı elde etti. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ni kazandı ve

birincilik ile bitirdi. Uzmanlık sınavında ülke 3.'sü oldu. Başarıları nedeniyle Amerika'dan davet aldı. Ancak Türkiye'de kalmayı ve bu ovada, bu topraklarda, halkına, pamuk toplayanlara hizmet etmeyi tercih etti. Evlendi ve iki çocuğu oldu. Çok saygılı, çok çalışkan, çok beyefendi ve evlatlarına çok düşkün birisiydi. Hizmet Hareketi'ne üyelik iddiasıyla yürütülen soruşturma kapsamında 4 Mayıs 2018'de tutuklandı. Uzman doktor olarak göreve başlayalı henüz olmuştu ki birilerinin ihban üzerine Silivri Cezaevi'ne konuldu.

ÖLÜMÜNDEKİ SIR PERDESİ ARALANIYOR MU?

ByLock uygulaması yüzünden boş yere hapse atıldı. Ölümündeki sır perdesi kaç yıl geçmesine rağmen aydınlanmadı. İbrahim Halil Özyavuz için "intihar etti" dediler. Halbuki Özyavuz'un otopsisinde, kafatasında darp izlerine rastlanmıştı.

Silivri'ndeki son görüş gününde ailesine sabırla çıkacağı günü beklediğini, hiçbir suçunun olmadığını, çocuklarını özlediğini, bazı bilgiler vermek için savcılığa çıkarılmayı beklediğini söyledi. Bu ailesiyle görüşmesi olmuştu.

Umut dolu bu konuşmadan birkaç gün sonra Özyavuz'un ölüm haberi geldi. Özyavuz'u ölüme götüren süreç şöyle gelişti:

İstanbul Başsavcılığı, Hizmet Hareketi'ne üyelik iddiasıyla yürütülen soruşturmalar kapsamında İstanbul Üniversitesi'nde görevli bazı öğretim üyelerine yönelik 24 Nisan 2018'de gözaltı kararı verdi.

Soruşturma kapsamında 7 öğretim görevlisinin ByLock kullandığı iddia ediliyordu. "Harranlı doktor" olarak bilinen Radyoloji Uzmanı İbrahim Halil Özyavuz'un adı da gözaltı listesinde vardı.

Ancak Özyavuz operasyonun yapıldığı gün

İstanbul'daki evinde değildi. Polis tarafından arandığını, tatilini geçirmek üzere gittiği memleketi Harran'da öğrenen Özyavuz, operasyondan bir hafta sonra babasıyla birlikte İstanbul Emniyeti'ne giderek teslim oldu. Şoka uğrayan genç doktor salondan çıkarken kendinden geçti. Üç gün Metris'te kaldı. Morali çok bozuktu. Ne yemek yiyor ne de uyuyordu.

**FATMA BETÜL KAYA'NIN EŞİYLE
BİRLİKTE SOHBETLERE GİDİYORDU!**
İbrahim Halil Özyavuz, birkaç gün sonra savcı Osman Sağlam'a ek ifade vermek istediğine dair dilekçe yazdı. Dilekçesinde her şeyi anlatacağını söylüyordu.

İfadenin ardından da Silivri 9 No'lu Cezaevinde, üç kişilik koğuşa yerleştirildi.

Özyavuz savcıya, AKP'nin Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı olarak görev yapan Fatma Betül Sayan'ın eşi, çocuk psikiyatru İlyas Kaya ile birlikte çalıştıklarını, birlikte dini sohbetlere gittiklerini, ByLock'u da telefonuna onun yüklediğini söyledi.

SAVCIYA VERDİĞİ İFADEDEN SONRA ÖLÜM HABERİ GELDİ

Etrafındaki insanlar ona, böyle yapmamasını, AKP'li bir bakanın eşi hakkında emniyette ifade vermesinin kendi hayatını tehlikeye atacağını söyleyip, uyandı bulundular.

Ancak Harranlı doktor dinlemedi. Biri henüz doğmuş, 2 çocuğu bulunan bir baba olarak bir an önce hapisten kurtulmak istiyordu, her şeyi göze almıştı.

Ama düşündüğü gibi olmadı ve tahliye edilmedi. Dr. İbrahim Halil Özyavuz'un, tutuklandıktan tam 27 gün sonra 3 Haziran 2018'de Silivri'de kendini ipe asarak intihara teşebbüs ettiği açıklandı. Silivri Cezaevi'nde tutukluken hayatını kaybetti.

İbrahim Halil Özyavuz

Doğum Tarihi:
1990

Vefat Tarihi:
03.06.2018

Vefat Sebebi:
Cezaevi işkence

Mesleği:
Uzman doktor

Keser döner sap döner, gün gelir hesap döner!

YA ZI Memduh Bayraktaroğlu
Gazeteci - Yazar

“Köroğlu” denilince akla: İntikam, özgürlük ve kavga gelir. İntikam sebep, özgürlük ve kavga neticedir. Neden, intikam netice değil de özgürlük ve kavga sebep?

Çünkü Köroğlu veya diğer benzer halk kahramanlarında kişiye cesareti, özgürlük sevdasını ve kavga gücünü veren intikam duygusudur...

Ası adı Ruşen Ali olan Köroğlu lakaplı halk ozanı ve kahramanının 16. yüzyılda yaşadığı biliniyor...

Neden “Köroğlu?”

Kısaca anlatayım...

Babası seyis Yusuf, Bolu Beyi'nin ahırlarında çalışıyor. Bir gün Bolu Beyi, Yusuf'tan kendisine muhteşem bir at seçip getirmesini istiyor. Yusuf arayıp sorduktan sonra, çelimsiz bir kır tay bulup geliyor.

Bolu Beyi böyle çelimsiz bir at getirdiği için seyis Yusuf'a çok kızıyor. Getirdiği bu zayıf ve güçsüz tayın kendisine hakaret olduğunu söylüyor ve seyisinin gözlerine mil çektiriyor.

Gözlerine mil çekilen Yusuf, yanına oğlu Ruşen Ali'yi ve çelimsiz tayı da alıp Bolu'dan çıkıyor.

Ruşen Ali, babasının tarif ettiği tarzda, tayı karanlık bir ahırda besliyor. Tay, belli bir zaman sonra kanatlanıp, eşsiz bir küheylan oluyor.

Bu arada Yusuf'un yüreği, Bolu Bey'inden alacağı intikam ateşiyle yanıp tutuşuyor.

Ancak, hem gözleri görmüyor hem de mücadele edecek gücü yok.

Bu sırada o bölgeden geldiğini söyleyen kimi seyyahlar Aras Irmağı'ndan akan gelen suyun Bingöl'e vardığı yere üç sihirli köpük ineceğinden söz ederler.

Bu üç köpüğü içebilenler ebedi hayata kavuşacak, yiğitlikle donanacak ve çok başarılı bir şairlik yeteneği kazanacak...

Ruşen Ali babasını ve küheylanı alır Bingöl'e gider. Nihayet sihirli üç köpük gelir...

Köpük gelince de kendisi içer. Babasına köpüküstü su verir. Neden?..

Babasına kazık atmak için mi?

Hayır. O yaşında bir adamın Bolu Beyi ile başa çıkamayacağını, bu defa canından da olacağını hesap eder de ondan...

Üç sihirli köpükten içen Köroğlu'na muazam bir cesaret ve güç gelir... Her konuşması

adet bir şüre dönüşür. Babası öldükten sonra Ruşen Ali kır-atıyla birlikte dağa çıkar. “Köroğlu” diye ün alır.

Bir derebeyi gibi yaşamaya başlar. Her savaşta üstün gelir; bezirganlardan, beylerden, paşalardan aldıklarını yoksullara dağıtır. Delikli demir (tüfek) icat olunup da eski yiğitlik gelenekleri bozulunca, arkadaşlarına dağılmalarını tavsiye eder “sır olur” kırklara karşı.

Şimdi bu Köroğlu ne alaka?

Söleyeyim...

Türklerin Robin Hood'u da Köroğlu idi.

Zalim zenginden alıyor, fukaraya dağıtıyor. Zira iktidarlar fukaradan topladıklarını az sayıda yandaş ve zalim zenginle pay ediyorlardı.

Yani canlarını, bütün bu zulümlerin hesabının sorulmayacağını zannedenler varsa yanılıyorlar, hem de çok yanılıyorlar!

Rahmetli Süleyman Demirel'in dediği gibi:

“Keser döner sap döner, gün gelir hesap döner!”

Yanına gidip elini tuttuğumda ölmüştü: Öleceğini anladıklarında tahliye ettiler

YA ZI Nurten Ateş
Eşi

Önder Ateş, devlet okulunda İngilizce Öğretmeniydi. 15 Temmuz'la KHK ile ihraç edildi. Tanık ifadeleriyle dinî sohbet yaptığı ve bir sendikada başkanlık yaptığı için cezaevine atıldı.

İlk tutuklandığında 28 gün zaruri ihtiyacını bile karşılayacağı bir imkan yoktu. Samsun T Tipi Cezaevi'ne nakli yapıldıktan sonra burada koşuş arkadaşlarıyla koronaya yakalandılar. Durumu çok ciddiye. Cezaevinde ihmaller sonucu hastalanmış, hastalığı hızla ilerlemişti.

İhmaller bununla bitmedi. Yoğun bakıma alınması gerekirken, alınmadı. Tahliye edilmedi. Biz ailesine bilgi verilmedi. Tüm bu zulümlerin sonucu, geride kendine hasret eşini ve üç evladını bırakarak Rahmet-i Rahman'a kavuştu.

Ondan sonra hayat nerdeyse yaşanmaz bir hâl aldı. Kurulacak bir hayal, gidilecek bir yol, beklenecek bir şey kalmamış olsa da, "İmanınız varsa dayanacaksınız" sözü bizi hep ayakta tutuyor. Kader ilk olarak 1 Aralık 2016'da evlerimizi ayırdı.

ÇÖLÜN ORTASINDAKİ EVLADIYLA KALAN HZ. HACER VALİDEMİZ GİBİ HİSETTİM

5, 9 ve 15 yaşlarında 3 yavrumla kalmıştım ve eşim olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Meğer bu, dev musibete birer küçük alıştırmamış ve ben de bu alıştırmalar silsilesinin ilkinin yaşaymışım. Telefonda sesini duymak, görmek 50 gün sonra nasip oldu.

Allah'ım ne bayramdı!.. Sonra ayrılımlar, sonra kavuşmalar derken, çoğu diken üstünde bazen de özgürmüş gibi yaşadığımız tam 4,5 yılımız geçti böyle. Eşimin 1+1 evi bize saray-

lardan daha geniş geliyordu, onunlayken geçen günler adeta cennetin fragmanı gibiydi.

Artık bizim için gitmekten başka yol kalmamıştı. 2020 yazında karar verdik. Hazırlıklar bitmiş, yola çıkmayı bekliyorduk ki gelen korkunç telefon ile sarsıldık: 'Eşiniz tutuklandı!' 28 gün süren hücre, jet hızıyla verilen 9 yıllık ceza. Hiç açık görüş yapamamak ve nice zorluklar...

Bir telefonu, bir mektubu bizi ayakta tutuyordu. Ertesi gün telefon görüşü var diye heyecanlandığımız akşam, kovid haberini aldık ve bir daha sesini duymak, onu görmek mümkün

olmadı. 20 gün boyunca ona ve bize yaşatılan hastane eziyetinden sonra, öleceğini anladıkları anda görmeme izin verdiler. Yanına gidip elini tuttuğum anda ölmüş olduğunu anlamıştım. Belki de saatler önce ölmüştü bilmiyorum. Buz gibi ve cansız bir eldi tuttuğum. Yanından çıktuktan sonra eşiniz tahliye oldu deyip eşyalarımı verdiler.

EŞİM ÖLDÜKTEN SONRA GELİN ALIN DEDİLER

Ardından da öldü, gelin alın dediler. Tanıştığımızda ona "umut kuşum" demiştim. Mutlu, umutlu günler ne güzeldi onunla.

Sonra yollar sarpa sardı ve "garip kuşum"

olmuştu benim. En sonunda "mazlum kuş" olarak tek başına bir hastane odasında ahirete uçmuştu. Rabbiyle irtibatı imrenilesi, her koşulda yapması gerekenlere odaklı, yolunun delisi, sınıfta efsane hoca, mutfakta süper şef, sohbeti doyumsuz, varlığı huzur, yokluğu tarifsiz bir **yiğit** geçti bu dünyadan, kendisi gülerken gidişiyle yüzlerceimizi ağlatan...

Vefatından yaklaşık 90 gün önce bir sabah, coşkuyla gördüğü rüyayı anlatmış: "Mübarek bir zat geldi ve 103 gün sonra tahliye olacaksınız dedi. İnşallah yakında hepimiz çıkacağız.."

Belli ki ölümü ona dünya zindanından çıkış olarak gösterilmişti.

Sonrasında fark ettiğimiz mezar yer (oda no) numarasının 103 olması ise bu müjdeyi pekiştiren tevafuk oldu.

Medrese-i Yusufiye'ye girdikten sonra "meğer dışarda suni teneffüs yapıyor muyuz, imanı böyle duymanın tadı hiçbir şeyde yok" diyor, bol ibadetle geçirdiğine şahit olduğumuz gayb yıllarına bile pişman olup tevbe ediyordu.

Cezaevinden gönderdiği mektubuyla bitireyim: "Bu sabah bahçede volta atarken kalbime şöyle bir şey geldi. Hani benim mahkeme ışık hızında olup bitti ya! Sanki Rabbim, bana "Önder" işine gücüne bak, bırak savunmayı mahkemeyi. Beni an, Beni anla, Beni bul, Beni bil, başka şeyleri bana bırak dedi sanki. Çok şükür tam konsantre manevi hayatıma yöneldim. İlerlemem için bütün engelleri kaldırdı sanki. Şeksiz şüphesiz engelsiz gel bana diyor. İnyetini üzerimde hissettiğim her an dünyalara değer..."

Son olarak, gaybubet, hicret zahmeti, cezaevi, işkence ve amansız hastalık gibi zulmün tüm çeşitleriyle karşılaşmış olan canım eşimin cümlesiyle bitireyim: "Eğer buraya girmeseydim hikâyem yarım kalırmış."

Önder Ateş

Doğum Tarihi:
15.11.1972

Vefat Tarihi:
03.03.2021

Vefat nedeni:
Cezaevi- Covid-19

Mesleği:
İngilizce öğretmeni

Halil Dinç

Doğum Tarihi:
14.04.1972

Vefat Tarihi:
16.08.2018

Vefat sebebi:
Sürgünde Vefat

Mesleği:
Eğitimci

Atina'da yıkandı, muhacirler kefenledi, Trabzon'da imam namazını kıldırmadı

YA ZI Nihayet Dinç
Eşi

23 yıllık yol arkadaşım, üç çocuğumun babası çınarım, sığınağımdı. Kendisi yıllardır hizmet hareketine ait kurumlarda hem edebiyat öğretmenliği hem de müdürlük yaptı. Darbe tiyatrosu oynandığında eşim Ankara'da Samanyolu Cemal Şaşmaz Kız Lisesi'nin müdürüydü.

15 Temmuz'dan hemen sonra okulun öğretmenleri tutuklanmaya başladı.

Eşim hakkında yakalama kararı çıkınca eşim, bu hukuksuzluğa teslim olmamak için 2 yıl gaybubet yaptı. Bizden uzak olması ve ikimizin de yaşadığı her an tutuklanma korkusu hepimizi çok etkiliyordu. Bu yüzden büyük oğlumu Ankara'da bırakıp iki kızıyla 30 Temmuz 2018 tarihinde hicret ettik.

EVLADIMIZI BIRAKTIK, ÜLKEYİ TERK ETTİK

Yunanistan'da 5 gün hapis 6 gün kamp sürecinden sonra Atina'ya geldik. Atina'da bir apartman dairesinde kalıyorduk. Eşimin sürekli başı ağrıyordu. Geride bıraktığı hapisteki arkadaşlarını düşünmeden edemiyordu. Bir sabah eşim kahvaltısını yaptı, tıraşını oldu ve banyoda bayıldı. Onu hayata döndürmek için kızlarıyla ben 45 dakika boyunca çabaladık. Ambulans ve arkadaşlarımız gelene kadar canımın yarısı Rahmet-i Rahman'a kavuşmuştu. Bizim de en zor imtihanımız başlamış, kıyametimiz kopmuştu.

GÜLEREK GEÇTİM MERİÇ'TEN
Hicret etmeye iki gün kala "Gülerek

Geçtim Meriç'ten" şiirini yazmış bir arkadaşına göndermiş, bana birşey olursa yayınlarsınız demişti.

Vatanından ayrılırken, şiirinde 'Vatana son bakış yası' diyordu. Vatana bir tabutun içinde döndü. Eşimin cenazesini oğlum karşıladı.

Eşim, Yunanistan'da yıkandı. Muhacir arkadaşları tarafından cenaze namazı kılındı. Eşimin cenazesi Trabzon Vakfikebir'e getirildiğinde cenaze arabası verilmedi. İmam namazını kıldırmadı.

Eşimle ilk evlilik görüşmesi yaptığımızda bana dedi ki: "Nihayet Hanım sen sadece benimle değil hizmetimle de evleniyorsun. Davalar şehit verilmeden hapis yatmadan olmaz. Gün gelir seni çocuklarımızla bir başına bırakıp ölebilir veya hapis yatabilirim. Var mısın?" Ben de 'Varım' demiştim. Her şeye rağmen, gittiğimiz yoldan, yaptığımız işten ikimiz de pişman olmadık. Biz kötü bir şey yapmadık. Tek yaptığımız; bu millete donanımlı ahlaklı, adaletli insan kazandırmaya çalışmaktı. Dünyamızı bir el çantasına koyduk. Kırk beş yıllık hatıramızı silerek geçtik Meriç'ten. Ama arkamızda tohumlar bıraktık orda, semaya ser çeksin diye...

Canım, canımın yarısı, Halil'im helalleşmeden sessizce gitti bizden. Ben ondan razıyım. İnşallah o da benden razıdır. Yol arkadaşım elimi erken bıraktı belki ama biliyorum gittiği yer güzel. Ben ve çocuklarımızı Allah'a emanet etti.

Sevgili okuyucu bu acı hikâyeyi okuyup bizim için üzülme! Bu hikâyeye sadece burada eksik kaldı. Hikâyemiz ötelede tamamlanacak. Güzel bir sonla, ötelede sonsuz mutluluğa kavuşacağız...

GEÇTİM MERİÇ'TEN

*Dünyam bir el çantasında.
Yok oldu bir mazi hiçten.
Acı, zorlu talihime,
Gülerek geçtim Meriç'ten.*

*Tarihin başından beri
Yaşanan, bitmeyen göçten
Yok kimseye imtiyazı
Bilerek geçtim Meriç'ten.*

*Bir zehirden iftirâyı
-Duydum sen say ki baldıran-
Kırk beş yıllık hâtrâyı
Silerek geçtim Meriç'ten.*

*Sırtımda bir urba ardan
Kalbim güvercin yüreği
Hem serden geçtim hem yardan
-Geride mağmum dostlarım-
Dolarak geçtim Meriç'ten*

*Tohumlar bıraktım orda
Semâya ser çeksin diye
Bebek, anne, yağız yiğit
Rahim Allah'a hediye*

*Hicret, evet bâkiyesi
Hicranlı duygular, içten
Vatana son bakış, yası
Bir akşam geçtim Meriç'ten.*

İsmail Müdürümün çocuğu babalar gününde yetim kaldı

YA ZI Metehan Zengin
Devre arkadaşı

15 Temmuz Planlı Darbe süreci nedeniyle, hukuksuz bir biçimde tutuklandı 3. sınıf Emniyet Müdürü 42 yaşındaki İsmail Ülker. Cezaevinde kolon kanserine yakalandı. Aylarca sağlık raporuna rağmen, hastanede tedavisine izin verilmeden 23 ay tutuklu kaldı. Vefatına 20 gün kala, ağırlaşınca tahliye edildi. Tedavi gördüğü hastanede 17 Haziran 2018'de vefat etti. İsmail'in çocuğu babalar gününde yetim kalmıştı.

CEZAEVİ, EZA EVİ OLDU

İsmail "Allah'ım bizi insan eylesin" duasının vuku bulduğu yeryüzündeki canlı timsallerinden biriydi. Öğrencilik dönemlerinde beri tanırđım onu. Bakımına, sağ ve sakalına dikkat etmesiyle biliriz biz devre arkadaşları.

Bu hassasiyetini bilen arkadaşlar ise; bilhas-sa sık sık saçını bozmaya çalışır ve takılırlardı.

İsmail, Kilis'e 2015'de tayin oldu.

Orada yollarımız tekrar keşitti. Aynı cadı avı sonucu, devre arkadaşının emeklilik işlemleriyle uğraşıyordu İsmail. Yardımseverdi, herkesin işine koşardı. Yaşasaydı, yine mazlum ve mağdurlar için koşturana olurdu. Cadı avıyla, Gaziantep'te cezaevinde sonra Kilis'e sevk oldu.

ZULÜM MUCİTLERİNİN TUTSAĞIYDI, İSMAİL MÜDÜR!

Cezaevi açmakla övünen, zulüm çarklarının mucitlerinin kurduğu bir rejimin tutsağıydı İsmail de. Kapkara bir devrin icraatlarını anlama açısından cezaevleri önemli bir tablo.

Kilis'te devre arkadaşlarıyla birlikte kalmaya başladı. Hakkını aramak için dilekçeler yazardı.

Üniversite sınavlarına çalışmaya başladığında arkadaşları ona tebligat yapıldığını sinava giremeyeceklerini söylediklerinde bile sınavlara çalıştığına şahitlik ettiler

"Hayır çalışmalısınız, sinava girip güzel bölümler kazanmalısınız" diyerek, hırsızlığına kamufler arayan arsızlara aslında İsmail Müdür'ün bir mesajıydı. Ama heyhat ki, bu mazlumlara sınav hakkı bile tanınmıyordu.

"Terörist" diye itham edilen; tertipli, düzenli bu nezih insanlar, gri koridorlara, demir parmaklıkların ardındaki odalara bile adeta 5 yıldızlı otel gibi tertip düzen getirmişti.

Üşenmeden her sabah, güne elbiselerini giyerek başlardı. Dağınıkliğine kimsecikler şahit olmadı. Her akşam yatağına düzgün girerdi.

Telefon görüşlerinin bir haftasını anne ve babasına ayırır diğer haftasında ise; eşi ve oğluyula görüşürdü. 2017 yılında bir sabah ciddi şekilde rahatsızlandı. Hızlı şekilde kilo kaybetmeye de başlamıştı. Düzenli spor yapıyor az yiyor ve fit kalmaya çalışıyordu.

Arkadaşlarına "Az yiyelim, spor yapalım göbekli bir şekilde dışarı çıkamayız" diyordu.

Aniden rahatsızlanan sevgili kardeşim İsmail cezaevi yönetiminin engeline takılarak, hastaneye sevk edilmedi. Revirde birkaç ilaçla geçiştirildi, geri yollandı. Doktora çıkması gecikti. 5 ay acı çektiirdikten sonra ultrason/radyoloji servisine göndermişlerdi. Koşuş arkadaşları üzülyüyor, ona özel yemekler hazırlıyorlardı. Meyve suyu için diye narenciye ve nar depolu-

yorlardı, kader arkadaşları.

"Ölürsem bunun sorumlusu sizsiniz" diyerek dilekçeler yazdı cezaevi yönetimine.

'Ailem beni bu şekilde görmemeli' diyordu. Açık görüşlere arkadaşlarının desteğıyle gidebiliyordu. Çoğu açık görüşe gelenleri bekletmemek adına hazırlanır, ikramlar alır, kokular sürer, en güzel kıyafetlerini giyerdi.

Mazgal açılıp ziyaretçi isimleri okunduğunda onun ziyaretçisi gelmemişse o boynunu bükerek, "olsun" der aslında gelmemelerini söylediğini ifade ederdi.

GÖRÜŞLERDEKİ MASUM DURUŞU ARKADAŞLARINA YIKIM OLURDU

İsmail "Eşkıya dünyaya hükümdar olmaz" dizisini izler, Zara'nın türkülerini dinlemeyi çok severdi. Artık ayakta duramıyor, oturuyordu. Zoraki lokmalar boğazında düğümleliyordu. Bir gün büyük acıyla; "Yiyemiyorum! Beni her lokma daha çok öldürüyor" demişti acıyla kıvrılarak. Bir Ramazan ayından önce tahliye oldu. Tahliye haberi aldığında lavabodaydı. Çıktı yavaşça oturdu ve "Şimdi ben nasıl gideceğim" dedi. Hiç isyan etmedi, şikâyet etmedi halinden. Öyle teslim olmuştu kusursuz.

KANDİLDE İBADET EDEMEDĞİ İÇİN AĞLAMIŞTI

Son Beraat Kandili'nde ibadet edemediği için ağlamıştı. Cezaevine girdiğinden beri, hep uğraş içinde oldu ama hiç duruşunu bozmadı. Ah be İsmail'im! Rahmetli Ahmet Kaya'nın dediğı gibi diyeyim sana: "Bu dünyanın neyini beğenmedin de göçüp gittin öte tarafa?"

Garip olarak yaşadın ve bir garip olarak göçüp gittin bu dünyadan neylersin.

Aziz devre arkadaşım İsmail Ülker, seni çok sevdim, hep kalbimdesin. Hızır yoldaşın, Efendimiz komşun olsun.

İsmail Ülker

Doğum tarihi:
1980

Vefat tarihi:
17.06.2018

Vefat sebebi:

**Cezaevinde
ölüme terkedildi**

Mesleğı:
**3. sınıf
Emniyet Müdürü**

Mustafa Barış Avıalan

Doğum tarihi:
20.07.1974

Vefat tarihi:
15.10.2020

Vefat sebebi:
Cezaevinde kalp krizi

Mesleği:
Kurmay Albay

Terhis Tarihi:
15.10.2020

Terhis Sebebi:
**Tedavi hakkının
gasp edilmesi,
Kalp yetmezliği, KOAH**

'Ölüyorum' dedi, sesine tahammül edemeyenler sessiz kaldı!

**YA
ZI** Ümit Ufuker
Meslektaş

Hiç duyan olmadı kendisinin ağzından, ömrünü verdiği askerlik mesleği boyunca altına imza attığı onlarca başarı ve ortaya koyduğu eserler hakkında tek bir söz söylediğini. Vazifesini yaptı, gerisine hiç karışmadı. Övmedi kendini, övülmeyi sevmeyi. Çalışmayı severdi, başarmak ise çalışmanın neticesi.

Aylardan Temmuz. Yaz ayları izin ayları; gezip tozma, keyif çatma zamanı.

O da izne çıkmıştı olacaktaklardan habersiz, dinlenmeye değil yine çalışıp çabalamaya.

18'indeydi doktora mülakatı, önünde kitap, elinde kalem çalışırken, eşi "neler oluyor?" dediğinde kalktı masasından, yüzünde hayret, televizyona bakakalmışken.

Evinden alındığında anladı bir kumpasla; gözü gibi baktığı üniformasına, ömrünü adadığı vazifesine, gözünü kırpmadan seve seve canını feda edeceği vatanına çöktüğü gününü.

Hiç pes etmemişti ki hayatı boyunca.

Durmamış, esir tutulduğu gri duvarların, demir parmaklıkların arasında tek tek ortaya döktü kurulan kumpası, en ince detaylarıyla.

"Hodri Meydan" dedi hakkındaki tüm suçlamalara, zayıflamış kalbinden tüm vücuduna pompalanırken damarlarındaki asil kan.

Bildiği her şeyi anlattı, çöktü çatı dedikleri iddianemeyi. Çöktü çökmesine de, kumpası kuranlar altında bıraktı onu ve onun gibi yüzlerce vatan evladını.

Söylenecek ne varsa söyledi, bırakmadı bir tek açık kapı. Son söz dediğinde hâkim, bir şiiri vardı, tarihe not, geleceğe emanet. Okudu, ağzılar açık kaldı, vicdanı olanın ciğeri yandı. *Dedim Ana; hazır oğlunun son savunması, Kâfi geldi defterimin birkaç sayfası, Zira bu ortamda sözün fazlası,*

*Pek işe yaramaz, yoktur bir faydası.
Dedi oğul; bu sendeki acep neyin kafası?
Korkarım sana kalır bu işin cefası.
Devam mı etsin kumpasının sefası?
Hatırım için yok mu bu işin bir ortası?
Dedim Ana; kurmuşlar zaten önceden
kumpası,
Bir günde terörist olduk işin cabası,
Aldatıldık diyoruz, mümkün değil iknası,
Diyorlar ki; kabul edin işinize gelir sus-
ması.*

*Dedi oğul; umutsuzluk yakışmaz hakikat
erine,
Şairin dediği gibi; ümide sarıl ye'sin yerine,
Sen uğraş Allah yazık etmez terine,
Hem değil mi ki masumiyet asıl karine...*

Savunmaları öyle dolu ve net idi ki; savunmadan öte kumpası kuranlara bir taarruz olmuştu. İşte bu nedenle, ilerleyen hastalıklarına ve adli tıp raporlarına rağmen tahliye

edilmiyor, tedavisi engelleniyordu.

Sincan cezaevinden "Ölüyorum" dediği mektubunda; "Uzun zamandır ağır hastalıklarla mücadele ediyorum. Cezaevinde 2018 başlarında kalp rahatsızlığı yaşamaya başladım. Öncesinde "kalpte ritim bozukluğu" teşhisi konmuştu, ancak rahatsızlığım hapishanenin kötü koşulları içerisinde zamanla büyüdü.

Cezaevi yönetimi tedavi talebime cevap vermedi ve 9-10 ay kadardır oyalıyor.

Sonunda 2 kablolu kalp pili takıldı.

Ailem, ücretini kendileri ödemek istemesine rağmen 3 kablolu pil takılması talebimiz kabul edilmedi. Bu şekilde yaşamaya devam etmeye çalışırken 2019 yılı sonlarından itibaren sağlık durumum daha da kötüleşmeye başladı. Kalp vazifesini iyi yapmadığı için iç organlarım büyük hasar gördü.

Halihazırda akciğerlerim su toplamış ve KOAH hastalığı ortaya çıkmış durumda. Böbrek ve pankreasta kist oluşumu, karaciğerde işlev kaybı mevcut. Aşırı kilo kaybı ve mevcut sağlık sorunlarım nedeniyle yoğun bakımda olmam gerekirken, hâlâ Sincan Cezaevinde **tecrit** altında tutuluyorum. "İnfaz erteleme ve tedavi" için yaptığım başvuru, 7 Ağustos 2020 Cuma günü reddedildi. Acilen yoğun bakıma kaldırılmam ve 3 kablolu kalp pilinin takılması gerekiyor.

Aksi halde her an hayatımı kaybedebilirim.

Hasta ve ölüme çok yaklaşmış bir insan olarak her türlü yardıma ihtiyacım var. Durumum çok kötü. Çok acı çekiyorum.

Fedakârlık yapabilecek herkesten bir şeyler yapmasını bekliyorum. Bu saatten sonra kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştır. Kolumu kıpırdatamıyorum. Aldığım oksijen yetmiyor, çok az yiyebiliyorum, karnım şiş, nabzım sürekli düşük, başım sürekli dönüyor, uyuyamıyorum.

Jandarmalar tarafından her türlü onur kırıcı muamele ve hakarete maruz kalıyorum.

Hayatımı zorlaştırmak için her şeyi yapıyorlar. Doktorlar ilgilenmiyor. Allah yardımcımız olsun... belki de elveda..."

Ve mektubunu sonlandırdığı gibi oldu.

Avıalan hayata "Elveda" dedi zulüm altında, sessiz şekilde. Tarih 15 Ekim 2020 idi, Albay Avıalan artık sonsuzda idi.

Dr. Ali Özer'e 28 Şubat'ta da, 15 Temmuz'da da rahat verilmedi

YA ZI Asuman Özer
Eşi

Hizmet hareketine yönelik cadı avı kapsamında, Ankara Nallıhan Devlet Hastanesi'nde başhekim yardımcılığı görevindeyken tutuklanan 48 yaşındaki Ali Özer, Çorum L Tipi Kapalı Cezaevi'ne gönderilmişti. Tutuklu bulunduğu sırada hastalanan Ali Özer'e cezaevinin revirinde ilk müdahalesi yapılarak ambulansla Çorum Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı. Ancak doktor Özer, yapılan tüm müdahaleye rağmen kurtarılamadı. Özer, evli ve 3 çocuk babasıydı.

Anadolu'nun çorak topraklarında ümmî bir anne babanın 7 çocuğundan okuyan tek evladır. İlkokula; iki kardeş bir kitap alabilsin diye bir yıl geç gönderilen Ali Özer, 7 km yolu yürümeyi tercih ederek yol için verilen minibüs parasını kitap almak için biriktirmişti. Girdiği Tevfik İleri İmam Hatip Lisesi'ni birincilikle bitirdiğinden ailesinden başka kimsenin haberi olmamıştı.

Gelenekselliğin ayakları altında ezilen imanî hakikatleri tekrar ikame etme adına geceleri risale okur, gündüzleri ise üniversiteye hazırlanır. Hafta sonlarını futbol oynamak yerine evin yanındaki caminin imamıyla geçiren, her türlü kınamanın karakter olduğu bir

çevrede; alay konusu olma, hakir görülme gibi her türlü davranışa maruz kalmasına rağmen, beslendiği düsturları ikame etmek gayretinden asla çekinmez.

EN ZOR ZAMANLARDA MİSYONUNDAN TAVİZ VERMEDİ

Ülkemdeki, toplumdaki bu kokuşmuşluğa benim nasıl katkımlar olabilir derdiyle fen lisesinde okuyanların bile zor kazandığı 9 Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne yüksek puanla girendir Ali Özer. Muhafazakar kimliğiyle soluk alıp vermenin bile sancılı olduğu 90'lı yıllarda yolundan, kimliğinden, misyonundan, duruşundan taviz vermeyen; yolunun dikenli, derin, karanlık oluşunu her dönem iliklerine kadar yaşayan ama asla taviz vermeyendir Ali Özer.

Evine dünyadaki cenneti; kadınına refika-i hayatı; çocuklarına sadaka-i cariyeye nazarlarıyla bakandır Ali Özer. 28 Şubat'ta oturdukları sitede eşine, çocuklarına sözlü fiziksel tacizlerde bulunanlara ve hatta pencerelerine çürümüş karpuz atıldığında dahi "insan karakterinin gereğini sergiler" inanmışlık ve tevekkül ile dinin izzetini taşıyandır Ali Özer.

POLİS, EVİMİZİN EN MAHREM YERLERİNİ FÜTURSUZCA ARADI

9 Ocak'ta bir seher vakti 10 polis hem kendi üzerini hem de evinin en mahrem yerlerini fütursuzca ararken dahi dudağındaki tebesümünü ve metanetini, koruyandır Ali Özer. 21 Mart sabahında melekleri kıskandıran masumluğuyla girdiği mahpusta sevdiği dört çift göze son kez baktığını bilmeden, onuruyla, gururuyla 22 Mart'ta şehit tahtında Rabb'e gülümseyendir Ali Özer. Rabbim seni cennet köşklerinde ağırlasın inşallah. Amin.

**Ali
Özer**

Doğum Tarihi:
01.04.1968

Vefat Tarihi:
22.03.2017

Vefat nedeni:
**Cezaevinde
kalp krizi**

Mesleği:
Doktor

Ahmet Burhan Ataç (Kara Efem)

Doğum Tarihi:
23.12.2011

Vefat Tarihi:
07.05.2020

Vefat Nedeni:
Kemik kanseri

Mesleği:
Öğrenci

Kara Efem'in son sözü: "Babama sarılmak ve iyileşmek istiyorum"

YA ZI Zekiye Ataç
Annesi

Tek suçumuz, KHK ile kapatılan yurtlarda çalışmaktı. Ben de, Ahmet'in babası Harun da, tutuklanınca, oğlumun üzüntüden bağışıklık sistemi çöktü. Kemik kanserine yakalandı. Ben bir süre sonra tahliye edildim ama Ahmet'in babasına olan hasreti gündün güne artıyordu.

Hem bu dayanılmaz hasretlik, hem de ağır hastalığı minik bedenine çok ağır geliyordu. İlaçlar, kemoterapiler fayda etmedi. Almanya'da tedavi imkanı doğdu ancak benim yurtdışı çıkış yasağım vardı. Uzun uğraşlar sonucunda yasak kalktı. Almanya'ya gittik, fakat tedavisi için çok geç kalınmıştı. Ahmet babasını çok özliyordu. Hastalık gitgide tüm vücudunu sanyordu ama babasına Ahmet'i görmesi için izin vermiyorlardı. Ahmet'in entübe edildiği son zamanlarında bile babası yanına gelemedi.

SON SÖZÜ 'BABAM' OLMUŞTU

Ahmet babasını sayıklaya sayıklaya bu dünyadan ayrıldı. Son sözü 'babam' olmuştu. Babası ancak cenazesine katılabildi. 7 Mayıs 2020'de bir ateş düştü yüreğine. Nasıl bir ateş ki yakıtı kavurdu yürekleri.

2 yıl oldu babana hasret bu dünyadan göçeli. Şu kısacık ömründe neler çektiler sana? Nelere dayandın?

Rabbim öyle bir metanet vermişti ki sana. Belki de edilen duaların neticesiydi.

Bense Rabbimin "Allah kimseye kaldıramayacağı yük yüklemes, yüklemişti de." ayetini düşünerek olanlara sabretmeye çalıştım. Hep ümidim vardı; iyileşecektin, ayağa kalkacaktın. Aslında çok şey istememiştin.

"Babama sarılmak ve iyileşmek

istiyorum" diye haykırdın. Ama çok görmüşlerdi sana. Hastalık bir yana, zulmün en acımasız en merhametsiz haliyle mücadele ettin.

Baba hasretiyle yandın. Senin ne o kara gözlerin, ne de masum bakışların eritemedi zalimlerin kalplerini. Çünkü kalpler taş kesilmiş, vicdanlar körelmişti.

Nasıl bir döneme denk geldik, anlayamadık. Ne sen anlayabildin ne de ben. Nereye dönsek kapılar yüzümüze kapanıyordu. Çok umutluydun, iyileşecektin. Babanla yüzmeye gidecektin. Planlar yapıyordun. Ama Rabbimin de bir planı vardı. Seni cennete hazırlıyordu.

Doktora her gittiğimizde "Anne ne zaman bitecek?" derdin. Ben ise "Bitecek oğlum, az kaldı." derdim. Aslında biten sendin, eriyen sendin. Daha fazla dayanamadın yapılan zulümlere. En çok da son cümle, "Anne

vallahi ölüyorum, babam..." deyişin, babana hasret gidişin hiç gitmiyor aklımdan. Ne yapalım be yavrum senin bahtına da bu düştü. Ve seni kendi ellerimle morga götürüp arkandan "Allah'a emanetsin oğlum" diye vedalaşmamız!..

Emanetin sahibi O idi ve geri aldı. Bize de sabretmek düştü. Bacını, çok sevdiğin babanı ve beni bırakıp çok güzel insanlarla, çok güzel diyarlara göçtün. Cennet yamaçlarında, Rabbim en güzel şekilde, ebedi kavuşma gününe kadar ağırılıyordu seni.

ÖLENE KADAR YÜREĞİM ATEŞ YERİ

Sen benim yürek yangınımsın. Sen kuruyan gözyaşlarımsın. Sen kavru lan ve ölene kadar yanmaya devam edecek olan yüreğimsin. Sen zalimin bahanesinin bittiği noktasın. Sen benim kabul olmuş duamsın.

İlk hasta olduğunda "Allah'ım Ahmet'im e öyle bir şifa ver ki dünyanın 4 bir yanında seni anlatsın." demiştim.

Evet Rabbim öyle bir şifa verdi ki kemoterapilerden, ağrılardan ve en önemlisi de zalimlerden kurtuldun ve vefatınla dünyanın dört bir tarafına, yapılan zulümleri anlatıyorsun.

Öyle çok şey anlattın ki sadece körleşen gözler göremedi.

Şimdi sen ötelerde Hz. İbrahim'in (a.s.) etrafında dolaşıyorsun, Rahman'ın sofrasında misafirsin şimdi.

Melekler öpüyordur seni, sana cenneti dolaştırıyorlardır belki, en sevdiğin doktor kıyafetleriyle.

Baba hasretini dindiriyorlardır.

Ve sen Cennettesin **cennet kuşum...**

Sana yapılanları anlatıyorsun Rabbim, devrin zulümlerinin en önemli şahitlerinden biri olarak. Ve biz de diyoruz ki iyi ki ahiret var. Orada a dalet var.

Bahadır, babasızlığa, nefrete ve baskıya daha fazla dayanamadı

YA ZI Hüseyin Odabaşı
Amcası

2022 Ocak ayında vefat eden 16 yaşındaki yeğenimin videolarına ve resimlerine yeniden baktım. Bahadır bir soğuk kış günü Hakk'ın rahmetine kavuştuğundaki içimizi dondurarak yakan fotoğraflar... Karadeniz böyle bir kar, kışı ve soğuğu görmüş müydü bilmiyorum. Mevsim bütün bir Anadolu coğrafyasında sekiz seneden beri devam eden zulümlerin ve baskıların ete kemiğe büründüğü kar kış fırtına olarak görüldüğü bir mevsimdi.

"Mevsimi hazan" denir ya onun gibi bir şey. Tam bir hazan ve yaprak dökümü yaşıyoruz. Halen yaşıyoruz.

Evet gök, gözyaşlarını saklama ihtiyacı hissetmeden ağlıyordu.

MERHAMETTEN ESER KALMADI

Damarlarında merhametten eser kalmayan zalimlerine, bir damla göz yaşı dökmeyen gök, o gün ebedi aleme gönderilen Bahadır ve ailesi için hüznün gözyaşlarına boğuldu. Gök-yer sanki tüm mahlukat cenazeye katılanlarıyla beraber ağlıyordu. Suçsuz yere 5 seneden fazla hapis-hane köşelerinde sessiz sessiz ağlayan bir baba vardı. Gülleri dalından ayrı düşmüş, feryadını içine gömmekten başka çaresi kalmamış, yüreği yanan bir babanın evladının cenazesi nasıl olabilirdi ki?.. 5,5 senedir hapis-hanedeki bir babanın, evladının cenazesindeki hali. Böyle bir babanın yaşadığı ateşli halleri söndürmek için gökler imdada gelmiş çok muydu?

YARALI BİR ANNE!

Diğer tarafta eşini zalimlere kaptırmış ve çocuklarıyla yıllarca hayat mücadelesi vermek zorunda kalmış yaralı bir anne vardı. "Allah'ım bana da diğer ev kadınları gibi yarın ne yemek yaparım

derdini vereceğin günleri dört gözle bekliyorum" diyen dertli annelerle dolu Anadolu. Kocası yıllarca hapiste, oğlu mezarda olan bir annenin yüreğini yakan ateş her ateşi söndürür.

Aslında KHK'larla memleketin her yeri yangın yerine döndü. 16 yaşında hayatının baharında bir genç babasızlığa, ayrımcılığa, nefrete, baskıya daha fazla dayanamadı. Takvimler 14 Ocak'ı gösterirken ailesiyle beraber yaşadıkları Diyarbakır'daki evinde hayatına son verdiğini öğrendik. Bu gencin hayat damarlarının kurummasına KHK'lar sebep oldu. Evde, mahallede annesinin; dışarda, okulda ise babasının KHK'lı olmasının ağırlığı Kaf Dağı'ndan büyüktü. Bu Kaf Dağı'ndan daha büyük dertleri Bahadır'ın köpükten gövdesi daha ne kadar taşıyabilirdi ki? Çünkü Bahadır, okulda arkadaşları arasında yer edinmiyor ve ayrımcılığa maruz kalıyordu...

Cenazede mikrofonu eline alan gözü yaşlı bir baba olarak Nurettin Odabaşı tam da bunu

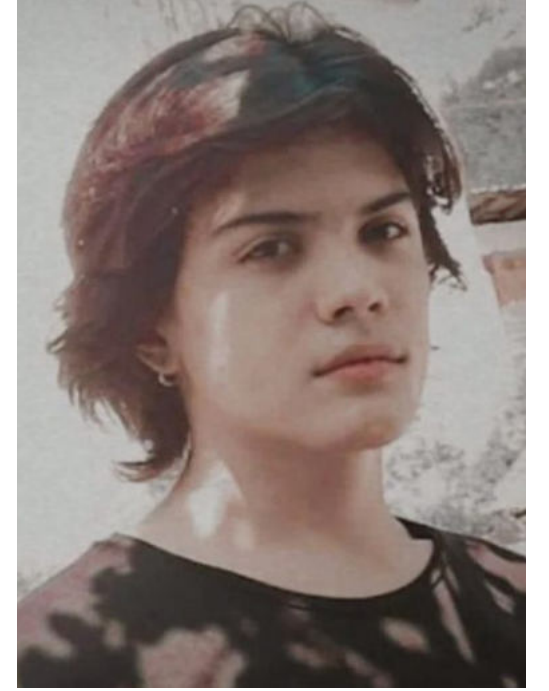
söylemek istedi: "Biz evladımızın yanında olmadık, olamadık. Yaşadığımız şeylerden dolayı olmadık. Siz evlatlarınızla vakit geçirin onlarla ilgilenin" ihtarında, intizarında bulundu.

Ve özellikle mağduriyetlerin duyurulup bir nebze de olsa yaralarının sarılmasında sosyal medya çok önemli. O gün Can Dündar'dan Ahmet Şık'a; oradan Gergerlioğlu'na kadar herkes "Bahadır'lar artık ölmesin" dedi ve bir kamuoyu meydana getirildiyse bunda sosyal medyanın payı çok büyüktür. Hatta sosyal medyaya bu tür olaylar yansımaysa yaşadığımız bu ağır dramları kimsenin ruhu duymazdı, duyuramazdık.

DİYARBAKIR'DAN YOLA ÇIKAN CENAZE BABA EVİNDE

Bahadır'ın cenazesi Diyarbakır'dan baba evi olan Söylemez Köyüne (Ünye) defnedilmek üzere getirildiği andan itibaren ruhani, garip, lahuti bir atmosfer oluştu. Kara, soğuğa ve terör yaftalamalarına rağmen gelenin gidenin haddi hesabı yoktu. Böyle bir ortamda Selahattin Eyyubi Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi'nde görev yaparken 2016'da tutuklanıp hapse atılan acılı baba Nurettin Odabaşı o gün orada jandarmaların müşahedesinde, göklerden inen rahmete berekete ve nazlı nazlı yağın kara mukabil cenaze merasimine katılanlarla beraber ellerini açıp hıçkırarak dua etti. Yine 'milletim' dedi 'vatanım' dedi. Hıçkıklar ve aminler eşliğinde yerden yükselen dualar, gökten yere doğru inen rahmet ve merhamet cenazede bulunan askerler dahil herkesi bambaşka bir lahuti atmosfere doğru alıp götürdü. Melekler adeta, o duaları ve hıçkıklarını alıp göklerin ötesine taşıdılar.

O gün orada kardeşimin yaptığı dualara ben de amin diyorum ve elim süreci yaşayan bizlere Rabbim'den fereç ve mahreç vermesini diliyorum. Amin!

Bahadır Odabaşı

Doğum tarihi:
16.01.2006

Vefat tarihi:
13.01.2022

Vefat sebebi:
Zulüm nedeniyle
canına kıydı

Mesleği:
Öğrenci

Medeni Arifoğlu

Doğum tarihi:
05.11.1968

Vefat tarihi:
25.01.2020

Vefat sebebi:
Cezaevinde kanser

Mesleği:
İş Adamı

'Babacığım, hiç olmazsa rüyama gel!'

YA ZI Feyza Arifoğlu
Kızı

Babam, Medeni Arifoğlu, Bingöllü bir iş adamıydı. Çevresinde sevilen, siyasetçisinden, iş dünyasından sivil toplum örgütlerine kadar herkes kapısını ve gönülünü açan nadide bir insandı.

O da bir iftira sonucu, cadı avına maruz kaldı. Tutuklandı. Malına, mülküne el kondu.

Karaciğer nakilli olmasına rağmen ısrarla cezaevinde tutuldu. Apandisiti patladı, kanser oldu. İnfaz erteleme vermediler, acılar içinde kıvrandı durdu. Medeni Arifoğlu, o hasta haliyle Adana'ya gitti, orada tedavi olamadı. Mahkûm koşullarında refakatçi olmadan kaldı. Ona özel bir zulüm vardı.

ÇEKMEDİĞİ EZA VE CEFA KALMADI

Günde 19 tane ilaç kullanan bir hasta geç sevk edildi. Böbrek kanseri bu insan, Malatya Cezaevi'nde mahkûm koşulu yok diye Turgut Özal Tıp Merkezi'ne sevk edilemedi.

Malatya'dan tekrar Adana'ya gönderildi. Mahkeme suçsuz olduğuna karar verdi ama geç kalındı. Sonunda tahliye edildi ama çok geçti, erimiş, bitmişti! 25 Ocak 2020'de, zalim ve zorba bir rejimin eliyle hayatı sonlandırıldı.

Babama mektup!

Kahramanım, en büyük hasretim!
Nasılsın? Ben hiç iyi değilim babacığım.
Kendimi 4 duvar arasında sıkışmış gibi hissediyorum, nefes alamıyorum.

Babacım biliyor musun birkaç gündür o kadar hastaydım ki ne yataktan kalkabildim ne de yemek yiyebildim. Ancak bu süreçte kendi ağrılarımdan çok neyi düşündüm baba biliyor musun? Seni... "Ben böylesine bir acıyla kıvranırsen, babam yıllarca nasıl dayandı? Üstelik benimle ilgilenen annem varken dokunmaya kıyamadığım babam yıllarca yalnız başına nasıl dayandı?"

Hep seni anladığımı sanmıştım baba ama hastalandığımdan beri aslında seni hiç anlayamadığımı anladım. Seni anlamak için bu kadar geç kaldığım için sürekli ağlamak istiyorum. Özür dilerim babacığım.

Sen bir kâbusun içinde yapayalnızken yanında olmadığım için, sana sarılamadığım için özür dilerim. Baba geri gelsen olmaz mı?

Hiç olmazsa rüyalarıma... Ben her geçen gün seni daha çok özlediyorum.

Kalbim eriyormuş gibi hissediyorum.

En çok kalbimi ne yakıyor biliyor musun baba? Bir daha sarıllacak bir babamın olmaması... Her gece kaldığım yurtların sessiz odalarında hıçkırıklar eşliğinde, seninle süslediğim hayallerime kavuşmak için yalvardım Allah'a. Ben sana sarıllacağım günün hayaliyle yaşadım hep. Ama gidişinle yaşamı da unuttum, hayallerimle birlikte. Mutluluğu, eğlenmeyi, gülmeyi de unuttum. Hepsini unuttum ben baba.

Tüm hayallerim seninle adeta soğuk toprağın altına gömüldü. Çünkü tek hayalim sen ve ailemdi. Sadece babamı değil; hayallerimi, umutlarımı, tutunduğum dalı, yaslandığım dağı, yaşama sevincimi, her şeyimi kaybettim.

Biliyor musun baba, bırakıp gittiğin ev sadece bana dar gelmedi? Koca İstanbul bana zindan oldu. Bastığım yerler çivi gibi batıyor. Çünkü bizim hayalimizdi. İstanbul'da üniversi-

teyi kazanmayı ve beraber gezmeyi planlamıştık. Güzel mekânları gezerek fotoğraf kareleriyle ebedileştirecektik. Sensiz her yer harabe gibi.

Vefatından önce söylediğin "Özür dilerim kızım, sana iyi bir baba olamadığım için beni affet" sözlerin kulaklarımı zonklatıyor. Cevap veremedim o tatlı sözlerine.

Son kez seni ne kadar sevdiğimi bile söyleyemedim. Seni ne kadar özlediğimi, ne kadar beklediğimi anlatamadım. Ve hâlâ o son sözlerin bedenime ağır geliyor taşıyamıyorum inan baba. O hastane köşelerinde çektiğin acılar ve makinalara esir oluşun aklıma gelince bitap düşünüyorum baba. Nasıl unutabilirim ki?

5 yıl boyunca sarılmayı bekledim.

Her zaman başını okşadığı çocuklarını tanıımıyordu. Bize her zaman sevgiyle baktığı o gözleri artık boşluğa bakıyordu.

Hangi evlat bunun altından kalkabilir ki?..

Sarılmak, koklamak, dağ gibi sinene kendini bırakmak bu kadar mı zordu?

Bu aralar sık sık neyi düşünüyorum baba biliyor musun? Acaba bu kalp hastalığım Allah'ın bana hediyesi mi? En dayanamadığım anda sana kavuşmamı sağlayacak bir hediye mi? Belki de böylece sana sarılabiliyim. Baba, babacığım, ton-toşun seni bekliyor, ne olur dön gel. En azından rüyama gel. Bana son kez "KIZIM" diye seslen ne olur. Sana son kez "BABA" diyeyim. Seni çok özledim ve çok seviyorum kahramanım...

Cemal Uşşak'tan mektup var: Asıl endişem, kendimden öte ülkemizin hazine durumu

YA ZI Cemal Uşşak
Gazeteci - Yazar

Cemal Uşşak, aslen Rizeli ama 1953 Bursa Orhanlı'da doğdu. Yüksek İslam Enstitüsü'nde eğitimini tamamladı. Devletin ve özel sektörün farklı noktalarında çalıştı. 63 kişilik 'Akil adamlar' listesinde yer aldı. Tedavi için çıktığı ülkesine bir daha geri dönemedi.

Dosyasında ele avuca gelen bir şey yoktu. Ancak kin ve nefret, hukuku esir almıştı.

Dolayısıyla ülkesini çok seven Uşşak da niceleri gibi vatan hasretiyle 25 Ağustos 2016 tarihinde dünya sürgününe tamamladı. Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın son başkanı olarak tarihe geçen Cemal Uşşak, yakın dostu Hasan Cemal'e şöyle bir mektup kaleme alır:

(Sevgili meslektaşım ve dostum Cemal Uşşak'tan mektup var. Bana yazdığı mektubu aynen köşeme alıyorum.)

Sevgili Hasan Cemal,

İçinde bulunduğum durum ve memleket ahvali üzerine kıymetli vaktini alarak birkaç kelâm ile hasbihal etmek isterim.

Sizin de pekiyi bildiğiniz gibi en hafif ifa desi ile ülkemiz bir Akıl Tutulması döneminden geçiyor. Hatırlarsanız Zatiniz da, bendeniz de ve birçok (farklı kesimlerden) kalem ve kelâm erbabı ilk iki iktidar döneminde Avrupa Birliği reformlarını hararetle savunup ülkemize aktaran... Ülkenin tüm vatandaşlarını Kürdüyle-Türküyle, Alevisiyle-Sünnisiyle, Müslimiyle-Gayrimüslimi'yle herkesi kucaklayan... İnsan hakları ve özgürlükler altında atılımlar yapan... O AKP iktidarını gönülden desteklemiştik.

SİZİ BİLMİYORUM AMA BEN HİÇ PİŞMAN DEĞİLİM!

Sizi bilmiyorum ama ben o dönemle ilgili yazıp konuştuğularından dolayı hiç de pişman değilim.

Ne olduysa, AKP iktidarı, vesâyeti yendiği ne kani olduğu 2010 yılından itibaren oldu. Artık, İstanbul İl Başkanı'nın aleni ifadesiyle, inşâ döneminde "birlikte oldukları" liberaller ve başkalarına ihtiyaçları yoktu. Memleket yönetimine dâir her şeyi bilen onlardı (!) Kimsenin aklına da ihtiyaçları yoktu.

Maalesef; Türkiye'nin dışarıdan görünen manzarası şudur:

Düzen vermeye kalktığımız ama her teşebbüsümüzde hezimetle karşılaştığımız otoriter Ortadoğu ülkelerine erişmeye (!) "birkaç gömlek"lik mesâfe kaldı.

Siz benden iyi biliyorsunuz ki başta Can Dündar, Erdem Gül, Hidayet Karaca, Mehmet Baransu ve hepsinin adını anamadığım için kusura bakmamalarını dilediğim birçok meslektaşımız (30'dan fazla olduğu söyleniyor) parmaklıklar arkasındadır.

Birçok meslektaşımız ve vatandaşımız Cumhurbaşkanına 'hakaret' ten yargılanıyor.

Bendeniz bir Cumhurbaşkanı hakkında bunca hakaret davası açıldığını hatırlıyorum. Eğer bu davalar gerçekten 'hakaret'e dayalı ise sormak gerekmiyor mu, bu kadar insan Cumhurbaşkanına niye hakaret ediyor diye?

Malumunuz olduğu üzere, iktidar her rejimde var. Meşru ve gerçekçi muhalefet ise sadece demokrasilerde var.

Merhum Bediüzzaman Said Nursî'nin deyimiyle, "meşrû muhalefet" ise "muvâzene-i adâlet'tir."

Eskiden ağır-aksak, kör-topal da yürüse bir hukuk devletimiz vardı.

Şimdi ona da aldırış eden yok.

Sizler gibi dostlarının malumu olduğu üzere, iki seneye yakındır kanser tedâvisi görüyorum. Hakkımdaki yakalama kararını işittiğimde de tedâvimin bir devamı olarak yurt dışında bulunuyordum.

"Terör örgütü üyesi" imişim. Tıpkı Can Dündar ve diğerleri gibi. Sizin de, benim de elimizde kalem, dilimizde kelâmdan başka bir şey yok. Ancak, parmaklıklar arkasında bulunan meslektaşlarımızın da bendenizin de önemli bir suçu(!) var: Bir nebze muhalif olmak.

İki yıla yakın bir süredir devam eden kanser tedavim sırasında ölüm denilen o kaçınılmaz gerçeğe defalarca yaklaştığımı hissettim.

KANDIRILMIŞ HİSSEDİYORUM!

Asıl endişem, kendimden öte ülkemizin maruz kaldığı hazine durumu.

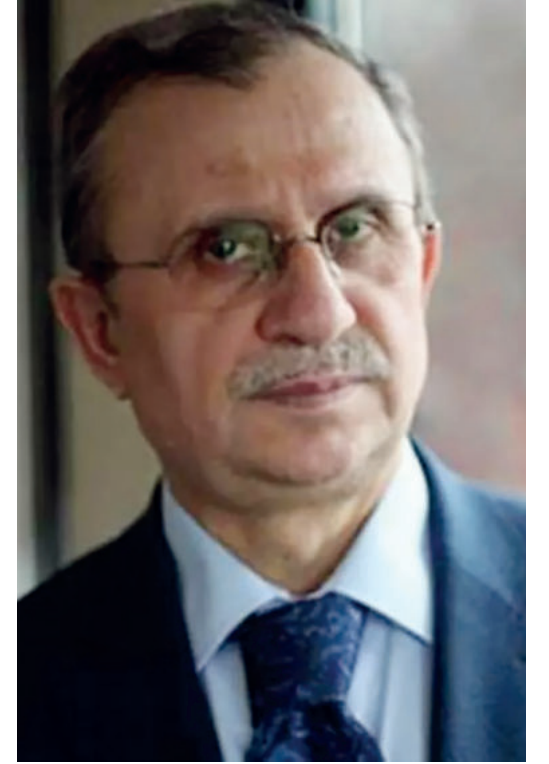
Yaşam itibarıyla; 12 Eylül darbe dönemi hariç, muhalefete ve eleştiriyeye bu kadar tahammülsüz bir iktidarı hatırlamıyorum.

Sizin, benden iyi bildiğiniz Kürt Sorunu'nun bugün geldiğimiz noktaya evrilmesinde bence Kürtlerin tarihte bilmem kaçınıcı defa aldatılmış oldukları duygusunu yaşamalarının önemli etkisi vardır. Kim ne derse desin; Kürtlerin "kahir ekseriyeti" barış ve huzur istiyor.

Sadece Kürtler mi? Karadeniz kökenli bir babadan ve Türkmen bir anadan doğan bendeniz kendimi **kandırılmış** hissediyorum.

R.T. Erdoğan'ın yasaklı döneminde, kendisinin seslendirdiği "Bu şarkı burada bitmez!" şünnin sözlerini biraz değiştirmek gerek: "Bu şarkı burada bitmemeliydi!"

Ülkemizi getirdiği durum bir iktidar uğruna değer miydi?

Cemal Uşşak

Doğum tarihi:
1953

Vefat tarihi:
25.08.2016

Vefat sebebi:
Sürgünde kanser

Mesleği:
Gazeteci
Yazar

Bahattin Bican

Doğum tarihi:
16.02.1956

Vefat tarihi:
13.04.2020

Vefat sebebi:
Sürgünde Covid 19

Mesleği:
Deniz Subayı

'Bahaddin, dünya gözüyle bir daha görüşemeyeceğiz galiba'

YA ZI Harun Tokak
Gazeteci - Yazar

Meş'um 15 Temmuz Planlı Darbe hadisesi olalı bir ay kadar olmuştur. Öfke her geçen gün bir sarmaşık gibi sarmaktadır ülkeyi.

Bahaddin Bey oldum olası denizlere sevdalıdır. Mesleği icabı ömrü denizlerde geçmiştir.

Osman adında çok sevdiği bir öğrencisi vardır. Birlikte sohbetlere giderler. Esnaf ziyaretleri yaparlar, akşamları birlikte çay-çorba içerler.

Bahaddin Bey, herkesin yardımına koşmayı seven biridir. Gölcük depreminde onu bir evin enkazından taşları kaldırırken bulan arkadaşı "ne yapıyorsun burada" der. "Enkazda, ailesi ile birlikte meslektaş bir kardeşim var." der.

Az sonra enkazın altından kucağında ölmüş oğlu ile komada bir adam çıkar. Adamın eşi de enkazın altında kalmıştır. Adam kendine geldikten sonra, "Oğlum, 'Baba! Bahaddin Abi de gelmedi. Artık kimse gelmez' diye diye öldü." der. Osman'la ülkelerinden ayrılmadan önceki son gün yine buluşurlar.

BAHATTİN BEY'İN İÇİNDE FIRTINALAR KOPUYORDU

Rüyaları bile altüst eden bir fırtınadır bu. Körfezin öfkesinden oldum olası korkmaktadır. Bu defa içindeki sıkıntılar, ülkeyi esir alan bir felaketin habercisi gibidir.

"Osman biliyor musun, seni çok seviyorum" der Bahaddin Bey. "Ben de seni çok seviyorum. Ama abi gitmelisin buralardan." der Osman.

"Kaç defadır söylüyorsun bunu ama ben ülkemi nasıl terk ederim Osman, eşimden, çocuklarımdan, dostlarımdan nasıl ayrılırım?"

"Baksana abi öfke dalga dalga kabarıyor. Her gün yüzlerce insan tutuklanıyor."

"İyi de ben suçlu değilim ki!"

"Suçlular değil zaten suçsuzları tutukluyorlar. Burada herkes seni tanıyor. İnsanlara sohbet ediyordun, esnafları ziyaret ediyordun. Okul yapalım, yurt yapalım, çocuklarımıza sahip çıkalım diyordun."

"İyi de bunlar suç değil ki..."

"Hazreti Yusuf da suçlu değildi.

Ama saraylılar kendi suçlarını örtbas etmek için Yusuf'u kurban seçmişlerdi."

"İlla gideceksek birlikte gidelim o zaman."

"Tamam birlikte gidelim" der Osman.

Oturdukları kanepeden kalkarlar.

Sonraki gün şehir derin uykuda iken aileleri ile vedalaşırlar. Bahaddin Bey sarılr çocuklarına, öper, koklar onları.

"Bahaddin dünya gözüyle bir daha görüşemeyeceğiz galiba" der hanımı.

Bir ömür boyu denizlerin dalgalarıyla savaştığı insan, kalbinin derinliklerinden kabaran dalgaların arasında kalır. Gözleri dolar.

Kızı ve oğlu da şaşırırlar analarının bu sözlerine. "Anne, babam ölüme gitmiyor ya!" "Ne bileyim yavrularım içimde garip bir his var işte."

Muhacir Osman'la, ellerinde bavullarla Ağustos sıcaklığında yürürler. Bilemedikleri bir gurbete doğru yol alırlar. Sınırları bir bir geçerek bir kuzey ülkesine gelirler. Oraya iltica ederler. Çileli gurbet günleri başlar. Sevdikleri

çok uzaklardadır, sadece anılarını, özlemlerini getirebilmişlerdir. Kader onları önce birlikte oldukları ülkede ayırır.

Muhacir Osman'ı kuzeyin başka bir ülkesine gönderirler. Bahaddin Bey bir iki arkadaşı ile kalmaya başlar. Kuzeyin o soğuk ülkesine geleli iki yıla yaklaşmış olmasına rağmen bir türlü oturum alamaz.

Artık ümidini yitirir. Almanya'daki tanıdıklarının yanına gider. 250 avroya tuttuğu tek odalı bir evde bir başına kalmaya başlar. Ne yazık ki iki yıla yakın kaldığı Almanya da oturum vermez.

YÜREĞİ İYİDEN İYİ YORULUYORDU

Ülkesinden ayrılmalı dört yıla yaklaşmıştır. Yuvasız kuşlar gibi gurbette gezmektedir. Alman polisi nezaretinde ilk geldiği Kuzey ülkesine geri gönderilir. Burada günlerce yarı hapisane gibi bir yerde tutulur. Sık sık telefonda çakır gözlü muhacir Osman'a dert yazar;

Bana "Seni ülkene geri göndereceğiz, diyorlar." "Ben de, beni ölüme gönderecekseniz, burada öldürün daha iyi, diyorum onlara."

Üzüntü, kederle birlikte bir de korona virüsü ciğerlerine misafir olunca yattığı gurbetteki hastane odasından sağ çıkamaz.

Adeta Rabbim der ki; "Bahaddin kulum, seni ülkeler kabul etmedi, sana oturum vermediler mi? Senin pasaportun yok mu? Senin vizen yok mu? Senin çoluk çocuğun yanında değil mi? Birisi Amerika'da bazıları başka bir yerde mi? Eşin Türkiye'de mi? gel öyleyse!"

Bu, herkesin yardımına koşan güzel yürekli insanın ömrü gurbetteki bir hastane odasında son buldu. O denizleri seviyordu. Uçsuz bucaksız denizleri andıran çakır gözleri de.

Bazılarını toprak çekkerdi ama onu denizler çektirdi. Ve Baltık Denizi'ne nazır şehirde, bir hastane odasında, bir başına Hakk'a yürüdü.

Mekânı Cennet olsun.

Emniyet'teki işkence sırasında eşiyle tehdit ettiler kameradan da hanımına izlettiler

YA ZI Nazlı Vatansever
Eşi

Eşim Şerif Vatansever bilgisayar öğretmeni idi. Ben de Matematik öğretmeni idim. İki evladımızla birlikte müteveli bir şekilde yaşadığımız hayatımız eşimin 02.08.2016'da Bylock programı kullandığı iddiasıyla gözaltına alınıp tutuklanmasıyla alt üst oldu. Aylar sonra Mart 2017'de, Yalova Emniyet Müdürlüğü'nden arayarak çocuklarımızla birlikte acilen çağırıldık. Eşim Kocaeli Kandıra Cezaevi'nde tutuklu bulunduğu sırada, oraya gelen polisler tarafından defalarca sorguya çekildiğini daha önce söylemişti.

EŞİMLE BİZİ KÜÇÜK BİR ODADA SAATLERCE SORGULADILAR

Bu yetmemiş, eşimi alıp Yalova Emniyet Müdürlüğü'ne götürmüşlerdi. Eşimin ikinci gözaltı sürecinde, bizi defalarca emniyete çağırıldık.

Bir defasında, eşimle birlikte beni küçük bir odaya alıp, beş altı polis, saatlerce sorguladılar.

Başka bir zaman da, çocuklarımızla beni kameranın izlediği bir odada uzun süre beklettiler.

Sonradan eşimden öğrendiğime göre, bizler üzerinden eşimi tehdit etmişler. İstediklerini yapması için bizi orada bulundurmışlar. Geçirdiğimiz bu korkunç günlerden iki hafta sonra 28.03.2017 tarihinde ben de tutuklandım ve Kocaeli Gebze Cezaevi'ne gönderildim.

BEN DE CEZAEVİNE GİRİNCE İKİ EVLADIMIZ ANNESİZ VE BABASIZ KALDI

Ben de tutuklanınca, o sırada 11 ve 9 yaşlarında olan çocuklarımız Ferid ve İnci hem babasız,

hem de annesiz kaldılar. Seneler boyunca eşimle tek iletişimimiz ziyaretimize gelen çocuklarımız üzerinden birbirimize ilettiğimiz mesajlarımızdı.

Yaklaşık dört sene hapis yattıktan sonra, denetimli serbestlikle bırakıldım. Ben hapisten çıktıktan sonra, eşimin çıkışına yaklaşık iki yıl kalmıştı. Çocuklarımızla birlikte günleri tek tek sayıyorduk. Tekrar mutlu bir aile olacağımız güzel günlerin hayali bizi heyecanlandırıyordu. Derken bütün dünyayı etkisi altına alan Korona salgını başladı. Salgından dolayı cezaevlerinin büyük kısmı boşaltılmış olmasına rağmen, eşim ve eşim gibi masumlar serbest bırakılmamıştı. Hijyenin çok önemli olduğu bu salgın döneminde eşim, 12 kişilik koğuşta yirmiden fazla kişiyle kalıyordu.

KOĞUŞLARDAKİLERİN YARISI YERDE YATIYORDU

Beslenmeleri çok yetersizdi. İstedikleri zaman doktoru göremedikleri gibi, ilaçları da temin edemiyorlardı. Bu sağlıklı koşullarda bile defalarca koğuş değişikliği yapıyor, hastalığa yakalananlar o kalabalık koğuşlarda kalmaya devam ediyor, diğer kişilere de hastalık bulaşıyordu.

Tüm bu olumsuz şartlara rağmen belirti gösterenlere bile test yapılmıyordu. Birçok hasta

ancak ölüm döşegine geldiğinde hastaneye sevk edilmişti. Çocuklarımız ve ben eşime kavuşacağımız günün hayaliyle kendimizi avuturken, ben tahliye olduktan beş ay sonra eşimin vefat ettiği haberini aldık. Senelerdir doğru düzgün güneş görmeyen, sağlıklı beslenemeyen, türlü haksızlığa maruz kalan eşimin direnci kalmamış ve korona hastalığını atlatamamıştı.

Eşimin vefatından sonra eşyalarını teslim aldım. Eşyaları arasındaki dosyaları incelediğimde yaşadığı ihmalleri görünce hayrete düştüm.

Eşim, vefatından önceki son birkaç ayda mahkemeye defalarca dilekçe göndermiş. Dilekçelerinde içinde bulunduğu olumsuz şartları ayrıntılı olarak anlatmış. Kendisinin de diğer serbest bırakılanlar gibi denetimli serbestlikle cezaevinden çıkarılmasını talep etmiş.

Eşimin, koronaya yakalanma endişesiyle yapmış olduğu tüm başvurular reddedilmiş.

Eşimle aynı koğuşta kalıp tahliye olan bir arkadaşı bana, eşimin cezaevindeki son günlerini anlattı. Eşim, koronaya yakalandıktan sonra, yatağından kalkamayacak kadar ağır bir şekilde hasta olmasına rağmen, ayrı bir revire dahi alınmamış, koğuşta bırakılmış, hastaneye kaldırılmayarak, hem eşimin, hem de koğuşundaki diğer insanların hayatları riske atılmış. Yani eşim bile isteye, ölüme terk edilmiş.

Başka bir yıkım da eşimin, e-devlet üzerinden sağlık geçişini incelediğimde yaşadım. İlk göz altında, darp nedeniyle altı defa, ikinci göz altında yine darp nedeniyle beş defa acile kaldırıldığını öğrendim. Bilgisayar öğretmeni olan sevgili eşimle evliliğimizin üçte birini ayrı geçirdik. Çocuklarımızın hasret kaldık. Bu yaşadıklarımızın asla bir telafisi yok. Çünkü eşim artık hayatta değil.

Şerif Vatansever

Doğum Tarihi:
25.02.1975

Vefat Tarihi:
16.05.2021

Vefat nedeni:
Cezaevinde Covid-19

Mesleği:
Bilgisayar Öğretmeni

Veysel Atasoy

Doğum Tarihi:
27.09.1973

Vefat Tarihi:
12.09.2020

Vefat Nedeni:
Cezaevinde Covid-19

Mesleği:
Polis Memuru

Eşim Korona nedeniyle entübe edilirken bile elleri yatağa kelepçeyle bağlıydı

YA ZI Sümeyra Atasoy
Eşi

Eşim Veysel Atasoy haksızlığa uğrayarak girdiği cezaevinde, beşinci yıla başlarken ihmallere sonucunda korona virüse yakalandı. İki hafta boyunca yazdığı dilekçeler dikkate alınmadı. Gardiyanlar ilaç isteğini bile yerine getirmediler. Hastaneye iki hafta geç sevk edilen Atasoy, 35 gün yattıktan sonra veda etti bu dünyaya.

Hastanede kaldığı süre boyunca, hatta entübe edilirken bile, elleri yatağa kelepçe ile bağlıydı. Vefat etiketten sonra kelepçelerini çözdüler. Ölüncü özgürlüğüne kavuştu.

Ailesini 35 gün hastaneye sokmayan jandarmalar, Atasoy vefat ettikten sonra bile ona rahat vermediler. Otopsi istediklerini söyleyerek naaşını bize göstermediler.

Zor şartlar altında kısa bir süre naaşını görebildik, onun sanki yaşıyor gibi tebessüm eden yüzüyle karşılaştık.

Eşim Veysel Atasoy'un, cezaevindeyken yazdığı günlüğünden bazı bölümleri paylaşmak istiyorum:

"Gelecek günler aydınlıksa, çekilen çileler kutsaldır" sözü ile başlayan bir günlük...

Güzel günler göreceğiz canlanm, bu günler gelip geçecek, tebessümle anacağız, yâd edeceğiz, hepsi tez zamanda anılarda kalacak inşallah. Rabbimin bir imtihanını yaşıyoruz. Zorlu bir sınavdan geçiyoruz. Sabredeceğiz, çaba göstereceğiz, umutsuzluğa kapılmayacağız. Şikâyet ve isyan etmeyeceğiz. Dedik ya imtihan. Kazanma yolunda kaybedenlerden olmayacağız inşallah. Sabır, şükür ve dua ile dolduracağız her anımızı. Ben gece gündüz bu dört duvar arasında sürekli namaz, dua ve zikirle günlerimi geçiriyorum ve başta size olmak üzere tüm kader arkadaşlarıma ve ailelerine bol bol dua ediyorum. Madem feleğin çemberinden

geçiyoruz, madem imtihanında olduğumuzu kabul ediyoruz ve farkındayız, o zaman mü'mine yakışır şekilde dimdik durup rza-i ilâhîyi gözetip kollayarak kazanma kuşağında kaybedenlerden olmayacağız inşallah. Rabbim hepimize güç kuvvet versin. Sağanak sağanak sabır yağdırsın üzerimize..."

"İmanı büyük olanın, imtihanı da büyük olur." sözleriyle devam eden bir günlük...

Ramazan Bayramı'nın ikinci günü gülüm ve yavrularım ziyaretime geldiler. Çocuklarım nasıl da uzamış, büyümüşler. Görüş koridorunun demir parmaklıklı kapısından bana doğru koşarak gelip boynuma atıldılar. İki de hüngür hüngür ağlıyorlardı. Kurak toprakların suya kavuşması gibi, yüreğim öyle doldu taştı. Tutabilir miyim göz yaşlarımı hiç? Mümkün mü? Yavrularım benim, ciğerparelerim... Yüreğimizi yakanları, bizlere iftiralar atıp cezaevine girmemize sebep olanları, Allah'a havale ettim ben. Dayanabilir mi böyle bir acıya yürekler?.. O bir saat nasıl geçti? Hayal miydi, gerçek miydi bilemedim. Sanki kabirden çıkmıştım da berzah aleminde gibiydim. Rabbim kimseye böyle acılar yaşatmasın. Ne yazmaya ne de anlatmaya gücüm takatim yok, kalmadı.

"Allah'ım ben Sen'den razıyım, sen de benden razı olduğun gün canımı al" duası içinde bir günlük...

Bugün gerçekten büyük bir gündü. Çünkü bugün D-8 koğuşundan C-1 koğuşuna taşındık. 10 kişi olmak da yetmedi, artık tam 21 kişi olduk. Sen misin 9 kişiden şikâyet eden oğlum Veysel! Al sana 10 değil 21 kişi... Üç günlük

dünyada en az 8 kere taşındık. Yerleşemedik bir türlü ne dünyaya ne hayata! Cezaevinde bile taşıyorum sürekli o koğuştan bu koğuşa. Bir eksik kalan öbür dünya! Rabbim sen burada bütün günahlarımı affetmeden beni çıkarma, çıkarken günahlarımdan anılmış bir şekilde çıkar. İnşallah günahlarımıza kefaret olur çektiklerimiz. "Rabbim! Ben senden razıyım, sen de benden razı olduğun gün canımı al! Amin."

Bir de cezaevinde yazdığı şiir defterini bıraktı ardında.

Siz, bu hikâyenin kötü karakteri değilsiniz Elleriniz, bir yağmur damlası gibi temiz Bu haliniz, tarihin acı defterine koyu bir iz Rica ederim, gülümseyiniz.

Konu Türkiye Cumhuriyeti olduğu zaman, zulmün pek bitmediğini görüyoruz. Bu sadece bugünkü Hizmet Hareketi'yle ilgili olan kısım değil, bugün de altı çizilen bir şey var. Cemaatler değil, aynı zamanda akademisyenler, sanatçılar, askerler, polisler, devlet memurları yani Cumhuriyet tarihinin belki de görüp göremeyeceğimiz en büyük karşı devrimiyle karşı karşıyayız.

Bir kere uluslararası bir hak savunucusu olarak, vücut bütünlüğünün dokunulmazlığı ilkesini çok önemsiyorum.

BEN DE MAĞDURLARDAN BİRİYİM

Çünkü ancak ve ancak hukuk üstünlüğünü sağlayabilmemiz için vücut bütünlüğünün dokunulmazlığını öncelikle sağlamamız gerekiyor ki, ifade, düşünce, vicdan ve seyahat özgürlüklerini sağlayabilelim. Türkiye Cumhuriyeti Avrupa İnsan Hakları'nın tarafı ve savunucusu olmasına rağmen büyük ihlaller yapıyor ki, ben de bunun mağdurlarından biri olarak hâlâ bedel ödüyorum. Aynı görüşte, aynı inançta olmasam bile masum ve mağdur olmuş insanları gördüğüm zaman, bir el vermenin faydalı olacağına inanıyorum. Yoksa bu, herhangi bir bağ veya çıkar ilişkisi değil.

İnsanlar; ülkelerinden, akrabalarından, anılarından uzakta, sürgünde hayatta kalmaya çalışıyorlar. Bu insanların görünür ve duyulur olması için bir faydam olduysa ne mutlu. Üzücü bir tanımlamaydı, şunu da iyi bilmek lazım, nefret ve sevgi aslında bir karı-koca gibi. Biz nefret tohumlarını yeşertmek yerine, nefreti bü-yütmeye çalışanların kökünü kurutmalıyız. Artık ayrını, gayrını, farklılıkların bir bölünme unsuru olarak değil, bir birleşme, farklılık ve çeşitliliğin bir zenginlik olduğunu anlama kapsamında değerlendirmeliyiz. Çok üzücü olaylar yaşanıyor. Eşlerini, çocuklarını kaybeden insanları, özellikle Ege ve Meriç üzerinden zorunlu göçleri, ülkeyi terk edişlerini görmek lazım. Ya bunu açıkça söyleyebilirim. Özellikle Gümürdür yöresinde yaptığım incelemelerde, maalesef Türkiye

Cumhuriyeti Devleti yetkililerinin; yetişkin başına bin dolar, çocuk başına beş yüz dolar para telep ederek insanları ölüme yolladıklarına şahit olduk. Yani insan ticareti yapan bir Türkiye Cumhuriyeti ile karşı karşıyasınız. Polemikler, tartışmalar, umutsuzluklar bir yana, insan hayatının kutsallığını savunan bir iktidarın, insan hayatını nasıl yok etmeye yönelik bir cürüm içine düştüğünü görüyorsunuz.

ADALETSİZLİK CÜRÜMDEN KÖTÜDÜR

Cürüm kötüdür, ama adaletsizlik cürümden de beterdir. Bugün adaletsizlik artık ayyuka çıkmıştır. Umarım Türkiye Cumhuriyeti bir an önce hukukun üstünlüğüne, acil, adil ve hakkaniyetli adalete geri döner. Bu yoldan çıkmaması gerekir. Çünkü 84 milyonluk bir coğrafya, dinamikleri yüksek, geçmişi zengin, çeşitliliği ve kültürü çok muhteşem. Bir an önce buna karar verilip bu yolda adımlar atılması gerekir.

Herkes bekâ sorunu olduğunu söylüyor; ben ise zekâ sorunu olduğunu düşünüyorum. Herkes seçim derdi diyor; ben geçim derdi olduğunu düşünüyorum. Biz AKP'nin ayak oyunlarına çok alışkınız. Yaklaşık 25 yıl. 17 yıl da iktidarda olduğunu düşünürsek, daha gerilerden başlayalım.

BİTMEYEN BİR DÜŞMANLIK...

Poyrazköy, Ergenekon, Balyoz, 17-25 Aralık, 15 Temmuz, bitmeyen bir düşman yaratma var.

Cürüm kötüdür, ama adaletsizlik cürümden de beterdir

Uluslararası bir röportajımda bana "Tayyip Erdoğan çok mu şanslı, hep karşısına bir düşman çıkıyor krizlerde, yoksa düşmanımı kendisi yaratacak kadar akıllı mı?" diye bir soru geldi. Ben dedim ki "Her ikisi de olabilir ama artık yaratacak düşmanı kalmadı, kendi en büyük düşmana dönüşüyor. Türkiye'de son yerel seçimlerin sonucu da bunu gösteriyor."

Cemaat'te, Kürt hareketi'nde, Alevi'lerde ve LGBT konusunda da gördüğümüz gibi şu an sistemin tamamı Erdoğan'ın sarayı üzerine kurulu. Eğer Erdoğan yanlısı iseniz bütün haklarınızdan yararlanabilirsiniz ama Erdoğan'ı eleştirirseniz hiç bir hakkınız yoktur.

Birol Dikyurt

Doğum Tarihi:
1975

Vefat Tarihi:
08.09.2017

Vefat Nedeni:
Sürgünde kanser

Mesleği:
İş Adamı

Camide cenazeyi yıkatmayan zalim bir zihniyet vardı karşımızda

YA ZI Adem Dumlu
Arkadaşı

B irol Dikyurt, fakir bir ailede yetişmişti. Bir yandan yıllarca esnaflık yapmış, bir yandan da talebe okutmuş, yüce yaratıcının rızasını kazanmak için hizmet etmişti.

Kendisine teklif edilen milletvekilliğini elinin tersiyle itmişti. Türkiye’de yaşanan sıkıntılı süreçten ilk etkilenenlerden biriydi. Bütün mal varlığına darbeden önce el konulmuştu. Bu yiğit adam, bir gece vakti, canından çok sevdiği ülkesinden çıkmak zorunda kalmıştı.

İlk durak olarak Afrika’nın incilerinden Ruanda’ya adeta sürgüne giden Birol Bey çok geçmeden orada çok güzel dostluklar edindi. Hatta o kadar güzel bir temsil örneği sergilemiş ki kısa sürede yetkili makamlar tarafından en başarılı yabancı işadamaı olarak seçildi.

Bir gün beraber otururken bana; “Orada inci gibi değerli kardeşlerimiz vardı. Hepsini bırakıp gelmek zorunda kaldım.” demişti. Bunları o kadar samimi söylemişti ki hayretimi gizleyememişim.

Hastalığını öğrendikten sonra tedavi imkanı olmadığı için Ruanda’dan Almanya’ya gelmişti. İlk tetkikler yapıldıktan sonra doktorlar türünün en kötü huylu tümörüne yakalandığını söylemişti yüzüne. Onun ise ilk söylediği cümle “Elhamdulillah” olmuştu. “İnsan biraz dahi olsa üzülmez mi be abi biraz olsun; ‘Ne yapacağız?’ demez mi?” diyerek şaşkınlık yaşamıştım.

Aynı odada beraber kaldıkları 80 yaşında Rabenau isminde bir Alman’ı arkadaş edinmişti. Sanki yıllardır süregelen bir dostlukları var gibiydi. Halbuki tanışalı daha bir hafta olmamıştı. O kadar samimi ol-

muşlardı ki Rabenau amca taburcu olduktan sonra bile devamlı onun ziyaretine geliyordu. Birgün Rabenau amcaya “Nasıl anlaşıyor-sunuz?” diye sorduğumda bana; “Birol ile aramızda bir gönül dili var.” demişti. O gönüldü işte ona o tevekkülü, o ihlası veren... O gönül değil miydi ki onu, “Ya Rabbi şu millete iman nasip et.” diye geceler boyu dua dua yalvartan.

Ameliyat kararı çıkmıştı. Doktorlar kendisine masadan kalkma ihtimalinin çok az olduğunu kalksa bile eskisi gibi yürüme-meyeceğini söylediklerinde yüzüme bakmış;

“Kader be Adem hoca! Vuslat bu şekilde ise biz razıyız.” demişti. Benimse kalkıp odadan çıkıp avazım çıktığı kadar bağırarak gelmişti içimden. Bu nasıl bir tevekkül, bu nasıl bir samimiyet, anlamak mümkün değildi.

Ameliyat saati gelip çatmıştı. Birol abi iki rekât namazını kıldı ve uğruna hayatını feda edebileceği ilahi kelâmı okuyarak ameliyata girdi. Yaklaşık 7 saat süren ameliyat ve 4 günlük yoğun bakımın ardından kendisiyle karşılaştık. Dudaklarından hâlâ aynı ilahi kelâm dökülüyordu.

Ameliyattan sonra bütün doktorları bile şaşkırtan bir şekilde iyileşti. 4 gün sonra ayaklandı ve yürümeye başladı Birol abi. “Hizmet beklemeyin Adem hoca. Hadi Rabenau’ya ziyarete gidelim.” dediğinde nasıl da gülüyordu gözlerinin içi anlatamam. Bir ay sonra hastaneden taburcu oldu ve evimizi şerefliendirdi.

Çok geçmeden tekrar nükseden tümör ile bir gece hastaneye kaldırmıştık. Bu sefer hastane odasında kendisi de biliyordu vuslata az kaldığını. Ve dokuz ayın sonunda dudaklarında dua dua yalvarırken teslim etti ruhunu Rahman’a. Bir abide şahsiyet gibi yürümüşütu ruhunun ufkuna.

“Hicret’e gidenler geri dönmek için gittiler. Biz de buraya geri dönmek için geldik. Ölürsem beni buraya gömün. Dirimi istemeyenlere ölümü de vermeyin.” demişti bir kahvaltı sofrasında. Ve öyle de oldu. Almanya’ya bir hicret kahramanı olarak defnedildi.

Camide cenazesini yıkamaya bile izin vermeyen bir zihniyet vardı karşımızda. ‘Cenaze namazını bile kıldıramayız’ dediler. Rabenau amcanın referansı ile bir kilisede kılınan cenaze namazı ve kilisenin Müslüman mezarlığına defnedildi.

Cezaevinden ölü şekilde tahliye ettiler: Beraat Kandili'nde beratını alıp bize veda etti

YA ZI Seyran Doğan
Eşi

Özgür Doğan, 43 yaşında ve 3 çocuk babası olan bir Edebiyat Öğretmeni idi. Mart 2019'da akciğer kanseri teşhisi konulduğunda hukuksuzca tutuklandı. 31 Temmuz 2019'da İzmir Katip Çelebi Araştırma Hastanesi'nde kemoterapi almaya başlamıştı. Uzun uğraşlar sonucunda 13 Eylül 2019'da tahliye edildi. Ama artık çok geçti. Kanser 4. evreye gelmişti.

Yaşanan zulmü şu ifadelerle dile getirmiştim: "Hastanede hücre gibi bir odada kaldı. 66 kilodan 53 kiloya düştü. Bir kere bile halinden şikayetçi olmadı ama en son mektubunda 'Suzuz kalmış bir balık gibiyim.'" diye yazmıştı.

Malum biz de, sebepsiz ve hukuksuz 672 sayılı kanunla ihraç olduk. Eylül'ün sekizinde

de gözaltına alındık. 8 günlük gözaltı sonucu adın 'Özgür' ama özgürlüğünü elinden alıyoruz diyerek tutuklandı. 'Adalet var biz suçsuzuz' diye düşündüğümüzden içimiz rahattı. Adaletin olmadığını bilemeyecek kadar temiz ve saf insanlardık...

ÜÇ ÇOCUĞUMLA YALNIZ KALDIM
Eşim gittiğinde 3 çocuğumla yalnız kaldım. En küçüğü 6 aylıktı. Oğlum 3, büyük kızım 9 yaşındaydı. Bense bir anda yaşlanmışım sanki.

Bu süreçte kaymetli eşimin değerli ailesi bize sahip çıktı. Onlarla eşimin doğup büyüdüğü köye gelmişim. Zor zahmet cezaevi ziyaretleri yapıp, 'sayılı gün geçer, sağlık olsun, alınımız ak' diyerek teselli ediyorduk kırk ve kırgın kalbimizi. Derken 3 yıl sonra Salihli Durasılı cezaevinde eşimin olduğu tüm koşuş grip olur. Bir kaç gün sonra herkes iyileşir ama eşim iyileşmez. Nefes almada ve konuşmada zorluk yaşar. Zor

zahmet bir kaç kere doktora gider ama nafle; hiç bir ilaç iyi gelmez. Gün geçtikçe daha da kötüye gider sağlığı. Birçok yalvarmalar sonucu tomografi çekilir ve karaciğerde kitle görünür. Kanser şüphesi ile İzmir Kırklar Cezaevi'ne sevk edilir ama her şey için çok geçtir, 4. evre akciğer kanseridir ve 3 ay ömür biçilmiştir.

**EVLATLARIMIN HER GECE
'BABAMIZ NE ZAMAN GELECEK?'
SORULARIYLA SARSILIYORDUM**

Kıymetli eşim hücrelerinde tek başına kanserle mücadele ederken ben de çocuklarımla bıkmadan her gece 'Babam ne zaman gelecek?' soruları karşısında sanki eriyordum.

Bu arada eşimin ışın tedavisi gecikmeli de olsa başlamıştı. Kemoterapi tedavisi devam ediyordu. Bense, kendimce eşimi cezaevinden nasıl çıkarırım diye uğraşıyordum. Ama bize tüm kapılar kapalıydı. Adeta ölüme terk edilmiştik. HDP Milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlu'nun yardımı ile hastalığımı öğrendikten tam 102 gün sonra dünyayla bağı koparmış, bakışları bile değişmiş biri olarak çıktık cezaevinden.

**BERAT KANDİLİNDE
BERAATINI ALIP GİTTİ ADETA**

Öleceğini anlamışlardı, çıkmasında sorun yoktu. Çıkınca tedavimize kaldığı yerden devam ettik ama maalesef tedavi için çok geç kalınmıştı. 07.04.2020 salı günü hafif yağmur yağıyordu, hava çok güzeldi, Berat Kandili idi. İçime doğmuştu sanki 'Boş adam değil bu, beraatını alıp bize veda edebilir.' diye düşünmüştüm. Öyle de oldu; namaz, risale diyerek bize veda etti. Dünya sürgünü bitti. Rabbim ona rahmet etsin.

**Özgür
Doğan**

Doğum Tarihi:
01.04.1976

Vefat Tarihi:
04.07.2020

Vefat nedeni:
**Cezaevi -
Akciğer kanseri**

Mesleği:
Edebiyat öğretmeni

Rukiye Öztürk

Doğum tarihi:
27.07.1981

Gerçek doğum tarihi:
04.11.1981

Vefat Tarihi:
16.07.2018

Vefat sebebi:
Hastalık

Umutsuzluğa kapılmamı engelledin... “Cezaevinde ahdettim; Ayaklarını öpeceğim!” dedim ve öptüm

YA ZI Ahmet Öztürk
Eşi

Rukiye Hoca Hanım'ın imtihanı birçoğumuzdan önce başlamıştı. Diyanet İşlerine bağlı bir Kur'an kursunda öğretmen olarak çalışan Hoca Hanım'a 2014'te müfettiş gönderilmişti. Yakın arkadaşı tarafından sahte isimle verilen ve işleme konulmaması gereken bir dilekçeden dolayı Hoca Hanım soruşturma geçirmişti.

15 Temmuz'un ertesi günü Hoca Hanım da açığa alınmıştı. 18 Temmuz Pazartesi günü ilçe müftüsü kendisine yalnız tebliğ edeceğini belirterek beni makamına almamıştı. Sekreter odasında ben endişe ile beklerken, Hoca Hanım tam bir tevekkülle, “Gel haydi! Rızık Allah'tan! Bunlara mı minnet edecegiz?” diyerek odadan çıkmıştı.

Şaşırılmışım. O andan itibaren gözümde kahramanlığı büyümeye başlamıştı.

22 Ağustos 2016'da evlilik yıl dönümümüzde tutuklandım. Her hafta beni ayakta tutmak için yüzünden eksik etmediği tebessümü ile soluğu cezaevinde alıyor, arabası olmayan eşlerin de gelmesine yardımcı oluyordu. İlk mektubunda yazdığı bir cümle imanımı ve ona olan sevgimi kat kat arttırmıştı. “Unutma! Allah'ın dilemediği hiçbir şey başımıza gelmez!”

14 Temmuz 2017'de ihraç edildi. Ben 6 Kasım 2017'de tahliye oldum. Adeta oğluma ve Hoca Hanım'a doğum günü hediyesi gibi olmuştu. Eve vardığımızda: “Bu süreçte bu kadar dik durdun. Hep moral verip umutsuzluğa kapılmamı engelledin. Cezaevinde iken ahdettim. Bu ayakları öpeceğim” dedim. Kendisi istemese de zorla ayaklarını öpmüştüm. “Seni asla bir daha üzmem” demiştim. 14 yıllık evliliğimiz

boyunca baş ağrısı yaşamayan eşim, ben cezaevinden çıktıktan 28 gün sonra şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. 3 gün boyunca baş ağrısı geçmediği gibi istifra etmeye de başlamıştı. MR sonucunda beyinde 4. evre kanser kitlesi olduğunu ve 4-11 ay arası bir ömrü kaldığını öğrendik.

13 Aralık günü ameliyata alınmış, uyardıktan sonra ilk işi namaz kılmak olmuştu.

Ameliyattan sonra babası: “Sabah sizin evi polisler bastı Hoca Hanım'ı almaya gelmişler” dedi. Emniyet'e ve savcılığa durumu bildirdim.

Hoca Hanım radyoterapi alıyordu. Durumu iyi değildi. O haldeyken emniyette bağıra çağıra ifadesini aldılar. İfadeden sonra psikolojisi daha da kötüleşmişti. 19 Temmuz 2018 tarihinde ağır ceza mahkemesinde duruşması olacaktı. “Tutuklanacağım” diyordu.

Samimi arkadaşı da dahil 6-7 kişinin ifadesi dosyasına girmişti. Hiçbirine hakkını helal etmeyecekti. Son zamanlarıydı. Ailemden bazıları yanında Kur'an okuyordu. O bilinçsiz halindeyken bile okuyanların yanlışlarını düzeltiyordu. En son, yatağından doğrulmuş ve elini ileri doğru uzatarak, “Neresi burası? Burası çok güzel...” diyerek dünyaya ait son sözlerini söylemişti.

17 Temmuz 2018 tarihinde Hoca Hanım 2 oğlumuza emanet bırakarak, ruhunun ufkuna yürüdü. Mahkemesine 1 gün kala 18 Temmuz günü toprağa verdik.

19 Temmuz günü Ağır Ceza Mahkemesi Sekreterliği'ni arayıp “Rukiye Öztürk'ün bugün mahkemesi olacaktı” demiştim. Telefondaki kişi bağırarak “Neredesiniz, mahkeme başladı neden gelmediniz?” demişti. İronik bir şekilde “Kendisi gelemiyor, öldü, dün toprağa verdik” demiştim. Öldüğünü duyunca karşımdaki de in-safa gelmiş, “Başınız sağolsun! Ölüm belgesini bize faksalayın” demişti.

Temmuz ayları adeta imtihan zamanlarımız olmuştu. Ne istedin bizden ey Temmuz!

“Habip’im, hayal ettiğin cennette bizleri beklediğin ümit ve arzusundayım”

YA ZI Selda Akbaş
Eşi

Eşim, Habip Akbaş Özel Harekat Polisi olarak görev yapıyordu. 21 yıl görev yapmış. Bunun neticesinde onlarca takdir ve taltif almış başarılı bir polis memuru iken bir gecede yayınlanan KHK ile görevinden ihraç edildi ve tutuklandı. 21 ay hukuksuz bir şekilde cezaevinde kaldıktan sonra tahliye edildi.

Çalışmak için çaldığı tüm kapılar yüzüne kapanıyordu. Uzun aramaları sonucunda özel bir şirkette çekici şoförlüğüne başladı.

Bu yaşadıklarını hazmedemiyor, sürekli ne olacak endişesi taşıyordu.

Kafasında binbir düşünce ile hiç bilmediği bir işi yaparken, kullandığı araçla geçirdiği feci bir trafik kazası sonrası, cezaevinden çıktıktan 4.5 ay sonra geride 3 yetim evlat ve yaralı bir eş bırakarak ruhunu Rahman’a teslim etti.

Eşimle ilgili duyularımı yazılara yansıtmak elbette zor. Yine de paylaşayım...

Yârim, zevcim, sevdiğim gelsen; beni yalam, zalim dünyadan alsan...

Ebedi alemdeki o güzel diyarlara, en sevgili-

ye götürsen... Sen yanımdayken, bu zalim dünyada bile her yer, her şey güzeldi.

Sen gittin, dünyanın rengi de gitti.

Bizler ömrünü ahirete dönük yaşayan kullanırız. Birbirimizi seçme, sevme sebebimiz, mutlu etmeye çalışmamız hatta güvenme, küsmelerimiz bile O'nun rızasına endeksliydi.

Ebedi yârim, ciğerparem; Rabbim seni bana sevdirdi, sen bana Rabbimi tanıttın. Yaradılanı, yaradanımı bana sevdirdiği için seni daha çok sevdim.

BU DÜNYADA EN BÜYÜK NİMETİM SENDİN

Seni çok özliyorum. Rüyalarıma geldiğinde nasıl seviniyordum bilsen... Görmeyince de kendime küsüyordum. Gelsen; beni teselli etsen, “Allah izin verdikçe hep yanımdayım, sabret!” desen. Biliyor musun? Bazen dünyaya dalıyor, konuşup güliyorum. Sonra pişmanlıkla kızıyorum kendime, çok güldüğüm zaman içim acıyor.

Yemek yerken aynı masada seninle yemeklerimizi hatırlıyor, boğazımdan zorla yuvarlıyorum lokmaları. Hiçbir şey tat vermiyor.

Gelsen, cennet nimetlerini birlikte yiyeceğimizin müjdesini versen bana...

Araba ile yolculuk yapmak bile hüznlendiriyor. Senin yan koltuğunda oturarak yaptığım uzun yolculuklar düşüyor zihnime, hatıralar boğazımı düğümlüyor, ağlıyorum.

Gelsen Habip’im; “Burada ağlamalar yok, hep güleceğiz.” müjdesini versen yorgun kalbime...

Çocuklarımıza bakınca, hem hüznün hem de korku kaplıyor

İçimi. Emanetlerimizi sensiz büyütürken çok zorlanıyorum.

Nasıl davranacağımı bilemiyorum.

Gelsen yârim, anlatsan onlara; “Helal daire keyfe kafidir. Siz sadece kendi sorumluluklarınıza asılın!” desen, “Bu kötü zamanlar geçecek, Allah’ın rızası istikametinde, vatanınıza hizmet eden çok iyi insanlar olacaksınız!” deyip teselli versen...

26 YIL ÖNCEKİ SATIRLARINLA BENİ TESELLİ ETTİĞİN CÜMLELER

Sevgine, şefkatine öyle ihtiyacım var ki. Eski mektuplarınla teselli buluyorum. 1996’da bana yazdığın satırları buraya da bırakıyorum.

“Dedim ki kendime, bu ihlas, bu samimiyet, bu sadakat, bu gayret, bu şevk benim Seldam’da olduğu müddetçe, değil bu fani dünya hayatında bir ömür, bizim Selda’mı birlikte ebediyete, saadet-i dareyne, elemin, kederin olmadığı bir yere, sadece zevklerin, güzelliklerin, iyiliklerin olduğu bir diyara kadar devam edeceğimiz arzusunda ve ümidindeyim.”

Bense Habip’im, senin o hayal ettiğin cennet yamaçlarında bizleri beklediğin ümidinde ve kavuşma arzusundayım.

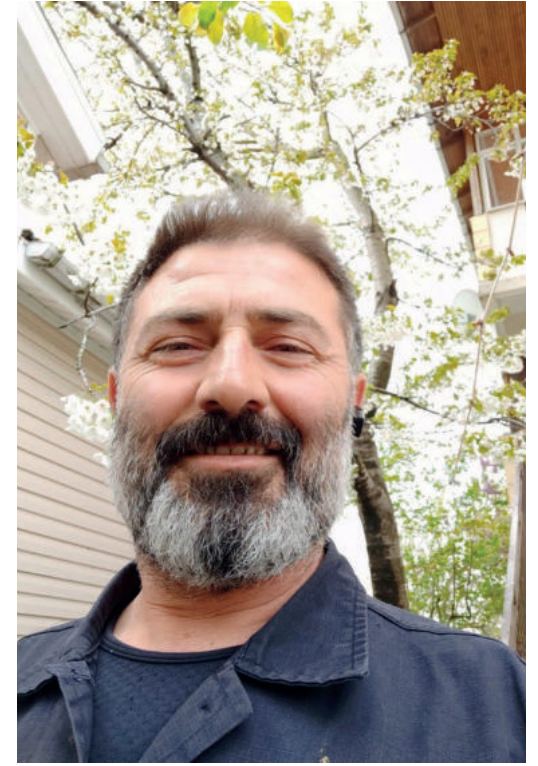
Rabbimden duam odur ki hayırlı bir ömür sonunda hayırlı ölümle cennetinde buluştursun bizleri. Vuslatımız yakın gurbetimiz kısa olsun. Rabbimin sensiz takdir ettiği ne kadar zaman var ise kolaylıkla geçsin inşallah.

Son sözüm siz değerli kardeşlerime; eşlerinize birbirinizi çok sevin. Sadece sahip olduğunuz dünyalık güzelliklerle değil, ebedi alemde de sizi eş kılacak hasletlerinize sevin.

Dünyalık, ufak tefek meselelere takılmayın.

Birbirinize gücenmeyin, kızmayın.

Birbirinizle konuşup dertleşebilmenin, birbirinize sahip olmanın kıymetini bilin. Muhabbetle, vesselam...

Habip Akbaş

Doğum Tarihi:
01.01.1972

Vefat Tarihi:
20.06.2019

Vefat nedeni:
Trafik kazası

Mesleği:
Polis memuru

Memnune Örer

Doğum tarihi:
30.10.1984

Vefat tarihi:
13.08.2020

Vefat sebebi:
Üzüntüden
kanser

Mesleği:
Türkçe
öğretmeni

Eşim vefat edeli iki yıl oldu: Memleketine değil öldüğü yere defnedildi

YA ZI Ali Örer | Sümeyra Örer
Eşi Kızı

Rahmetli eşim Memnune, küçük bir köyde 4 çocuklu bir anne babanın evladı olarak dünyaya geldi. Yaşadığı coğrafya çetin ve zordu, okumaktan başka bir çaresi yoktu. Zorlu şartlarda okullarını bitirip üniversite sınavında Edebiyat Fakültesini kazandı. Bitmesine bir yıl kala; anneciğinin vefat acısını yaşamasına rağmen, okuldan başarılı bir şekilde mezun oldu. Mesleğini çok seviyor ve başarılı bir öğretmen olarak öğrencilerine özveriyle ders anlatıyordu.

Eşimle tanışıp evlendikten bir müddet sonra tayinimiz İstanbul'a çıkmıştı.

Polis olduğum için, büyük şehirde yaşamın zorluklarından korkmuştum ama öyle olmadı. Eşimin bana verdiği destek ve güven zorlukları kolaylaştırdı. İki yavrumuzla beraber yuvamız şenlendi. Artık hayata tutunacak başka sebeplerimiz de vardı.

Günler günleri kovaladı. İstanbul'da 6 yılı doldurmak üzereyken Temmuz ayında baba hasretini dindirmek için eşim memleketine gitmişti.

15 TEMMUZ PLANLI DARBESİNDEN SONRA YÜZÜMÜZ HİÇ GÜLMEDİ

O gittikten çok kısa bir süre sonra ne olduğunu bilmediğim, nasıl olduğuna anlam veremediğim 15 Temmuz Planlı Darbesi'ni yaşamıştık. Daha ilk saatlerde darbenin suçlusu bulunmuştu bile. Darbeyi yapanın eşim ve benim gibi vatanımı, bayrağını çok seven, bunun için gecesini gündüzüne katan binlerce güzel yürekli vatan sevdalısı olduğu iddia ediliyordu. O günden sonra yüzümüz hiç gülmedi.

Binlerce insan gibi her an mesleğim elimden alınabilir ve tutuklanabilirdim. Bunun

endişesiyle geçiyordu günlerim. Eşimin de yüzü hiç gülmüyor ama bana destek oluyor, "ne iş olsa çalışırsın sen, ben sana hep destek olacağım!" diyerek bana teselli veriyordu. Sonunda ben de ihraç oldum. Bize, koca İstanbul'da iş bulamamaktan çok, akrabalarımız ve arkadaşlarımız tarafından atılan terörist yaftası çok daha zor geliyordu. Artık memleketine dönme zamanı gelmişti.

Orada daha kolay iş bulabilirdik. Çok üzgündük.

Yaşama sevincimiz çalınmıştı. Eşim de bana belli etmemeye çalışsa da perişan haldeydi.

EŞİMLE AĞLAYA AĞLAYA GÖÇTÜK

Ağlaya ağlaya Muğla'nın turizm ilçesi Bodrum'a göçtük. Asgari ücretle böyle pahalı bir ilçede kiracı olarak geçinmek çok zordu. Ben kısa süreli, geçici işlerde çalışıyordum ama artık istediğimiz şeyleri alamıyor, sadece ayı bitirme hesapları yapıyorduk.

Göçtükten 1 yıl sonra eşimde değişiklikler başlamıştı. Günden güne kötüleşmeye, gülen ceylan gözleri solmaya başlamıştı. Nedensiz bir şekilde hızla zayıflıyordu. Doktora gittiğimizde çok az ömrünün kaldığını öğrendik.

Ben yıkılmıştım. Çocuklarımız daha çok küçüktü ve benim beyaz gülüm, eşim, annesinin kaderini mi yaşayacaktı? Beyaz gülümün güzel gözlerine bakamıyordum.

ANNESİZ ÇOCUKLARIMA HEM BABA HEM ANNE OLMAYA ÇALIŞIYORUM

Ona baktıkça kendimi binbir düşüncelerle

sokaklara atıyordum.

Mücadelemiz iki yıl sürdü. Eşim, yavrularımız için direndi, tutunmaya çalıştı ama bu hastalık çok acımasız çıktı. Eşim bizden gideli iki yıl oldu. Memleketine değil öldüğü yere gömüldü. Vefatından sonra hayatla tek başına mücadele etmeye, annesiz çocuklarıma hem baba hem anne olmaya çalışıyorum. Hukuk mücadelem bir ilerleme olmasa da hâlâ devam ediyor. Güzelim ülkemde bizler hâlâ terörist muamelesi görüyoruz. Yazıma son verirken 11 yaşındaki kızımız Sümeyra'nın annesine yazdığı şiiri eklemek istiyorum.

ANNEM!

Annem seni çok özledim çok,
Ne hayallerim vardı seninle.
Ölüm haberini aldığımda,
Bir bir aklıma geldi o güzel hayallerimiz.

Kekeme olan dilim çözüldüverdi bir anlık,
Göremeden gittin mezuniyetimi,
Daha çok örecektin saçımı, okulum için,
Okuldan geldiğimde daha çok sarılacaktım.

“Masumların aklandığı gün bir değil bin Caner feda olsun” derdi

YA ZI Ebrar Durukan
Kızı

Cemaat soruşturmaları kapsamında 2017 yılının ortalarında tutuklanan ve Nevşehir Cezaevi'nde 1 yıl kalan Caner Durukan, 2,5 yıldır bağırsak kanseri tedavisi görüyordu. Durukan'ın tedavisi cezaevinde geciktirilince tümör karaciğerine sıçramıştı.

Evli ve iki çocuk sahibi Durukan, Kayseri'nin Develi ilçesinde görev yaparken Ekim 2016'da ihraç edildi. Durukan'ın ailesine söylediği son sözleri “Hayatımda yanlış yapmadım, yanlış insanlarla birlikte olmadım, tanıdığım insanlar pırl pırl. Ahirette de onlarla olmak isterim. Ölümden korkmuyorum. Masum insanların aklandığı gün bir değil bin Caner feda olsun. Allah'tan gelen baş göz üstüne” oldu.

Yaşadığımız çok zor geçen son senelerde babamdan çok şeyler öğrendim. Örneğin; babam işinden atıldığında ne yapacağımız konusunda

korkularım vardı. -Şu an bu korkulardan pişman olsam da- babamın yüzüne baktım çaresizce. Konuşmama gerek yoktu. Babam içimden geçenleri anlamıştı.

“Hallederiz kızım!” dedi. “Tamamen teslim olup inanmak bu olmalı.” diye düşündüm.

Her şeyin Allah'ın elinde olduğunu bana duruşuyla öğretiyordu. Babam yeni bir iş buldu ve çalışmaya başladı fakat çok geçmeden hapse atıldı. O yanımda yokken, kendimi hayata karşı savunmasız ve güvensiz hissediyordum.

Her zaman olduğu gibi babama güvencim çünkü o yalan söylemezdi.

Cezaevine, babamı ziyarete ilk gidişimde neden orada olduğumu sorguladım.

Birkaç seferden sonra oraya ziyarete gelen diğer kişilerle tanıştık. Hepsi pırl pırl insanlardı. Kendime hiç yakıştıramadığım bu yere nasıl da yakıştığımı düşündüm.

Acaba ben nasıl bir iyilik yapmıştım da böyle güzel insanları tanımıştım.

Yeni doğmuş bebekler hapisteki babalarını amca olarak taniyorlardı. Küçük çocuklar görüş bitiminde babalarının peşlerinden koşup ağlıyorlardı. O küçük çocuklar baba sevgisinin ne olduğunu bilmiyorlardı. Babam tahliye oldu ama sağlık durumu çok kötüydü.

Babamın namaz kılışını izlemeyi bile özlemiştim. Namaz kılarken canının yandığı her hâlden belliydi. Hastaneye gitti ve tetkikler sonucunda kanser teşhis konuldu.

Hastalığına hiç isyan etmedi. Her zaman hastalığı yeneceğine inandı. Ben de inandım ama okuldan eve içimde bir korkuyla dönerdim her gün. “Acaba babam evde mi, sonuçları nasıl çıktı?” soruları kafamda dönerdi.

İnsanlık hali, canımız acıdığı zaman “Of” deriz. Ben babamdan canım acıyınca “Of” değil “Af Allah'ım af” demeyi, sabrı ve şükürü öğrendim. Bir gün babam bana “Ben ölürsem

ne yaparsın, ağlar mısın?” dedi. Ben de “Asla üzülmem ve ağlamam” dedim.

AMCALARIM BABAMIN HEP YANINDAYDILAR

Bu cevabı verirken 13 yaşındaydım. Bunu söylerken amcamın babamı üzmemekti. Kıymetli amcalarım her anlamda babamı destekliyorlardı.

Zekeriya amcamın şehit haberini aldığımızda evdeki herkes çok kötüydü. Benim o güçlü babamın gözlerinden boncuk boncuk yaşlar dökülüyordu. Zekeriya amcamı bir sefer bile görmemişim sadece babamın bana anlattığı kadar biliyordum. Amcamın küçücük çocukları vardı. Onlar için sadece dua edebiliyordum.

Bir süre sonra ben de babamı kaybettim. Haberi ilk aldığımızda sabrettim. Babamdan öğrenmişim; canım ilk yandığında sabrımı göstermem gerekirdi.

Her zaman “iyi ki” dedim. İyi ki onun kalbini kırmamak için çabaladım ve iyi ki o benim babamdı. Şu an düşünüyorum da “keşke sen ölürsen ağlamam.” demeseymişim.

ASLA YALAN SÖYLEMEMEM GEREKTİĞİNİ SÖYLERDİ HEP

Ona yalan söylemiş olmamak için ağlamamaya çalıştım fakat engel olamadım. O güne kadar babamdan öğrendiğim gibi yaptım, şükrettim.

Babamı o yaşına kadar görebildiğime, aramızdaki samimi ilişkiye hep şükrettim.

Hep şunu diyordum: Babam kazanmıştı.

Babamın sadece fikirlerini susturmak değil, kendisini yok etmek istediler ama kahraman babam son nefesine kadar korkusuzca dik durdu. Tek bir kez olsun geri adım atmadı.

Babamı çok seviyorum. İyi ki Caner Durukan benim babam. Dünya iyisi bir sürü amca bıraktı. Canım babam, iyi ki pırlanta gibi insanlarla tanışmamı sağladı.

Caner Durukan

Doğum Tarihi:
25.03.1978

Vefat Tarihi:
03.06.2020

Vefat nedeni:
Cezaevinde kanser

Mesleği:
Sağlık memuru

Deniz Hakan Şen

Doğum Tarihi:
09.08.1976

Vefat Tarihi:
06.03.2018

Vefat Nedeni:
**Cezaevinde
mide kanseri**

Mesleği:
Tıbbî mümessil

Kanserli haliyle işkence çektirdiler tutuklu odasında kelepçe taktılar

YA ZI Hüsna Şen
Eşi

Hakan Şen, Dumlupınar Üniversitesi'nden mezun oldu ve ilaç firmalarında çalışmaya başladı.

Bir temmuz günü işten çıkarıldığında büyük bir firmanın İstanbul Bölge Müdürü'ydü.

Çocuklarının şefkat dolu biricik babası Hakan Şen tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Tutuklanmadan önce hiçbir rahatsızlığı yoktu eşimin. Yaşadığı stresten dolayı kansere yakalandı. Doktorlar bile "Neye üzüldü bu gencecik adam bu kadar?" diyerek hastalığının büyüklüğünü dile getirdiler.

Maalesef gencecik yaşta Hakk'ın rahmetine kavuştu. Geride ona hasret biricik eşi ve kızları kaldı. Bir sonbahar rüzgarıyla aldılar onu benden. Tarihler 1 Ekim 2017 saat 02.30'u gösterirken zilimiz çaldı. Eşim yatı namazını kılmak için abdest alıyordu. Kapıyı açtım. "Deniz Hakan Şen burada mı?"

Ne olduğunu anlayamadım. Ta ki polislerin hakkınızda şikâyet var demesine kadar.

Evimize daha yeni taşınmıştık.

ONLAR EVİ ARARKEN O NAMAZINI KILIYORDU

Ben "Bakin biz suçlu olsak bu kadar şeffaf yaşayabilir miyiz? Taşınır taşınmaz adresimizi bildirmiş eşim" dedim. Güzel kalpli eşim dönerek "Bir tanem, memur beyler işini yapıyor." dedi. Onlar evi ararken eşim müsaade isteyerek yatı namazını eda etti. Bunun için bile izin isteyecek kadar nezaketliydi o. Durumun ciddiyeti bir tokat gibi indi yüzümüze.

17 yıl evli kaldık, 5 ev değiştirdik. Her evimizin balkonuna kuşlar gelir, yuva yapar, yavruları olur ve eşim onları elleriyle beslerdi.

Yine aynısını yaptı.

Eşim çocuklarımıza, bana sarılıp alınımızdan öperek "Sizi utandıracak bir şey yapmadım." diyerek gitti ve bu bir daha dönmemesi için bir gidişi. 4,5 ay Silivri'de kaldı.

Her hafta yanına gittiğimde "Biz terörist miyiz?" diyerek gözyaşlarını tutamıyordu.

Orada olduğundan değil, tıpkı Hz. Aişe gibi iftiraya uğramış olmasından dolayı canı yanıyor. Birlikte çalıştığı biri tarafından acımasızca şikâyet edilmesinden ziyade, sevdiği ülkesinin ve milletinin kendisini tecrit etmiş olması onu üzen.

Onun duruşu bana ve evlatlarımıza güç veriyordu. Vatan Emniyet'te polis ona: "Deniz, suçsuz olduğun çok net ama hâkim tutuklar. Bir isim ver kurtul." demiş. O da: "Ben hangi suçsuz insanın günahına gireyim?" cevabını vermiş. Soruyorum ehli vicdanlara: "Bu kişi ve bunun gibi düşünenler mi darbe yapmıştı?"

ONURLU BİR DURUŞ BIRAKTI BANA VE EVLATLARIMA

Onurlu duruşu için, inandığı değerlere ihanet etmediği için, bana ve iki yavrumuza güzel şeyler bıraktığı için onunla gurur duyuyorum.

Süreç eşimin yaşama sevincini aldı. Normalde çok hayat dolu, pozitif bir insandı. Ziyaretine gittiğimde sordum en çok neyi

özledin diye. O da gökyüzüne doya doya bakmayı derdi. 4,5 ay sonra mide kanseri teşhisi konuldu. Tabi bu süreçte hiçbir şekilde bizi görüştürmediler. 15 günde 3 hastane değiştirdi. İşkence çektirdiler, tutuklu odasında bile kelepçe taktılar. Kanser bütün vücuduna yayılmıştı, 'artık yaşamaz' raporu verince tahliye edildi.

Biz bir ümit tedavisi olur diye hemen başka bir hastaneye götürürken ambulansla "Sebepler sükût etti." diyordu.

Balığın karındaki Yunus (a.s) misali o kadar sıkıntıya rağmen o bizi teselli ediyordu.

Çok acı çekiyordu. Bir yudum su içemiyordu. Dudaklarını ıslatıyorduk. Buna rağmen bir kere şikâyet etmedi, ağrım var demedi. 15 gün ilgilenebildik. Bir gün odada ikimizdik, karşıya baktı. "Onlar kim?" dedi.

Kimse yok bir tanem ikimiz vanz, dedim. Ama o hâlâ sormaya devam etti. Anladım ki o bizim dünyamızdan gidiyordu artık. Bir kere dahi doğum günümü, evlilik

yıldönümümü unutmadı. 'Ben 40 yaşında sana tekrar aşık oldum' derdi. Bizimki, yarım kalan bir aşk hikâyesi gibi...

Bir gün bana dönerek; "Bana bir şey olursa gözüm arkada kalmayacak, çocuklarının senin gibi bir annesi olduğu için." derdi.

Emanetlerine gözüm gibi bakıyorum. 4 yıl oldu, hâlâ insanlar; "Deniz Hakan çok iyi bir insandı, nasıl kıydılar ona?" diyorlar.

Senden sonra kaybetti bu yürek, sırdaşım...

'Üşümeyeyim diye üstümü örten eşimin üzerini toprakla örtmek çok zordu'

YA ZI Zeynep Altay
Eşi

E bubekir Altay ve Zeynep Altay, Türkiye'den dünyanın farklı coğrafyalarna dağılan genç öğretmenlerden ikisiydi. Dünyanın en zorlu coğrafyası Afganistan'a gittiler. Hizmet Hareketi'ne ait okullarda öğretmenlik yapan Altay çiftinin burada bir kızları dünyaya geldi. Kızlarının sağlık problemlerini Afganistan'da aşamayınca daha 2 yaşındayken Türkiye'ye göndermek zorunda kaldılar.

Genç çift Afganistan'da kalıp görevlerini yapmaya devam etti. 15 Temmuz Planlı darbesi nedeniyle, içte ve dışta baskılar arttı. Erdoğan rejiminin baskısıyla Afganistan'daki bazı okullara el konuldu. Altay çifti, Kabil'i terk etmek zorunda kalarak, Türk pasaportuyla vizesiz gidilebilecek ülkelerden Arjantin'i seçtiler.

E bubekir Altay gönüllü ummanlar kadar geniş, fedakâr bir öğretmendi. Mezun olur olmaz ilk görev yeri, Afgan dağlarının yamacındaki coğrafyaya severek gelmişti.

Kader onu Arjantin'e attı sonra. Bilmediği bir yerde, bilmediği bir kültürde "Bismillah" deyip her şeyi sıfırdan öğrenmeye başladı. Uzun süre geçici işlerde çalıştı. Bulaşık yıkadı.

GARSONLUK YAPTI, SEYYAR SATICILIK DENEDİ

Olmadı. Elindeki parayla küçük bir oda kiraladı. İçine birkaç zaruri eşya koydu. "Her darlıktan sonra bir ferahlık gelir, bu da geçer." diyerek teselli buldu. Daha sonra, motosikletle dondurma dağıtmaya başladı. Helal rızkını kazanabileceği bir işi olduğu için artık daha da mutlu oldu. Şehrin trafiği çok sıkıştı ve zamanında yetiştirmek zor oluyordu. Gece geç saate kadar çalışıyordu.

O isteyken aklım hep onda kalıyordu.

Artık bir işi olduğu için "İki odalı bir ev tutalım, sen de biraz rahatlırsın." dedi. Daha ferah bir evdi. Birlikte temizledik, pencerenin önüne oturup yeni evimizde ilk kahvemizi içtik. Arjantinli misafirlerimizi evimizde ağırlayabileceğimiz için sevinçliydi. Hem de kızımız Türkiye'den geldiğinde evinde rahat rahat oynayabilirdi. Sevencimiz sadece 10 gün sürdü. 2019 yılı Nisan ayında bir Perşembe akşamı İspanyolca kursundan çıkmış, eve dönüyordum.

GELEN SON SESLİ MESAJI

Bana sesli mesaj atmış: "En sevdiğin orman meyveli dondurmadan aldım. Dolaba koydum. Eve varınca yersin." Son mesajı bu oldu.

Eve geldim, dondurma dolaptaydı ama yemedim. Onunla yiyecektim. İnternette yabancılar Türkçe dersini vermeye başlamıştım.

Dersin ortalarına doğru içim sıkılmaya başladı. Daralınca derse ara verip hemen onu aradım. Telefonu başka biri açtı. "Hola" dedi sadece... Yüreğime ateş düştü. Telaşla

kapattım telefonu. "Ona bir şey oldu." diyerek korkuyla kendimi toparlayıp tekrar aradım. "O benim eşim, nerede o?" dedim. "Yerde" dedi telefondaki kişi. "Kaza yaptı. Baş kanyıyor." O orada kanyıyor, ben evde kanyordum. Abdestimi alıp hemen hastaneye koştum. İki doktor geldi yanıma. "Durumu çok ağır, nefes almıyor, onu kaybedebiliriz." dedi. O nefes almıyordu ama benim de nefesim kesildi.

SEKİZ YILIM GEÇTİ GÖZÜMÜN ÖNÜNDEN

Yol arkadaşım, hicret arkadaşım. Ona nefes olacak şey duyardı. Bir taraftan yağmur yağdı bir taraftan da dua yağdı dünyanın her yerinden.

Eşim nefes almaya başladı. Beyin ameliyatına girdi. Ameliyattan sonra gördüğümde onu tanımadım. Her yeri şişmişti. Türk kardeşlerim ne evimde ne de hastanede beni yalnız bırakmadılar. Bir de Arjantin'li dostları vardı.

Yahudi, Hıristiyan... Kendi dinlerinde dua ediyorlardı. Üç tane Ermeni amca vardı mesela, korkuyla titreyen, ben kazada olmadığım için şükür edip dua eden...

Eşimin etrafında birlik oldular.

Eşim bu dünyadan geçerken de hizmet etmişti... 2 Mayıs gecesi vefat etti. Cenazesini almaya gittik. Son kez görevim diye yüzünü açtılar. "Bakabilecek miyim?" diye geçirdim içimden. Uzun kirpikleri nemli, nurlu yüzünde tebessüm vardı. Huzurun en tatlısını yaşıyor gibiydi. Baktıkça baktım. Günlerdir göğsüme oturan acı yavaş yavaş çıkıvermişti.

Akşam eve dönmeyeceğini bile bile son veda... "İlk toprağı eşi atсын." dediler.

Geceleri üşümeyeyim diye üstümü örten eşimin üzerini toprakla örtmek çok zordu. Bana da babasının vefatından habersiz 6 yaşındaki kızımızın yolunu yalnız beklemek düştü.

E bubekir Altay

Doğum Tarihi:
12.05.1985

Vefat Tarihi:
02.05.2019

Vefat nedeni:
Trafik kazası

Mesleği:
Öğretmen

Emin Köseler

Doğum Tarihi:
20.03.1980

Vefat Tarihi:
16.05.2021

Vefat nedeni:
Kolon kanseri

Mesleği:
Öğretmen

Cezaevi görüşlerinde, babasız büyüyen yavrusu onu tanımadığı için ağlıyordu

YA ZI Deniz Köşeler
Eşi

Emin Köşeler, Eskişehir’de Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmenliği yapıyordu. 2016 yılında yapılan soruşturmalar kapsamında tutuklanarak cezaevine gönderildi. KHK’yla ihraç edildi. Tutuklandığında yeni doğmuş bebeğinin kırkı çıkmamıştı. Babasız büyüyen yavrusu görüşlerde onu tanımadığı için ağlıyordu.

Eşim, Emin Köşeler, 2019 yılında tahliye edildi. Ancak tahliyenin sevincini yaşayamadan kendisine kanser teşhisi kondu. İki yıl boyunca bu hastalığa karşı mücadele verdi. Maalesef tedavilerden sonuç alamadı ve Rahmet-i Rahmana kavuştu. Üç çocuk daha yetim kaldı.

BİR ADAM GEÇTİ BU FANİ DÜNYADAN, ADI GİBİ ‘EMİN’

Hayatı boyunca kırk yaşında olgun bir insan gibi yaşadı ve ruhunu Rahmana kırk yaşında teslim etti. Haksızlığa ilk uğradığı zamanlarda Kuran-ı Kerim’in mealini okumaya başladı.

Bakara Suresi 155, 156 ve 157. ayetlere geldiğinde daha da dikkat kesildi. Ayetlerde şöyle buyruluyordu: “Sizi mutlaka biraz korku ve açıklıkla; biraz da mallardan, canlılardan ve ürünlerden noksanlaştırmak suretiyle imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele! Onlar ki, kendilerine bir musibet dokunduğu zaman: “Bizim bütün varlığımız Allah’ındır ve biz ancak O’na dönüyoruz” derler. İşte bunlar, Rablerinin bol mağfiret ve rahmetine ulaşanlardır. Doğru yolu bulanlar da ancak onlardır.”

Bu ayetler onu çok etkiledi. “Yazılanları hepisini yaşıyoruz, bir tek canımız kaldı.” de-

mişti. Bir zaman sonra o da binlerce insan gibi haksız yere hapse atıldı. Hapishane kapılarıyla birlikte ona maneviyat kapıları da açıldı.

İnanıyorum ki günahlarından temizlenip hak ettiği dereceye ulaşana kadar orada kaldı.

Tahliye olduktan kısa bir süre sonra karnı ağrısı başladı. Ağrının sebebi teşhis edilene kadar kanser tüm vücudunu sarmıştı. Hastalığını öğrenince “Allah’tan geldi. Şifa verecek de O’dur.” diyerek tevekkül etti. Hastalığı iyice ilerlemişti. Namazlarını ima ile kılabilirdi.

BİR RAMAZAN GÜNÜNDE ELLERİNİ AÇTI, AĞLADI

“Allah’ım halim, Eyyüb (as) gibi oldu. İki yıldır ne oruç tutabildim ne de namazlarımı usulüyle kılabilirdim. Bu hastalık ibadetlerimden engelledi beni.” diyerek Rabbiyle dertleşti.

Yatalak olup sadece kollarını ve başlarını oynatabildiği halde hastalığıyla ilgili tek söylediği buydu. Hiç şikâyet etmedi. Dünyadaki son

haftasını yaşıyordu. Onun için ötelelerin kapıları açılmış, gözlerindeki perde kalkmıştı.

Yaşadığı manevi hallere biz de şahit oluyorduk. “Misafirlerim geldi.” dedi bir gün. Onlarla sohbet etti konuştu. “Tanımadığım insanlar gelmişti, şimdi gittiler.” dedi.

Çok mutluymuştu. Bir süre sonra bir şeyler yemeye başladı. Ona gaipten ikram edilen neyse onu yiyordu. Gözlerini açıp bana da ikram etti. Verdiği şeyi aldım öptüm.

O güzellik neydi, eşimi kim doyuruyordu hiçbir zaman bilemedim.

Ruhunun ufkuna yürütmeye başlayan eşime, şifa niyetine okuduğum Yasin-i Şerifleri, artık yolları açık olsun, dünyadan ayrılışı kolay olsun diye okumaya başlamıştım.

Bir gün hava bir anda karardı ve yağmur başladı. Sonrasında tekrar açıldı.

Risale-i Nur’larda geçen şu cümle geldi aklıma: “Ehl-i hidayetin ölmesiyle semavat ve arz, onların cenazeleri üstüne ağlıyorlar, fıraklarını istemiyorlar. Çünkü ehli iman ile bütün kâinat alakadardır, ondan memnundur. Zira iman ile Halik-ı kâinat’ı bildikleri için, kâinatın kıymetini takdir edip, hürmet ve muhabbet ederler.”

Odasında bulunan bize bile hissettirmemi Rabbim ölümünü. Nasıl dayanırım diyen ben, ayeti devam ettirdim. “İnna lillah ve inna ileyhi raciun...” Omuzlarımdan bir yük alınmıştı sanki. İşyansız, tertemiz, mağdur olarak emaneti sahibine teslim etmişti.

157. ayette dendiği gibi doğru yoldaydık. Hastalık ve ölüm zamanında bile lütuflar yaşamıştık. Rahmet kapıları açılıp sekinde inmişti üzerimize. İşte böyle bir adam geçti bu dünyadan... Adı gibi Emin, tevekkülü ile, sabırla herkese örnek olan...

“Eşimle ilgili rüyaları kayda alıyorum, onlar bize güç veriyor...”

YA ZI Ülkü Kurt
Eşi

Kahramanmaraş'ta Beden Eğitimi Öğretmeni iken çok sevdiği mesleğinden KHK ile ihraç edilen Fuat Kurt, bölgenin tanınan ve sevilen öğretmenlerinden birisiydi. KHK ile ihraç sonrasında yaşadığı üzüntü ve stres sonucu daha önce yendiği kanser hastalığı tekrar nüksetti. 41 yaşında vefat etti.

Kendini eğitime, öğrencilerine adanmış bir gönül eriydi o. Talebeleriyle özel olarak ilgilenir, sınavlara hazırlardı. Onun için yeni bir nesil yetiştirmek sevdaydı. Emeklerinin büyüklüğünü şimdi daha iyi görebiliyorum.

Küçük bir ilçede çalışıyorduk. İkimiz de öğretmendir. Üç kızımız, çoğu zaman babalarını

görmeden uyurlardı. Eve çok geç geldiği zamanlarda bile görevini yerine getirmenin huzuruyla gözleri ışıltılı olurdu.

HEP ÖĞRENCİLERİYLE HEMDEM OLURDU

Yorgunluktan hiç şikâyet etmezdi. Üniversiteye başlayan öğrencileriyle bile irtibatını hiç kesmedi. “Biz bu çocuklarla ilgileniyoruz, bizim çocuklarınıza da Rabbim sahip çıkar. Hiç merak etme!” derdi.

Onun gibi bir eşe sahip olduğum için çok mutluyum. Hastalandığı dönemde rüya görmeye başladı. Eline kağıt kalem verilmiş, buraya istediğin isimleri yazabilirsin denilmiş. O zaman anladım ki vedalaşma zamanı yaklaşıyor.

Yoğun bakımda yatarken bile yanında hep taşi vardı abdest almak için. Namazlarını

gözleriyle kılardı. En hasta olduğu zamanlarda bile namazlarını bırakmadı. Çok ağır zamanlarda bile hep namazını kıldı.

Bazı zamanlar “Ülkü, birileri sırtımı sıvazlıyor.” derdi. Başka bir gün de “Elbiselerimi getir, misafirlerimiz geliyor.” demişti.

Hem ağlıyordum, hem de bu dünyadan çok güzel ayrılmak diye teselli buluyor, güçlü olmaya çalışıyordum. Yoğun bakımda on beş gün kaldı. Genelde uyuyordu.

Bir gün doktor beni arayarak “Eşiniz sizi görmek istiyor!” dedi. Şaşkındım, normalde gözlerini bile açmakta zorlanıyordu. Vardığımda beni yataкта oturarak karşıladığını gördüm. “Benim için kimse üzülmesin” diye başladı sözlerine. Bize adeta moral veriyordu, son konuşmamız olduğundan habersizdik.

Bir hafta sonra vefat etti. Cenazesini yıkayan imam arkadaşları, “Daha önce böyle bir cenaze yıkamadık. Çok güzeldi. O, inşallah iyi yerlere gitti. Üzülmeyin!” dediler. Vefatından sonra ben de dahil rüyasında gören çok oldu.

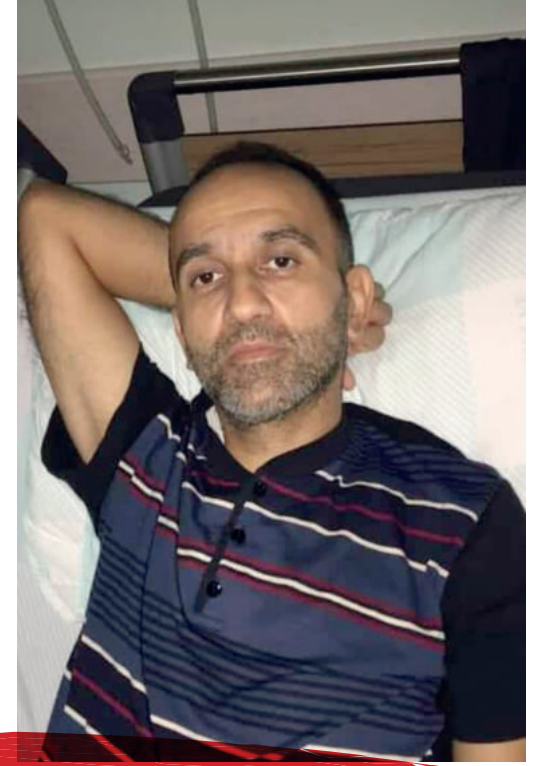
BİR ÖĞRENCİSİ RÜYASINDA, HÂLÂ BİZİMLE VE BİZİM EVDE YAŞADIĞINI GÖRDÜ

Bir öğrencime rüyasında bizimle hâlâ aynı evde yaşadığını, bizden hiç ayrılmadığını söylemiş.

Bir rüya defteri yaptım. Arkadaşlarımın gördüğü, kendi gördüğüm rüyaları oraya yazıyorum. Bu kıymetli rüyalar benim daha çabuk toparlanmama vesile oldu.

Bir gün muhakkak buluşacağız, inanıyorum. İyi ki onunla evlenmişim. İyi ki onunla yol arkadaşı olmuşum. Artık bana düşen, emanetlerimizi en güzel şekilde Allah rızası istikametinde yetiştirmek.

Bitirirken, bu süreçte beni hiç yalnız bırakmayan kardeşlerime çok teşekkür etmek istiyorum. Allah onlardan razı olsun.

**Fuat
Kurt**

Doğum Tarihi:
27.11.1978

Vefat tarihi:
07.06.2019

Vefat nedeni:
Kanser

Mesleği:
Öğretmen

Vahyettin (Yahya) Bayat

Doğum tarihi:
01.01.1960

Vefat tarihi:
10.02.2018

Vefat sebebi:
Cezaevinde kalp krizi

Mesleği:
Esnaf

Hâkim'e: 'Siz benim saygı duyduğum Hocam'a terörist diyemezsiniz'

YA ZI Prof. Dr. Salih Hoşoğlu
Yakın dost

Yaşı çok büyük olmasa da Vahyettin (Yahya) Bayat'a biz Yahya Abi derdik. Oldukça geniş omuzlu, pehlivan yapılı, güçlü, kuvvetli biriydi ve gördüğünüz andan itibaren size güven verirdi. Asla lafı dolandırmaz, sözünü sakınmaz, doğru bildiklerini dolaysız olarak ifade ederdi.

Doksanların başında, Diyarbakır'da Hizmet'e sahip çıkan çok az esnaftan biriydi Yahya Abi. Kendisini ilk defa ne zaman ve nerede tanıdığımı hatırlamıyorum.

HİZMETE İLK SAHİP ÇIKANLARDAN BİRİYDİ

Ancak o samimi ve sıcak tavrıyla çok kısa zamanda aramızda çok yakın bir dostluk oluşmuştu. Yahya Abi'yi bir cümleyle özetlemek istesem "samimi ve cesur bir insan" diye tarif ederdim.

Öğrencilerin ihtiyaçları için kendisine ne zaman gidilse asla hayır demezdi. Hizmet'in ihtiyaçlarını her zaman kişisel ve ailevi zaruretlere önüne koyardı.

Bir dönem öğrenci evlerinin ihtiyaçları ve onların mali işlerini organize etmeyi üstlenmişti ve bunun hakkını vermek için elinden geleni fazlasıyla yapmaktaydı.

O zamanlar Diyarbakır'da inanılmaz bir korku ve baskı vardı. Her gün devlet karşıtı ya da taraftarı diye insanlar sokak ortasında öldürülüyor veya kaçınıp işkence ile öldürülüyor ve sonra bir yerlere atılıyor. O

nedenle insanlar haklı olarak korkuyorlardı.

DIYARBAKIR CEZAEVİ'NDE KALP KRİZİ İLE HAYATINI KAYBETTİ
İşte Yahya Abi bu ortamda inandıklarını eğip bükmeden açıkça ifade eden bir babaydı. "Kim ne yapabilir Hocam, Allah ne dilerse o olur" diyerek işine odaklanıyordu.

İlk zamanlar ben de O'nun dükkanına yakın bir yerde oturuyordum ve O'nun işyerinde veya Vakıf Merkezi'nde sıklıkla görüşüyorduk. Daha sonra şehirle beraber Hizmet de büyüdü ve çok daha az, genelde değişik toplantılarda, karşılaşır olmuştuk.

O hayvan yetiştiriciliği ve şarküteri işi yapıyordu ve daha sonra meslektaşlarıyla kurdukları meslekî birliğin başkanlığını da üstlenmişti. Aradan geçen uzun zaman herkesi farklı meşguliyetlere ve farklı yerlere gönderdi.

DARP EDİLDİ VE İŞKENCE GÖRDÜ
Diyarbakır'dan ve Türkiye'den ayrıldıktan sonra daha temasımız olmamıştı ve bir gün vefat haberini gazetede okudum.

9 Şubat 2018 tarihli gazete haberi çok kısaydı ve "Diyarbakır Cezaevi'nde 8 aydır tutuklu bulunan ve ağır kalp hastası olan Vahyettin (Yahya) Bayat dün geçirdiği kalp krizi sonrası hayatını kaybetti" diyordu.

Her zaman açık sözlü, dürüst ve Hakk'ın ve haklının yanında olan bu kalp, yapılan bunca zulme dayanamamıştı. Bu zulmü yapanlar kendisini ölüme itmişlerdi.

Berber hapis hayatı yaşayan arkadaşları şöyle anlatıyorlar Yahya beyi: "15 Temmuz sonrasında yaşanan cadı avında bir müddet gaybubet yaşamış ve daha sonra da bir ihbarla gözaltına alınmıştı. Gözaltında ve mahkemede asla alttan almamış ve mahkemede "Siz benim saygı duyduğum Hocam'a terörist diyemezsiniz" dediği için darp edilmiş ve işkence görmüştü."

Kendisinin Allah'tan başka kimseden korkmadan yaşadığı hayatı gene kendine yakışır bir sonla noktalanmıştı. Allah rahmet eylesin.

Zulümden kaçan ‘Melekler’

YA ZI Enes Cansever
Gazeteci - Yazar

Bir zalim ve gaddar rejimin zulmünden kaçan günahsız yavrular Ege'nin soğuk sularında hayata gözlerini yumdu. Biri yeni doğmuş bebek, 4'ü çocuk, 2'si kadın 7 kişi boğularak hayatını kaybetti.

Nasil kurarsanız kurun cümleleri! Tepki ve iç acınızı ifade gayretleriniz yetersiz kalacaktır. Kifayetsiz kalır sözler, içinizde kalır bir açıdan her şey. Ege'nin karanlık suyunda yiten 7 can:

Mustafa Said Zenbil, Meltem Zenbil, Mahir Işık (2 aylık bebek) ve Kevser Sezer ilk olarak isimleri belirlenenler.

EGE'DEN ARŞA ÇIKAN ÇIĞLIK!

Maden ailesinin dramı da benzer bir dram. Meriç'te yiten canlar gibi... Meriç Nehri'nin acısı yürekte taze ve hâlâ yası tutulurken, kaybolan minik bedenler kara-koyu sulardayken, Ege Denizi'nden peşi sıra gelen facialarla da sarsılıyor.

Ege'nin aldığı minik canlar ve öğretmenler, ilim erbabı insanlar...

Azgın suların nerelere taşıdığı bilinmeyen

yitikler, masum, küçücük yürekler. Ateş düştüğü yeri yakıyor. El hak... Ve o ateşin her bir parçası, değişik şekilde hemen hemen her gün hanemize düşüyor. Bu ateş binlerce kilometre uzaklıkta Avustralya'da bizi kora çeviriyor. Yer, zaman, mevsim ve asır tanımıyor, baskılardan kaçışlar sonucu meydana gelen facialar.

Suda boğulanı mı, trafik kazalarında sönen hayatları mı sıralayalım? Cezaevlerinde çile çeken anne ve bebekleri mi, yoksa güvenlik tehdidinden dolayı saklanan ailenin tedavi etmediği için vefat eden minik yavrusunu mu? Hangi birini sayalım ki?

Rize'de eşi tutuklu polis memuru Lütfü Dalga ile görüş yolunda geçirdiği kazada ağır yaralanan ve hayatını kaybeden Hicran Dalga toprağa verildi. Lütfü Dalga'yı, 7 saat içinde eşini toprağa verdikten sonra yeniden cezaevine götürdü gaddar bir yönetim... Annesi vefat eden, babası hapisaneye götürülen küçük Sibel Erva'yı 75 yaşındaki babaannesinin yanına bırakacak kadar, şirazedden çıkmış bir yargıç ve yargı anlayışı...

Siz hiç mi Allah'tan korkmuyorsunuz? Üzüntü ve çaresizlik içinde cümleleri kurmaya çalışıyorum. Bu hoyratlık karşısında gözyaş-

larımın damlaları klavyemi ıslatıyor. Titrek ellerimin, takatsiz kollarımın gücüyle klavyeye dokunuyor parmaklarım. Üzülüyorum, bu mazlumlara çektirilen zulüm karşısında. Kahroluyorum, masumlara her türlü vahşeti yaşatıp sonra da dünyaya adaletten dem vuran gırtlak ağalığına.

Daha birkaç gün önce, BM kürsüsünden "Herkes için adalet, herkes için barış, herkes için özgürlük, herkes için huzurlu ve güvenli bir gelecek..." diye haykırmıştı dünya liderlerine, 'One Minute' mucidi.

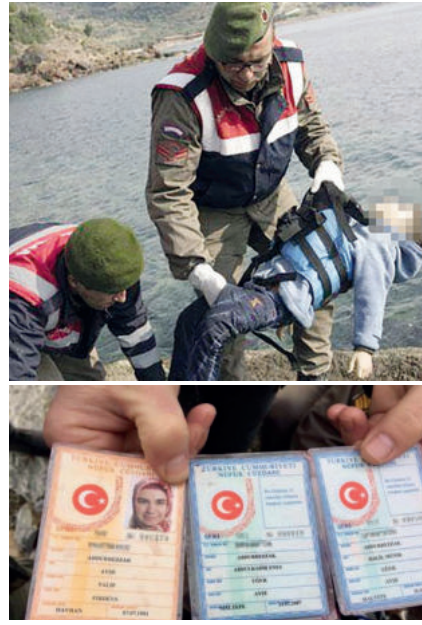
Utancı duyuyorum, Midilli'de minik yavruların ölümüne sebep olanlardan, BM kürsüsünden Aylan bebeğinin cesedinin üzerinden kirli siyaset devşirenlerden, timsah gözyaşları dökenlerden, nutuk atanlardan, şarlatanlık yapanlardan... Zulümleri Arş'a ulaşan bir kavim ve mazlumun ah-u efganı, yüreğimi yakıyor.

Ege'de boğulan 5 i çocuk 7 masum için, "Tarihi düşman Yunanlar" ve medyası: "Ege'de can veren melekler" derken, siyasal İslamcı faşistler ve yayın organları ise "Kaçan teröristler" diyecek kadar insanlıktan uzak, kin, nefret, gayz ve öfke dolu, "dindar" bir iktidarın kindar bir kitleyle karşı karşıyayız. Suda boğulan bebeklere karşı bile müsamahadan ve ahlaktan uzak, nobran bir toplum.

Düşünün bir anne ve babayı... Henüz yeni doğmuş sevgili yavruları, zalimden kaçıyor, kaçarken soğuk ve kara sulara can veriyor. Ve bu dram karşısında, "Kaçan teröristler" diyecek kadar dinden, inançtan, duygudan, empatiden uzak bir medya. Heyhat ki bu kara, hem de kapkara haberi yazacak ve nakledecek, televizyon kanalı da gazete de yok memleket sahında...

Havuz tröçesi Hilal: "Cemaate çok merhametli davranıyorlar." diyerek, daha çok baskı ve zulüm istemişti. Şimdi sormak lazım bu yoz-yobazlara; İçiniz rahatladı mı? Tatmin oldunuz mu Ege'de can veren

Mustafa Said Zenbil Meltem Zenbil Kevser Sezer Mahir Işık

(2 aylık bebek)

Vefat sebepleri:

Ege'de boğulma

Vefat tarihleri:

27.09.2019

anneler, babalar, bebekler ve yavrular için? BM'de haykırdığınız zulmü, Suriye, Filistin, Keşmir, Mısır, Yemen, Libya, Karabağ, Myanmar ve Çin'de aramaya gerek var mı? Aylan bebeğin fotoğrafıyla hamaset kusan, şov yapan asrın katmerli münafıkları, Ege'de boğulan masum bebeklerin, annelerin feryadı ve dramı karşısında neden lâl kesiliyorsunuz? Aylan bebek, Suriye'de yaşananları nasıl resmediyorsa, Anadolu coğrafyasında 21. asırda yaşanan mezalimi, soykırımı anlatan hakikatlar da Ege'de, Meriç'te gerçek yüzünü ortaya koyuyor.

KARANLIK BİR ÇAĞDA, MAZLUMLARIN KERBELASI!

Yezidi düşünce, sarı hastalık gibi kol geziyor. Anadolu tam anlamıyla Kerbela'ya döndü. Kerbela ise zalim Yezit'i ve zulüm yaptığı Peygamberimiz'in (sas) sevgilisi Hazreti Hüseyin'in şahadetini bize hatırlatıyor. Gül Peygamber'in torunu İmam Hüseyin, Kerbela'da şahadet şerbeti içince matem, hüznün, bürümüş her yanı.

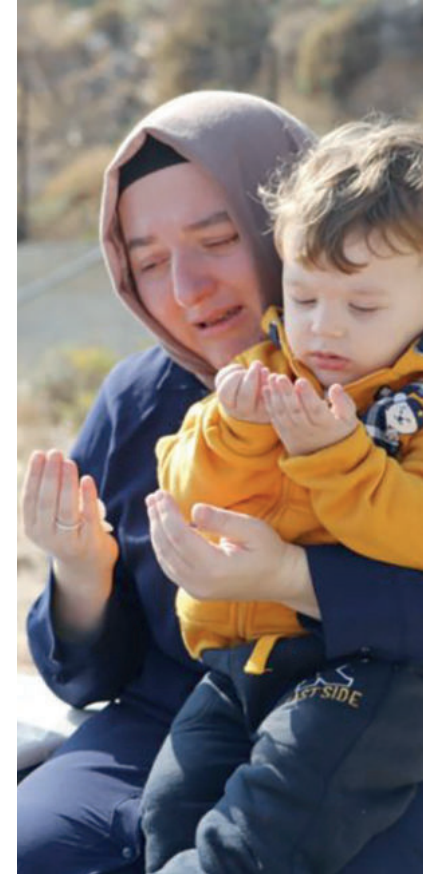
Her gün bir Hüseyin'in feryadına yol veriliyor. Ocaklara ateş düşüyor.

Avustralyalı sanatçı Missy Higgins, Aylan

Bebek ve ailesinin Suriye ve Kanada hattındaki dramını; "Oh Canada" isimli bir şarkıya dönüştürmüştü. O şarkının bazı sözleri, adeta dün Sakız Adası'nda, minik yavruların kıylara çarpıp yankılanan çığlıklarına da tercüman olmuş gibi... O sözlerin bazıları şöyle:

*"Ah Kanada...
Eğer beni duyabiliyorsan,
Denize karşı kollarını açmayacak mısın?
Ah Kanada...
Eğer bana yardım edebilirsen,
Tek istediğim ailem için güvenli bir yer...
Günler uzun, geceler daha da uzundu...
Ve bebekler asla annelerinin yanından
ayrılmıyordu,
Ama bot küçük ve dalgalar
şiddetleniyordu,
Ve hayatta kalamayacaklarından
korkmaya başlamışlardı."*

Ömer Hayyam'ın bin yıl önceki sözleriyle bitireyim yazımı: 'Elimde olsa bu dünyayı küçümserdim, iyisine de kötüsüne de yuh çekerdim. Daha doğrusu bu aşağılık yere, ne geldim, ne yaşadım, ne de ölürdüm.'

Acıyı yaşayanın anlattıklarını dinlerken ne kadar yaralandığını tam olarak anlayamadığımı bu süreçte öğrendim. Oysa anlatmasında sıkıntı yoktu, içselleştirdiğimi de biliyordum. Hatta acısını paylaşıp yazıyla tepkimi verdiğim kişilerin siyasi görüşü, inancı benimle aynı olmadığı için defalarca linç edildiğim halde acılarına ortak olmaya devam ettim. Elbette linç edilmeyi, hakaretlere uğramayı hatta binbir iftiralarla karşılaşmayı umursamadım. Çocukluğumdan bu güne dinlediğim yaşanmış gerçek hikayelerin kahramanlarını ötekileştirmeden sahiplendim. Ve bu değişmeyecek de.

Bütün bunlara rağmen acı benim kapımı çalınca gerçek acının ne demek olduğunu daha iyi anladığımı itiraf etmeliyim. Ülkenin geçmişinden beri yaşanan gerçeklerimiz “sürgün” denilen şeyle ben de tanışmıştım.

Kendime hiç sürgün dememişim ta ki baba-

mı kaybedene kadar. Hatta bana sürgün diyenlere “sürgün demeyelim de zorunlu çıkış” diyelim diyordum. Hep okur veya dinlerdim ülkesine gidemiyorken yakınlarını kaybedenlerin çektiği acıyı. Anlardım anlamasına fakat yaşadıkları duyguları tam olarak algılamam imkansızdı. O tarifi imkansız acının mesajı, dil kursundayken ablamın aile grubumuza attığı mesajla geldi. Ablam, babamın hastalandığını, hastaneye yatırıldığını, karaciğerinde leke olduğunu, kanser şüphesi olduğunu yazıyordu. “Kanser mi? Yok canım değildir, benim babama uğramaz kanser” diyordum. Babam eski bir sporcuymdu, her gün on kilometre yürür, çalışmadan duramaz, sağlıklı beslenirdi, kanser de neydi?

BİTMEK BİLMEYEN GÜNÜN GEÇMEK BİLMEYEN SAATLERİ

Bitmek bilmeyen günün, geçmeyen saatlerin sonunda kursun son saatlerinde ablamın mesaj yazmak yerine arka arkaya doldurduğu ses kayıtlarını gördüğümde içime bir acı dolmuştu. Daha ses kayıtlarını dinlememişim fakat biliyordum bu kadar ses kaydı durup dururken yollanmazdı, bir şey vardı. Hocadan izin alıp lavaboya gittim, duymak istemediklerimi duymak için tek tek ses kayıtlarını dinlemeye başladım. Yanılmamıştım babam akciğer kanseriydi. Ablam kaçınıcı derecede olduğunu henüz öğrenememişti. Doktor bir an önce tedaviye başlanmasını söylemiş, izlenecek yolu anlatmıştı. Evin en büyük çocuğu olmanın verdiği sorumluluğu her zaman fazlasıyla sırtında taşıyan ablam yine aynı şeyi yapıyordu. Bize, korkmayın diyordu fakat sesinde saklamaya çalıştığı acı gerçekte “babamız gidiyor” dediğini hepimiz anlamıştık. Aldığımız acı haberle yıkılmış, lavabodan ağlayarak çıkıp sınıfa gitmişim. Hocaya, anlatabildiğim kadarıyla babamın kanser olduğunu öğrendiğimi söylemişim. Bazen düşünüyorum, neden “yabancı” dediğimiz insanın sıcaklığı bizi daha çok ağlatır? Daha tanışalı 3 hafta olmasına rağmen benimle yakından ilgilenen Almina hocanın bana sarılmasıyla ağlamam hızlanmıştı. Sesli sesli sınıfın içinde ağlıyordum. “İstersen eve git” diyordu, güçlü olmamı söylüyordu. Güçlü

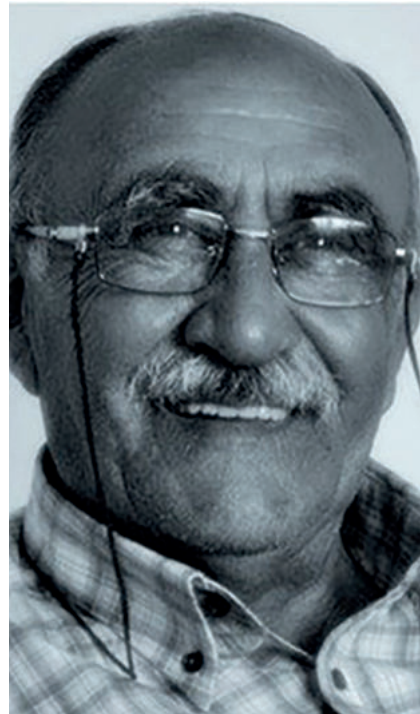
nasıl olunurdu bilmiyordum. O an yapabildiğim tek şey ağlamaktı. Eve gitmek istemediğimi söyleyince sınıf arkadaşım Angetta ile hava almak için bahçeye çıkmamı söyledi. Sadece derse girerken selamlaştığım Angetta ile bahçeye çıkmıştık. Yemen’den gelmişti, babasını benim gibi sürgün deyken kaybetmişti. Üstelik onun babası muhalif bir siyasetçi olduğu için öldürülmüştü. Ellerimi tutmuş hikayesini anlatıyordu, anlayacağım kadarını anlamıştım. En önemli kısımlarını anlamış olmam dili biraz daha öğrenmiş olmamdan mı kaynaklıydı yoksa o an onun gözlerinden akan yaşla hissedebilmemden miydi hâlâ bilmiyorum. İki kadın, kendi ülkelerimizde yaşanan faşizmin bizi savurduğu başka topraklarda, bir bankta el ele tutuşmuş ağlıyorduk. Acıların gerçekten de kardeş olduğunu iliklerime kadar yaşıyordum.

YUNANİSTAN’DA BULUŞMAYI KONUŞMUŞTUK

Daha bir ay olmamıştı babamla Yunanistan’da buluşacağımızı konuşalı. Babamla buluşmayı hayal ederken birden kız kardeşimle daha fazla yaşaması için nasıl bir tedavi yöntemi izlenmeli onu konuşuyorduk. Kız kardeşim gelemeyece-

Hayatımın mihenk taşı, devrilmez dağım: Babam

ğimi bildiği için durumun ciddiyetini benden saklamaya çalışsa da sesindeki umutsuzluğu hissediyor, kurduğu cümlelerden, “abla her şeye hazır ol” demek istediğini algılıyordum fakat kabul etmeyeceğimi de çok iyi biliyordum.

Babam, ben yurt dışına çıkmadan birkaç gün önce kalmak zorunda kaldığım yere gelmişti. Geldiği şehrin sokaklarında koluna girmiş konuşa konuşa yürüyorduk. Baba nasihatı gibi başlamıştı söze. Oysa babam nasihat vermeyi sevmezdi. Gideceğimi biliyordum, ayrılacak olmanın hüznünü yüzümden okumuştum, belki de yazdığım için pişman olduğumu düşünmüştü. “Kızım sen yanlış bir şey yapmadın, yanlış dediğin, ne yazdıklarından ne de söylediklerinden pişman ol, ülkesini seven herkes yazsa konuşsa bunlar da böyle olmazdı” demiş, uzun uzun beni rahatlatmak için konuşmuştu. Babam idealist bir öğretmendi. Bunun bedelini meslek hayatı boyunca sık sık sürülerek, görevden alınarak, içeri atılarak yaşamıştı. Fakat hiçbir zaman ne yolundan dönmüş ne de pişman olmuştu. Evet, ben babamın eseryidim, korkmadan, haklının yanında, doğrularından taviz vermeyen Hüseyin Hoca'nın kızıydım elbette. Ne yazdıklarından ne de söylediklerimden pişmandım.

Babamın hastalığından sonra telefon konuşmalarımız sıklaşmış hatta hep görüntülü konuşmaya başlamıştık. Her konuşmamızda kızım “ne olursa olsun sakın gelme, güçlü ol” diyordu ama ben babamın sözlerinin sadece sözde kalacağını, daha uzun süre bizimle olacağını sanıyordum. Çünkü hasta gibi değildi, gayet iyi görünüyordu, yemesi içmesi yerindeydi, sadece yorgun olduğunu onun dışında hiçbir sorunu olmadığını söylüyordu. Belki de her zaman yaptığı gibi güçlü görünüyordu, acılarını saklıyor bilmemizi istemiyordu, bizi üzmemek için saklıyordu.

Dil kursu devam ediyordu etmesine ama benim aklım babamdaydı, hocaların dediği hiçbir şeyi dinlemiyordum. Gözüm telefonumdaydı. Sık sık izin alıp dışarı çıkıp ya babamla konuşuyordum ya da ablalarımı kardeşlerimi arıyor babamın durumunu konuşuyordum.

ÖLECEKMİŞİM GİBİ BOĞULUYORDUM

Son konuşmamız dün gibi aklımda. Hafta sonu ablama gitmişim, kahvaltuya oturmadan önce babamı görüntülü aramıştık. Babamın görüntüsü karşısında ablamla adeta donup kalmıştık. Babamın yüzü şişmişti, konuşamıyordu sadece bize öpücük yollayıp el sallamış kısık sesiyle ‘iyiyim keklıklarım’ demiş telefonun anneme vermişti. Annem de kısa konuşup telefonu kapatmıştı. Kahvaltı yapamayıp babamın son haline odaklanıp kalmıştık. Konuşmamızın üzerinden bir saat geçmemişti ki Türkiye’deki ablam babamın hastaneye kaldırıldığını söylemişti. Yurt

dışındaki ablam hemen izin alıp apar topar yanına gitmişti ama ben kalmıştım. Su gibi geçmiyordu zaman, ne akşam oluyor ne gün bitiyordu, kalbim sıkışıyordu sanki bir şey olacakmış gibi. Bizde “ayan oldu” diye bir terim vardır, olacakları hissetmek anlamına gelen. Babam yoğun bakıma kaldırılmış, umutsuz bekleme başlamıştı. Herkes gitmiş bir ben gidememişim. Babama dokunuyor, onu görüyor, öpüyorlardı. Ben sadece telefonda bilgi alabiliyordum. Yaşamımda kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemişim.

Kendimi dışarı atmış evimize yakın orman yolunda çaresizce yürüyordum. Boğuluyordum ölecekmişim gibi boğuluyordum, nefes alamıyordum.

HİLAL YANINDA BİRİ VAR MI?

Yürürken bir ara telefonum çalmıştı, arayan ablamdı. Ablamın sesiyle tarifi imkansız bir acıyla tanışacağımı hissediyordum. “Hilal yanında biri var mı?” diye sordu. “Var” dedikten sonra “babamı kaybettik” dedi. Bu kadardı! Kaybettik, gitti! Bu iki kelime sıradan bir kelime olmaktan çıkmış babamın benden gidişini haber eden iki kelime oluvermişti. Dağım devrilmişti. Gerçek buydu, dağım devrilmişti. Bir daha göremeyecek, sarılamayacak, konuşamayacak, içinden çıkamadığım bir durum olunca arayamayacaktım. Daha da acısı ne son günlerinde yanında olmuştum ne de son görevimi yerine getirebilecektim. Bir yabancı gibi uzaktan olanları seyrediyordum, ablalarım kardeşlerim kuzenlerim babamın son yolculuğunun hazırlıklarının fotoğraflarını yolluyorlar, videolar çekiyorlar, sık sık arıyorlardı ama nafile acım dinmiyordu. Aksine her fotoğraf, her video çaresizliğimi yüzüme vuruyor gibiydi. Babam yaptığı vasiyeti ile inancımızın verdiği güzelliklerle yolcu ediliyordu. Annem, evlatları, çok sevdiği dostları, öğrencileri, komşuları onu deyişlerle, türkülerle, marşlarla yolcu ediyorlardı. Ben yoktum bir ben yoktum. Babam toprakla buluşmuş sıra babamın eşyalarının özene bezene bakılmasına geldiğinde, yollanan fotoğrafla babamın sürgünde olan kızına olan özlemini bir kez daha anlamıştım.

CÜZDANINDAN ÇIKAN FOTOĞRAF...

Hayatımın mihenk taşı, devrilmez dağım, örnek aldığım babamım cüzdanından sadece benim fotoğrafım çıkmıştı. Babamla aramdaki bağın en kuvvetli şahidi olmuştu o fotoğraf.

Büyük acımdan sonra bana sürgün diyenlerin haklı olduğunu anlamıştım. Sürgün olmak buymuş. Gidememek, kavuşamamak, son kez dokunamamak, koklayamamak, öpememek, mezarına bir tas su dökememek. Sürgünmüşüm ben, evet ben sürgünmüşüm.

Cihanşah, ailesine hasret gitti: Kimi babadan dolayı ceza çekiyordu kimisi de oğlunun duruşundan...

YA ZI Enes Kanter
Arkadaşı

Ülkemizde yaşanan zulümler o kadar çeşitli ki... Kimi babasının konumundan dolayı ceza çekiyordu, kimisi de oğlunun durumundan.

Dünyanın en saygın dergisi Times'da Türkiye'de yaşanan zulümlere daha önce dikkat çekmiştim. Dergideki makalede "Babam bu ay terör örgütü üyesi olduğu iddiasıyla mahkemeye çıkacak. O bir profesör, terörist değil. Benim babam olması nedeniyle Recep Tayyip Erdoğan tarafından zulüm ediliyor." demiştim. Babam, duruşumdan ve durumundan dolayı sıkıntı çekiyordu.

Aynen bunun gibi...

Yazıya konu olan can dostum, kardeşim Cihanşah Uysal da babasının konumundan dolayı son nefesinde ailesiyle birlikte olamamıştı. Babasının Hizmet Hareketi'ndeki konumundan dolayı, acıyı oğlu çekmişti.

Tıpkı binlerce mağdur gibi. Cihanşah, 2015'de amansız bir rahatsızlığa yakalandı ve ardından Nisan 2016'da Hakk'a yürüdü.

VEFAT ANINDA ANNE VE BABA YOKTU

Baba Süleyman Uysal ve anne Fahriye Uysal, oğlunun ne hastalık döneminde ne de vefat anında yanında bulunamadı.

Cihanşah, bir garip gibi defnedildi.

Ailesi cadı avı sebebiyle, oğlunun defin işlemlerini internette izlemek zorunda kaldı.

22 yaşında olan Cihanşah babasını görmeyi çok arzuladı. Fakat devrin zalimleri bu buluşmayı engellemek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Bir baba evladına, evlat babasına

hasret gitti. İşte ülkemizde yaşanan binlerce zulmün bir türü bu.

ÇİHAN KARDEŞİM MAÇLARIMDA BİLE KALBİMDE HEP

Ama iyi ki büyük mahkeme var. Cihan kardeşimin benim kalbimdeki yeri çok farklı.

Kendisiyle ilk karşılaşmamız Amerika'da oldu. Bir öğle yemeğinden önceydi.

Hocafendi'nin yemeğini (küçük binada) yukarıya çıkartıyordu. Yüzündeki tebessümü beni etkilemişti. Hâlâ unutamıyorum. O heyecan, o tatlı tebessüm ve mutlu sima, o kadar çok kalbim ısınmıştı ki...

Bunu kelimelerle anlatmak çok zor. Kendisiyle tanışmak için "merhaba" dedim.

Yüzündeki o masumiyet ve nurani sima, gönülden gönle akan ve bir tutkal gibi birbirine bağlanan, candan sağlam bir dostluğa ve yarenliğe dönüştü. Gece saatlerinde teheccüt namazlarında (bilhassa) NBA ile olan maçlarımda bana özel dua ettiğini duyunca, sevgim

adeta katlandı, bu nurani simaya.

İlk yaptığım ise onu maçlarıma davet etmek oldu. Kendisi de bu jeste çok sevinmişti.

Aradan yıllar geçti. Ülkeme yaptığım 2015'teki son ziyaretim sırasında, Gaziantep'te yolumuz tekrar keşişti. Bu aynı zamanda, Cihan kardeşimle son buluşmam oldu. Sohbetimizin konusu yine güzel hizmetler, eğitim kurumlarının (o zaman daha gasp edilmemişti) güzel çalışmaları, yapıma aşamasındaki hastane projesi ve tabii ki Gaziantep'in güzel yemekleriydi.

HEYECANLA, AŞK VE ŞEVKLE ANLATIYORDU

Olayları o kadar heyecanla, aşk ve şevkle anlatıyordu ki ben herhalde tamamen iyileşti zannettim. Ama olaydan bir süre sonra hastalığı tekrardan nüksetti.

Son yolladığı mesaj: "Abi senden Allah razı olsun. Sırf senin maçlarını kaçırmayalım diye neredeyse hiçbir teheccüdü kaçırmadık. Sen başarılı ol diye dua ederek maçlarını izledik." Ben de çok bundan dolayı mutlu olduğumu onun hastalığı için dua ettiğimi söyledim.

Maalesef bu onunla son mesajlaşmamızdı.

Sonraki mesajlarıma abisi cevap verdi.

Durumun ciddiyetini böylece daha net anlamış oldum. Bazen maçın ortasında Hizmet'teki abi, abla ve kardeşlerimle beraber Cihanşah da aklıma gelir.

Cihan kardeşim ile son konuşmamda sabah namazlarını hiç kaçırmadığımı ve bana sürekli dua ettiğini söylemişti. Böyle hizmet aşığı kardeşimizin duasını almak herkese nasip olmaz. Her zaman onun duasına layık olmaya çalışan bir sporcu olduğum için çok şanslıyım. Rabbim diğer tarafta Efendimiz'e (s.a.v) komşu etsin. Amin...

Cihanşah Uysal

Doğum Tarihi:
30.09.1994

Vefat Tarihi:
23.04.2016

Vefat Nedeni:
Kanser

Mesleği:
**Üniversite
öğrencisi**

Yusuf ve Sena Aksoy

Annenin doğum tarihi
1987

Çocuğun doğum tarihi:
2015

Vefat tarihleri:
28.07.2018

Vefat Nedenleri:
Ege'de boğulma

Mesleği:
Tarih öğretmeni

Hasan Öğretmen ve hüzünlü bir sakal hikayesi!

YAZI Semih Yılmaz
Meslektaşı

Babalar günüydü. Twitter'a bakarken gördüm resmini. "Eşini ve küçük çocuğunu kaybeden baba, Hasan Aksoy. Babalar günün kutlu olsun." yazıyordu.

Evladını kaybetmiş bir babanın babalar gününü kutlamak... Kendimi Hasan Hoca'nın yerine koymaya çalıştım ama pek başarılı olamadım. Biricik ciğerparesi ellerinin arasından kayıp, soğuk ve karanlık sularla cennete doğru süzülürken çaresizce arkasından bakakalmak, tahayyül edebileceğim bir şey değildi. Allah kimseye yaşatmasın.

Hasan Aksoy benim bir nevi öğrencim, aynı zamanda da meslektaşımı. 2011 yazında Kasımoğlu Coşkun Lisesi'ne gelip edebiyat öğretmenliği yapacağını söylediğinde yüzünde gördüğüm heyecanı hiç unutmuyacağım.

Bizimle bir yıl çalıştıktan sonra Milli Eğitim'e bağlı bir devlet meslek lisesine geçti. Arada bir ziyaretime gelir, birlikte yemek yerdik. Hâlâ meraklı bir öğrenci gibi sorular sorar, öğrencilerine anlatacağı konular hakkında bilgi biriktirmeye devam ederdi.

Okula gelip hasret giderdiğimiz bir gün elime nikâh davetiyesini tutuşturdu. Yeni bir yuva kuracak olmanın mutluluğu her haline yansiyordu. Onu son görüşüm Kartal'da katıldığım nikâh töreni oldu. Merhume eşiyile birlikte bir ömür beraberce mutlu yaşamaları temennimize "Amin abi, inşallah." demesi ondan hafızamda kalan son anı olarak duruyor.

Daha sonra kader beni Avustralya'ya, onu da Bartın'a sürükleyince irtibatımız koptu. Ta ki binlerce kilometre ötede okuduğum hazin bir habere kadar.

Hasan Hoca, önce çalıştığı okulun müdürü sonra da bizzat kendi kuzeni tarafından

şikayet edilmiş ve 1 Eylül 2016'da çıkarılan 672 sayılı KHK ile ihraç edilmişti. Çok sevdiği oğlunu tutuklanma korkusu olmadan bir parka bile götürmemesi canını çok sıkınca ailece ülkeden ayrılmaya karar vermişti.

28 Temmuz 2018 gecesi Ayvalık'tan Midilli Adası'na geçmek isterken devrilen bir botta bulunan 16 kişiden -3'ü bebek 7 kişinin- boğularak öldüğü yazıyordu haberlerde. Hasan Hoca, o devrilen botta 3 yaşındaki yavrusu Yusuf Baha ve eşi Sena Hanım'ı kaybetmişti.

Kendisi kurtulsa da en değerli varlıklarını kaybetmiş, üstüne bir de tutuklanmıştı. İfadesini almak için gelen zalimler "Konuş, yoksa seni cenazeye göndermeyiz." demişler ve eşiyile yavrusunun cenazesine bile katılmasına izin vermemişlerdi.

Gözleri o kadar dönmüştü ki cenazeyi taşıyacak bir araç bile çok görülmüş, "Teröristleri taşıyacak araba vermeyiz." deyip daha 3 yaşındaki Yusuf Baha'yı da terörist ilan etmişlerdi.

Hasan Hoca o gün hemen tutuklanıp hapse gönderilmişti. Suçlamalar bildik şeylerdi. Hizmete ait bir kolejde bir yıl öğretmenlik yapmak, Bank Asya'da maaş hesabı olmak, olmayan Bylock kullanımı...

O babalar gününde Hasan Hoca'nın sosyal medyada gördüğüm resimleri dikkatimi çekti. Sakalları oldukça uzundu, neredeyse bir-iki yıldır sanki kesilmemiş gibi duruyordu. Biraz araştırınca sebebini

bir haber sitesinde okudum.

Şehit yavrusu ellerinden kayıp karanlık sularla cennet çocuklarından biri olmadan önce en son minicik elleriyle Hasan Hoca'nın sakallarına dokunmuştu. İşte o yüzden, o gündün beri sakallarını kesmemiş, evladından aziz bir hatıra gibi saklamıştı...

Evladına olan sevgisi o kadar fazlaydı ki ziyaretine gelen babası "Babam, nasılsın?" diye sorduğunda "Bana babam deme, Yusuf um da babam derdi." demiş ve herkesi yine hüzün içinde bırakmıştı.

Hasan Hoca hâlâ Tarsus 1 No'lu Cezaevinde bu dünyanın zalimlerinin verdiği cezayı çekmekle meşgul. Zerre kadar o zalimlere minneti yok. O zindanlarda tek tesellisi ise evladının sakalına emanet bıraktığı son dokunuş.

Dileriz ki Rabbim cennette eşi ve evladıyla onu tekrar bir araya getirir ve zalimlere de hem bu dünyada hem ahirette hak ettikleri azabı tattırır.

Anadolu'nun köklerini söktüler!

1948'de Bilecik'te dünyaya geldi Şaban Kök. Fakirlik, yokluk içinde 18-20 kişilik geniş ailenin bir zemin katı paylaşmak zorunda olduğu şartlarda geçti çocukluğu. Matematiği çok iyiydi, okumayı seviyordu ama imkânlar ona ancak ortaokulu bitirme fırsatı verdi. Kök ailesi babadan, dededen lokantacı olduklarından o da 1976 yılında 3 tekerlekli bir motor ile endüstriyel yemek dağıtımına "Bismillah!" diyerek giriş yaptı.

Genç yaşta, 1982'de Hacca gitti. Hac dönüşü Eskişehir'de Gözde Lokantası'nı açtı. Böylece "Gözde Yemek" adıyla Türkiye'nin ilk ve en önemli catering firmalarından birisini kurdu. Şaban Bey'in ailesi de onun gibi; helal harama dikkat eden, çalışkan, dürüst kimselerdi.

Zaman içinde Şaban Kök, Eskişehir'de herkesin güvendiği, saygı duyduğu "Hacı Abi" dediği biri oldu. Daha sonra inşaat, seramik gibi başka alanlarda da ticaret yapmaya başladı. Türkiye'den ayrılmadan ön-

ceki yıllarda iki defa Eskişehir'in en yüksek vergi veren ilk beş şirketi arasına girmişti. Hayır işlerine ayırdığı kaynaklar onun vergi rekortmeni olmasına mani olmadı.

Şaban Kök her daim namazında niyazında, sevilen, güvenilen dürüst bir esnaftı. Hizmet Hareketi ile 1991 yılında tanıştı. Adeta bütün hücreleriyle hizmete, gençlere sahip çıktı.

İşlerin altına elini değil, gövdesini koydu. Ve Eskişehir'in temel direği, ana sütunu haline geldi. Orta Asya'ya açılımın olduğu ilk dönemlerde öğretmenlere, okullara gönderilecek malzemeler, kaynaklar için kıvrırır, kendisi herkesten öte katkı verirdi. İzdırahlı olduğu kadar gayretliydi. Torunu

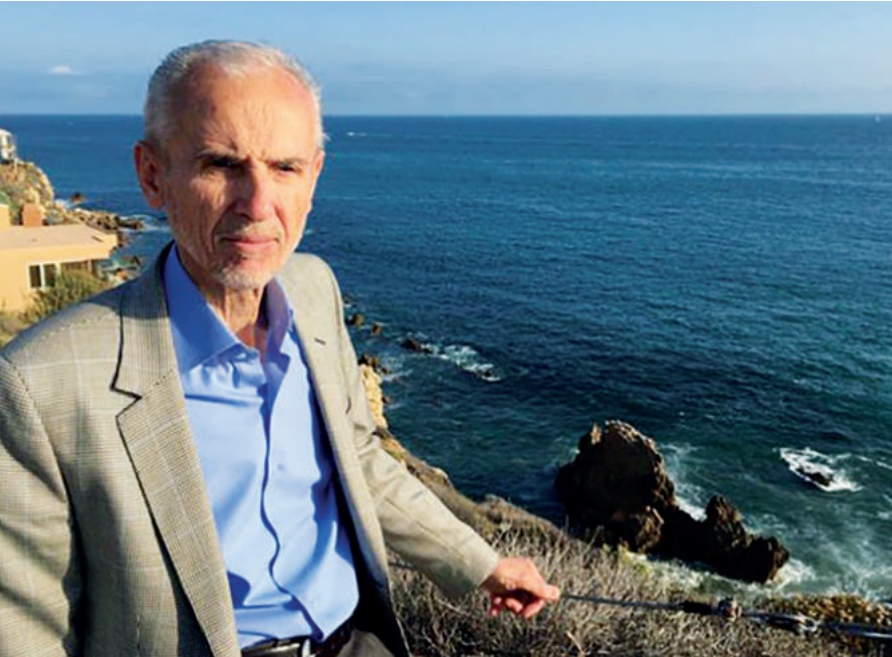
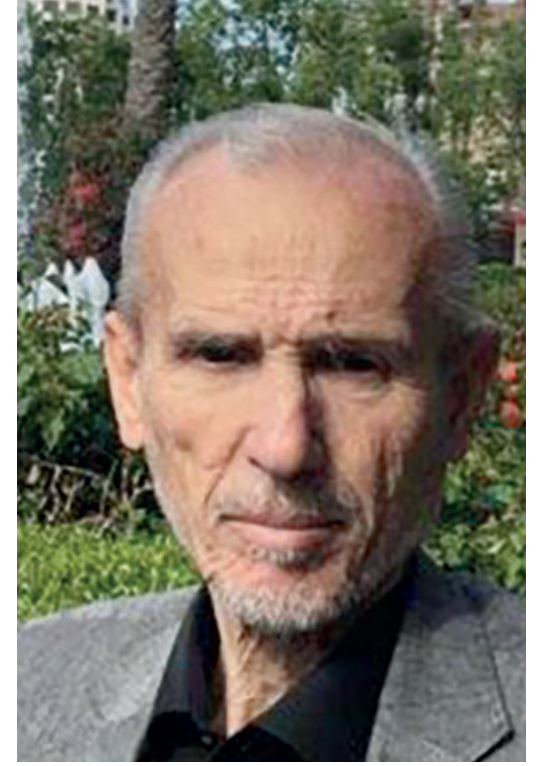
yaşındaki arkadaşlara saygı gösterir, nezaket ve edep içinde davranırdı.

Eskişehir'de okuyan bütün öğrenciler üzerinde Şaban Abi'nin derin etkisi vardır. Onun yemeğini yemeyen yoktur. Eskişehir'deki bütün işlerin altına girmenin yanında Afrika'da bir okul açmış, yurt dışındaki eğitim faaliyetlerine de destek olmuştu.

Ülkede başlayan cadı avı sonrasında o da ülkesini terketmek zorunda kaldı. Şirketlerine el koydular, hesaplarını bloke ettiler. Yurt dışında sosyal güvencesi, imkânları olmadığı için nükseden kanser tedavisini uygun şekilde yaptıramadı. Türkiye'de kalan oğlunu hapse attılar. Geline vefat etti. Ailesi parçalandı. Hanımı ve ailesinin bir kısmı Türkiye'de kaldı, bir kısmı yurtdışına çıkmak durumunda kaldı. En son böbrek yetmezliği de vardı ve zaten zayıf, narin olan Şaban Abi 1.75 boyuna rağmen 35 kilolara kadar düşmüştü.

Geçen bayramda Zoom üzerinden görüşmüştük. Haline, durumuna şükrediyor ve dostlarıyla görüştüğü için arkadaşlara teşekkür ediyordu. Gözü yaşlı, dili dualı, dürüst, ülkesine sevdalı, insanlara hizmet etme duygularıyla dolu yiğit, iz bırakan bir insandı. Gurbette garipler kervanına karıştı ve ülkesinden uzakta defnedildi kara toprağa. Cenazesine eşi ve bazı çocukları, yakınları katılamadı.

Üretmekle, kazanmakla kalmayan paylaşan, dağıtan Anadolu'nun meyve yüklü ağaçlarını kurtuttular, kırdılar, küstürdüler. Türkiye toplumu elbette bunun faturasını her türlü ödeyecektir. Ama en başta yok ettiği, talan ettiği kaynaklar, şirketler nedeniyle ekonomik yokluklarla, krizlerle imtihan olacak gibi görünüyor.

Şaban Kök

Doğum tarihi:
1948

Vefat tarihi:
09.10.2020

Vefat sebebi:
Sürgünde kanser

Mesleği:
İş insanı

Feti Ün

Doğum tarihi:
1958

Vefat tarihi:
13.06.2022

Vefat sebebi:
Cezaevinde beyin kanaması

Mesleği:
Avukat

Feti Ün'ün tek suçu (!) Gülen'e yıllar önce avukatlık yapması

YA ZI Nurullah Albayrak
Avukat

Türkiye tam bir tezatlar ülkesi. Birinin beyaz dediğine başka birisi kara diyor. Hatta evrensel olduğunu ve değişmeyen doğrular içerdiğini düşündüğümüz dinî ve ahlakî konularda bile zıt fikirlere şahit olabiliyoruz.

Ne yazık ki AKP iktidarı, yaşanan tezatlar yetmezmiş gibi anayasayla, yasalarla, yargısal içtihatlarla, evrensel hukuk kriterleriyle belirlenmiş olan suç tanım ve eylemlerine de başka anlamlar yüklemeyi başardı.

Bir kesimin kahraman dediğine AKP iktidarının tanımlamasıyla vatan haini denilebilir. Yasaların hak dediğine, AKP iktidarı tarafından suç denilebilir. Muhafif olmaya, iktidarın icraatlarını eleştirmeye, iktidarın yanlışlarını yüksek sesle dile getirmeye (muhalifet partilerinin de desteğiyle) silahlı terör örgütü suçu denilebilir ve insanlar bu suçlamayla türlü zulümlere ve haksızlıklara maruz bırakılabilir.

Örnekleri çoğaltmak mümkün ancak Avukat Feti Ün ağabeyin yaşadıkları üzerinden ortaya çıkan çarpıklığı, haksızlığı, hukuksuzluğu ve de ahlaksızlığı bir kez daha anlatmak istiyorum.

Avukat Feti Ün Ağabey'in cezaevinde beyin kanaması geçirip sonrasında da vefat ettiği haberini aldık. 64 yaşında zulmün kurbanı olarak bu dünyayı terk etti. Her bir ölüm gibi Feti Ağabey'in vefatı da adeta bizlerden bir parça götürdü.

TEK SUÇU (!) GÜLEN'E YILLAR ÖNCE AVUKATLIK YAPMASI

AA'nın haberinde şöyle diyor: "İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı'nca yürütülen soruşturma

kapsamında gözaltına alınan Feti Ün, 11 Kasım 2016'da tutuklanmıştı. Ün'ün, terör örgütü elebaşı Gülen ile kapatılan Zaman gazetesinin basıldığı, kayyum atanan İzmir'deki Kule Matbaasının da avukatlığını yaptığı belirlenmişti. Yargılama sürecinde hakkındaki suçlamaları reddeden Ün, bir dönem örgüt elebaşı Fethullah Gülen'in avukatlığını yaptığı, bunu inkar etmediğini belirtmişti."

Suçlanmasının, tutuklanmasının, mahkûm edilmesinin ve Yargıtay tarafından da kararın onanmasının gerekçesi, sadece Sayın Gülen'in avukatlığını yapmış olması.

Yargılamasını İzmir 13. Ağır Ceza Mahkemesi yaptı. Bu mahkeme, bu dönemde verdiği kararlarla tarihe adını yazdırdı! Tarih

13. Ağır Ceza Mahkemesi'ni anlatacağı gibi Feti Bey'i de anlatacağıdır. Bunun dışında başka bir görüşmemiz de olmadı. Bende bıraktığı izlenim nezaketli, herkese karşı saygılı, meslekî tecrübesine göre fazlasıyla mütevazı, iyi bir hukukçu ve tam bir beyefendi olduğuydu.

Kendisini tanıyanların da söylediklerime şahitlik edeceğine biliyorum.

İKTİDARIN AHLAKSIZ POLİTİKASI

İktidarın ve muhalefetin yaşadığı tezatlıklar nedeniyle, 1990-1994 yılları arasında, yani 30 yıl önce Sayın Gülen'in avukatlığını yapmış olmaktan dolayı terör örgütü üyesi olmak iddiasıyla hakkında dava açıldı. İzmir 13. Ağır Ceza Mahkemesi hakimleri tarafından da, avukatlık yapmış olması artıncı neden olarak kabul edilerek 12 yıl hapis cezası verildi.

30 yılı aşkın bir süre avukatlık yapmış, avukatlık öncesinde de savcılık yapmış bir hukukçuya çok ciddi bir haksızlık yapılmasına rağmen, mahkeme heyetine karşı sesini yükselttiğine dair bir haber olmadı.

Nezaketli kişiliğini kendisine haksızlık yapan hâkimlere karşı da göstermiş.

Karar veren hâkimlerin yaptığı gibi (!) aslında o da karakterinin gereğini yapmış !

Bankaya para yatırmak, okula çocuğunu göndermek, dernek, sendika üyesi olmak, Kimse Yok Mu derneğine bağış yapmak gibi aslında iftihar edilecek bazı davranışlar, iktidarın ahlaksız politikası sayesinde zihinlerde suç olarak kabul edildi.

İktidarın mahkemeleri tarafından da buna uygun kararlar verildi. Cemaat mensuplarının avukatlığını yapmak da bu kapsamda suç olarak takdim edildi ve hukuku hiçe sayan hakimler tarafından da bu hukuksuzluk tescil edildi.

Kabre koyunca, Betül sürekli bana döndü, ben düzelttim o döndü, öptüm dönmeği bıraktı

YA ZI Enes Civelek
Oğul, Baba

Gece vakti hiç durmadan yalvara yalvara karanlık koğuştta göz yaşlarıyla dualar ederdim. "Allah'ım bu zulüm bitsin masum insanlara bir ferahlık nasip et ya Rabbi! İki emanetin var bende onlar senindir ne olur bu zulmü bitir Ya Rabbi!"

Üç ay boyunca sürekli rüyalarımda kızlarımı toprağa gömdüğümü görüyordum. Dört duvar arasında çaresizdim. Onlara "Ne olur cezaevine beni ziyarete gelmeyin!" diyordum "Ne olur gelmeyin!" Onlarsa hep geldiler ve gelip yüzümü güldürdüler.

Annem, kardeş gibi büyüdüğüm annem Rize'den kalkıp geliyordu. Sabah otobüsten indikten sonra bir alışveriş merkezinin mescidinde Kur'an okuyarak eşimi, kayınpederimi bekliyordu. Buluşup beni ziyarete birlikte geliyorlardı.

Dönüşte de Düzce'ye gidiyor torunlarıyla az da olsa vakit geçirmeye çalışıyordu. Son görüşte kulağıma eğildi ve "Oğlum ben sana hasretim. Sen ceza alırsan buna dayanamam."

ANNEMİN SADECE EVLADI DEĞİL ARKADAŞI VE SIRDAŞIYDIM

"Onun için 'Allah'ım oğlumun ceza aldığı bana gösterme!' diye dua ediyorum." dedi.

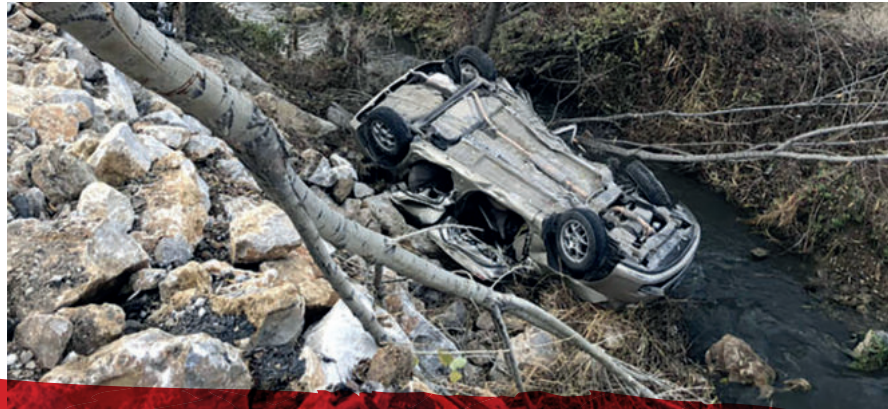
Ben de "Ne olur anne öyle deme! Hayırlısıyla çıkacağım." demiştim. Bir tanecik annemin ne babasından ne de eşinden yüzü gülmemişti.

Ben onun sadece evladı değil; sırdaşı, arkadaşığıydım. Annem kanser hastalığıyla, diyabet ve tansiyonla mücadele ediyordu. Buna rağmen fedakarlığın zirvesinde dolaşarak anneliğiyle bizleri sarıp sarmalıyordu.

Canım annemin duası kabul oldu. 25 yıl 6 ay ceza aldığı görmedi. Kendisinden, iyilikten başka bir şey görmediğim muhterem kayınpederim, ben cezaevine girince evladına ve evlatlarına sahip çıktı. Çok yorulmuştu. Yüz felci geçirdi.

Naime'm fıstığım, ilk göz ağrım kızımın kapalı görüşlerde bana yalvaşları hâlâ içimi kemiriyor. "Baba! Baba! ne olur gel artık." Canım kızım kapalı görüşlerin birinde sandalyeyi kapmış aradaki camı kırmaya çalışmıştı.

"Baba seni buradan alıp götüreceğim!" diye ağlıyordu. Kavuşmamız ahirete kaldı. Eşim, ben pembe rengi çok sevdiğim için kızlarıma pembeler giydirdi. Ne çok yakıştırdı onlara.

"Kardeşinle ikiniz melek gibi olmuşsunuz." derdim.

Yavrularımı kabre koyarken "Allah'ım, benim canımı da al ne olur!" diye yalvardım.

İmtihanım çok çetin oldu. Şimdi ise uzaklarda hayata tutunmaya çalışıyorum. İnşallah cennette doyasıya sarılacağım evlatlarım...

Betül'üm biricik kızım, muhabbet kuşu aldığı ve ona 'yaramaz Naime' demeyi öğrettiğimi duyunca hemen yanıma sokulmuş,

"Baba ona benim adımları da öğret!" demişti.

Ben de "Ne öğretmemi istersin?" deyince şirin haliyle "Akıllı Betül" deyivermişti.

Doğumu çok zor olmuştu. Bir el kadardı ve hayata tutundu. En çok da Betül'e hasrettim.

Kabire ablasının arkasına koyunca, Betül sürekli bana döndü. Ben düzelttim o döndü. Kulağına eğildim ve "Allah babandan daha merhametlidir yavrum!" dedim ve öptüm onu.

Bundan sonra başımı bana doğru çevirmeyi bıraktı. Bir aile dağıldı. Hayatlar gitti.

Boynuzsuz koyunun boynuzlu koyundan hakkını alacağı o günde, inanıyoruz ki Rabbimiz her hak sahibine hakkını teslim edecek.

Havva Civelek

Doğum Tarihi:
10.10.1960

Naime Berra Civelek

Doğum Tarihi:
23.07.2010

Betül Civelek

Doğum tarihi:
15.01.2015

Vefat Tarihleri:
07.12.2018

Vefat Sebepleri:
Cezaevi dönüşü
trafik kazası

Berfo (Ana) Kırbayır

Doğum:
1908

Vefat Tarihi:
2013

Vefat Nedeni:
Hastalık

Mesleği:
Ev Hanımı

Berfo Ana: Siz benim ocağımı söndürdünüz, Allah da sizin ocağınızı söndürsün

YA ZI Halit Esendir
Gazeteci - Yazar

12 Eylül 1980 darbesinden bir gün sonra Cemil Kırbayır, Eğitim Enstitüsü son sınıf öğrencisi iken 26 yaşında gözaltına alındıktan sonra kayboldu. Annesi, Berfo Ana 33 yıl kesintisiz oğlunun izini sürdü. Dile kolay 33 yıl. Son nefesini 2013'te veren 105 yaşındaki Ardahanlı Berfo Ana, gözü arkada ve o ahıyla gitti.

1995'ten itibaren Cumartesi Anneleri'yle birlikte her cumartesi, Taksim Galatasaray Lisesi önünde çırpındı durdu. Göl'e de memur olan ağabeyi Mikail Kırbayır kardeşinin nerede olduğunu sormaya başladı ve sıkıyönetim döneminde Karaman'a zorunlu sürgüne yollandı.

Oğlu Cemil için Berfo Ana'nın yüreği hiç soğumadı. Her gece oğlu çıkıp gelir umidiyle evinin cümle kapısını açık bırakarak, bir ümitle bekleyip durdu. Ne acıdır ki oğlunun ne ölüsüne ne dirisine ulaşabildi. Zalimlerin yaptığı yanında kalmamalıydı, ama olmadı, Berfo Ana o ahl gitti.

AKP rejiminin mimarı Erdoğan, 2011'de Berfo ana ile görüşerek, ümit verdi. En azından evladının kemiklerini ve mezarını bulacağına dair söz verdi. "Cemil'in nereye gömüldüğünü bulamadan ölürsem, beni gömmeyin, cenazemi kaldırmayın, oğlumla birlikte aynı mezara gömülmek istiyorum" dedi ama oğlunun kemiklerine rastlanamadı.

Erdoğan, 'analar ağlamayacak' vaadini verdi, Anadolu'yu ağlayan analarla dolu topraklara döndürdü. Ve ne yazık ki, Berfo

Ana ne ilk oldu ne de son oldu.

Berfo ana bir çığlığında; "Oğlum Cemil'i ne zaman devlete sorsak, 'kaçtı gitti' dediler, inandık. 30 yıl boyunca oğlumun bir gün çıkıp geleceğini düşündüm. Ta ki 'Cemil Kırbayır işkencede öldürüldü' açıklamasına kadar. O gün bugündür de oğlumun kemiklerinin peşindeyim. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan bana söz vermişti. Oğlumun kemiklerinin gömüldüğü yeri bulacaktı. Onun vadedine inandık ama gerçekleştirmedi." diyerek haykırmıştı.

Berfo ana 2012'de yapılan duruşmada Kenan Evren'e "Sen benim ocağımı söndür-

dün, Allah da senin ocağımı söndürsün Evren, utanmadın mı?" diye seslenmişti. 12 Eylülün muktedir generallerinin, Berfo Ana'nın oğlunun gözaltındayken kaçtığı iddiaları asılsızdı.

Bütün dünyadaki iktidarların haksız savaşlarında öldürülen veya zorunlu göçe maruz bırakılan masumlar adına ve Berfo Ana gibi evlatlarının cesedine bile kavuşamayan anaların aziz hatıraları adına yazmaya çalıştım. Bugün

de aynı zulüm ve gaddarlık sürüyor. 1980'de Berfo Ana'nın oğlu Cemil, devletin gizli eliyle kayıplara karıştı. O zamandan bu zamana canlara kıyılmaya devam ediliyor.

'Siyah Transporter'lara zorla bindirilerek kaçırılma vakaları yaşanıyor. Hem de başkenti-miz Ankara'nın göbeğinde. Kaçırılanların eşleri ve aileleri derterlerini uluslararası arenada arıyorlar. Kaçırılanların tamamı erkek ve hemen hepsi Hizmet Hareketi'ne üye oldukları gerekçesiyle kaçırılıyor.

1980'de solcular kaçırıldı ve ölümlerine bile rastlanamadı, Cemil Kırbayır gibi. 1990'lar-da Kürt illerinde 'Beyaz Toroslar'la kaçırılan binlerce kişi, mesela HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan'ın eşi Savaş Buldan gibi. 2020'lerde ise 'Siyah Transporter'larla aynı ahlaksız ve insafsız uygulama yapılmaya devam ediliyor. Yusuf Bilge Tunç, Savunma Sanayi Müsteşarlığı'nda çalışıyordu. 15 Temmuz planlı darbe girişiminden sonra KHK ile ihraç edilen onbinlerce kişiden biriydi. 6 Ağustos 2019 günü evinden ayrıldı ve kendisinden bir daha haber alınmadı.

Yüzbinlerce cemaat mensubu bu süreçte çok ciddi insan hakları mağduriyetlerine ve soykırıma tabi tutuldular. Berfo Ana'nın kaderini yaşayan bir çok insanın hak arayışları ahirete kaldı.

Hasılı; adalet, temel hak ve özgürlükler, hepimizin ideolojik tercihimiz ne olursa olsun muhtabık olmamız gereken payda. Bu yüzden zorla kaçınarak kaybedilen kişinin kim olduğuna bakmaksızın, bu insan hakları ihlallerinin bitmesi için herkesin aynı duyarlılıkla yaklaşması gerekiyor.

Zulüm Kanada'ya iltica ettirdi, buradan da...

YA ZI Prof. Dr. Hüseyin Demir
Arkadaşı

Bursa Özel Nilüfer Lisesi son sınıf öğrencisi Hakan Acar'ı tanıdığımda 16 yaşında fidan gibi bir delikanlıydı. Gülen gözleri, sahip olduğu zekânın ışıltıları ile parlıyordu. Herkesin sevdiği okul birincisi genç adamın yüreği sevgi dolu, gelecekle ilgili çok sevdiği ülkesi adına idealleri de içeren planları vardı. Okulda herkese örnek, çalışkan ve yardımseverdi.

Okuduğum tıp fakültesini yıl sonunda bırakıp başka üniversiteye geçmeye karar verdiğimden, beraber girdiğimiz üniversite sınavı sonucuna göre Ankara'ya gittik. Orada da devam etti kardeşliğimiz. O güzel insan, bir yandan Ankara Hukuk'ta okurken diğer yandan Anadolu insanına sahip çıkma idealini gönüllerde mayalayan "Kürsünün gür sesi" muhabbet ve müsahahanın öğreticisi Asrın Garibi'nin peşinde canla başla hizmet etmekte ve bizlere beklentisizlik nedir fedakârlık nasıl olur öğretmekteydi.

Okul ve Hizmet hayatını beraberce başarıyla yürütüp bitirdiği hukuk fakültesinin araştırma görevlisi sınavını üstün başarı ile kazanır. Aynı

zamanda hâkimlik sınavını da kazanır. Ülkemize "insan" yetiştirmenin daha önemli bir iş olduğu gerekçesiyle ortak aklın iradesine uyarak üniversitede devam kararı verir.

Yüksek lisans, doktora derken üniversitede başarıları gözden kaçmaz, bölüm hocalarının dikkatini çeker. Genç yaşta doçent olur.

Hocaları kendisine artık "Genç Doç" lakabıyla hitap eder. Başka bir coğrafyanın evlatlarının daha çok ihtiyacı vardır diye Ankara Üniversitesi'ndeki vazifesini ikiletmeden bırakır ve Azerbaycan'da kurulan Kafkas Üniversitesi'ne gider. Rektör yardımcısı olarak çalıştığı Bakü'de gönüllerde taht kurar, yüzlerce öğrenci yetiştirir.

O, Hazar Denizi kenarında, ben ise Manş Denizi civarında yıllar geçirdik. Bir ara bulduğum şehir Leeds'e (İngiltere) dil kursuna gelir ve 10 ay kalır güzel kardeşim. Bu 10 ay içerisinde hizmetlerine devam eder. Tebessümü eksik etmediği güzel yüzü, futboldaki yeteneği ve samimi duruşu ile Leeds'de farklı ülkelerden gelmiş onlarca gencin gönülünü kazanır. Kaldığı sürenin sonunda dönerken bana en az 15-20 farklı milletten gencin sohbetlerini devam ettirme ve onlara sahip çıkma sorumluluğunu bırakır.

Fatih Üniversitesi'nde genel sekreterlik ve sonrasında hukuk fakültesinde dekan yardımcılığı yapar. Arada telefonlaşır bazen de yüz yüze görüşürdük. Aramızda sadece iki yaş olmasına ve ünvan olarak fark olmamasına rağmen o hep Nilüfer Lisesi'ndeki gibi öğrenci-bellekten ilişkisi çerçevesinde saygılı davranmış ve "ağabey"

ifadesini dilinden eksik etmemiştir.

Türkiye'de rüzgârlar sert esmeye başlayıp haramilerin gülistanlara dadanmaya, güzel olan ne varsa bozup viraneye çevirmeye ahdedtiği günlerin başlangıcında Kanada'ya gitmişti.

Dönecekti ama amansız cadı avı ve zulüm artınca orada iltica etmek zorunda kaldı.

Yılmadı, azmetti, çok çalıştı ve Kanada Toronto'da avukatlık ruhsatını alarak oraya gitti iltica etme durumundakilere hizmet vermeye başladı. Arada binlerce kilometre mesafe olsa da telefonun karşı tarafından ruhuma sükûnet ve huzur üflerdi her konuşmamızda.

Ne eski idealizminden ne de fedakârca insanlığa hizmet düşüncesinden vazgeçmişti.

Güzel günlerin geleceğine inanıyordu yürekten. Yaşatma arzusu ile yaşamının, adanmışlığın ve dünyayı gül bahçesine çevirmek için ömrünü feda etmiş, Asrın Dertli Bahçıvanı'na sadakat ve vefanın müşahhas timsali, canım kardeşim, zamansız ayrılığın yüreğimi yaktı.

35 senelik dostluğumuz ve kardeşliğimizde, senden südür eden tek bir kötü kelime duymadım. Tek bir üzücü davranış görmedim. Seni tanıyan herkes sevdi, takdir etti. İnandığın değerleri sana öğreten Büyüğünün tarif ettiği gibi yaşatmak için yaşadın ve yaşam kurtarmak için hayatını feda ettin. Eminim ki, bedenini terk eden o güzel ruhunu melekler hoşamedi ile karşılamıştır.

Sen canından çok sevdiğin Efendiler Efendisi Efendimiz'e (sav) kavuştun. İnşallah bizler de senin geride bıraktığın başta değerli ailen olmak üzere emanetlerine sahip çıkabiliriz.

KHK ile gaspedilen Fatih Üniversitesi'nin Hukuk Fakültesi'nde görev yaptı Prof. Dr. Hakan Acar. Mülteci olarak gitmek zorunda kaldığı Kanada'da, bir gölde boğulmak üzere olan bir arkadaşımı kurtarıırken, maalesef kendisi boğularak bu dünyaya veda etti. Hayatı hep muhtaçlara el uzatmakla geçti, ölüme giderken bile bir feryada el uzatmıştı.

Prof. Dr. Hakan Acar

Doğum tarihi:
21.12.1970

Vefat tarihi:
25.06.2022

Vefat nedeni:
Suda boğulma

Mesleği:
Akademisyen-
Avukat

Zeki Güven

Doğum tarihi:
01.02.1970

Vefat tarihi:
01.07.2018

Vefat nedeni:
Cezaevi - Faili meçhul

Mesleği:
Emniyet Müdürü

Cezaevindeki vefatını, aileden önce Sabah muhabiri duyurdu

YA ZI Dr. Erkan Sezgin
Emniyet Müdürü, devre arkadaşı

Polis Koleji'nde tanıma şerefine erdim Zeki Güven'i, henüz 14 yaşındayken. 8 yıl aynı sınıfta okuduk. Henüz çocuk yaşlardaydık tanıştığımızda ama o çoktan olgunlaşmıştı.

Polis memuru bir baba ve ev hanımı bir annenin en büyük oğluydu. Onu her zaman ağırbaşlı ve beyefendi tavırlarıyla tanıdım ve hep öyle hatırlıyorum. İsmiyle müsemma biriydi ancak bunu hiç belli etmezdi.

1992'de Polis Akademisi'nden devre birincisi olarak mezun oldu. Hukukçu eşi Sevda Hanım'la olan 23 yıllık birlikteliklerinden Ahmet Zihni ve Zehra isimli iki mütebessim evlat dünyaya geldi.

BİR FACİAYI ÖNLEYEN POLİS ŞEFİYDİ ZEKİ MÜDÜR

Daha önceki görevlerindeki başarılarından dolayı Ankara istihbarat şubeye tayin edildi.

Domuz bağı ile insanları katleden Hizbullah Örgütü'nü, 2001 yılında icra edilen operasyonla çökerten ekipteydi.

Zeki Güven, 2002 yılında Ankara'daki 'Telekulak Skandalı'nı gün yüzüne çıkaran polis şefiydi. 2007 yılında 500 kg. patlayıcı yüklü aracın ele geçirilmesini sağlayıp, büyük bir faciayı önleyerek önemli bir başarıya imza atmıştı. 17-25 operasyonları sonrası şark görevini Şırnak'ta tamamladıktan sonra Bolu'ya atandı.

Önleme amaçlı yapılan telefon dinlemelerinden dolayı gözaltına alındı, sonra serbest bırakıldı. Ancak ülkedeki demokrasi ve hukuk düzeni askıya alınmaya başlanmıştı. Uzun yıllar Ankara istihbarat şubesinde görev yapmasından dolayı çok şey biliyordu.

Oklar, Zeki ve onun gibi başarılı polislere dönmüştü. Bunun üzerine kendisi kaçak hayatı yaşamak zorunda kaldı. Bu dönemde babası Necati Amca vefat etti ve maalesef cenazesine dahi katılmadı.

Rejimin polisleri Zeki'yi yakalayabilmek için, kalabalık bir grupla cenaze evi ve defin alanını ablukaya aldılar. Taziye için eve gelen araçları ve komşularının evlerini dahi aradılar.

ZEKİ MÜDÜR'E OLAN HUSÛMETİ AİLESİNDEN ÇIKARDILAR

Cenaze baskınına katılan Terörle Mücadele Şube Müdürü, Zeki'nin hâkime eşine; "Kocan nerede? Söyle ona, gelip teslim olsun, rezillik çıkmasın" deme alçaklığını dahi göstermişti.

Zalimin zulmünden korunmak için evlat ve aile hasretiyle yıllarca bir kaçak olarak yaşadı.

22 Mayıs 2018'de gözaltına alındı. Düşmanlıkları bununla da kalmadı. Eşi de hedef oldu ve onunla aynı kaderi yaşamaya başladı. Son dönemlerinde eşi onu hiç yalnız bırakmadı ve birlikte yakalandılar. Sincan F-Tipi Cezaevi'nde tek kişi olarak tutulduğu koşullarda yalnızlığa mahkûm edilmişti.

BİR TEK CANIMIZ KALDI

Zekinin şahsi Twitter hesabından paylaştığı son mesaj: "Dün mesleğimiz elimizden alındı, bugün özgürlüğümüz. Geriye bir tek canımız kalıyor." Ve onu da aldılar. 1 Temmuz 2018 günü Allah'a yürüdü. Zeki'nin şüpheli ölümü gariplikler ile doluydu.

Vefat haberi ailesinden önce Sabah Gazetesi İstihbarat Şefi Abdurrahman Şimşek'e servis edilmişti. Şimşek özel twitter hesabından, Zeki Müdür'ün kalp krizinden vefat ettiğini duyurdu. Havuz'un muhbirinin daha sonra sildiği tweetinden 11 dakika sonra, devre arkadaşımız, Zeki'nin ailesini arayarak vefattan haberlerinin olmadığını öğrenmişti.

Ailesi de cezaevini arayıp iddiayı araştırdıklarında, cezaevi yönetimi Zeki'nin bir kalp krizi geçirdiğini beyan etmişti. Ancak "Sizin bundan nasıl haberiniz oldu?" diyerek şaşkınlıklarını ifade etmişlerdir. Yapılan otopside, vefat sebebinin kalp krizi olduğuna Ankara Adli Tıp Kurumu değil, bulguların gönderildiği İstanbul Adli Tıp Kurumu karar verdi. Halbuki Zeki'nin kalp rahatsızlığı ile ilgili ailesinin dahi herhangi bir bilgisi yoktu. Savcı kovuşturmayla gerek olmadığı yönünde karar verdi ve konuyu kapattı.

Avukatının Sulh Ceza Hakimliğine itirazı da reddedildi. Anayasa Mahkemesi'ne başvuruldu, ancak olumsuz cevap alındı. Ama konu, hak ihlali gerekçesiyle, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne taşındı. Bu cinayetin sonucu bekleniyor.

Zulüm süreci kanser etti: Cafer Öğretmen, son yolculuğuna ders verdiği okulundan uğurlandı

YA ZI Recep Atıcı
Öğretmen

Sosyal Medyaya “15 Temmuz’dan sonra başlatılan cadı avında KHK ile mesleğinden ihraç edildikten sonra yakalandığı kansere yenik düşen öğretmen Cafer Bayram, ders verdiği okulun bahçesinde tabutu musalla taşı yerine sıraya konarak son yolculuğuna uğurlandı.” ifadesi düştü.

Cafer öğretmen, gaspedilen mesleğinin elinden alındığı kurumun bahçesinden ebedi istirahatgâhına uğurlandı.

“Vasiyetimdir beni öğretmenlik yaptığım okula, musalla taşı yerine okulunun sıralarına koyarak, toprağa teslim etsinler” demişesine son yolculuğuna vazife yaptığı okuldan ve kendisi gibi KHK’lı kader arkadaşları tarafından uğurlanmış. Sosyal medyada Cafer öğretmenin kısa tarihçe-i hayatı şöyle yazılmıştı:

Babası, böbrek yetmezliği nedeniyle onun doğumundan 3 ay önce vefat eder. Cafer Bayram ve kardeşini annesi tek başına sırtının teri hiç kurumadan türlü sıkıntılarla okutur.

Bu yüzden Cafer, öğretmenlik sınavını kazandıktan sonra tercihini memleketine yapar.

İHRAÇ OLDU, NİŞANLISI TERK ETTİ

Görev yaptığı okulda parmakla gösterilen Cafer öğretmen artık vakti geldi diyerek sevdiği kızla nişanlanır. Şeb-i Arus’a ramak kala 15 Temmuz tiyatro darbe girişimi olur. Bunun sonucunda başlatılan cadı avı ile çiçeği burnunda Cafer öğretmen mesleğinden ihraç edilir.

Kızın aile tarafı bu durumu kaldıramaz. Ve nişanlısı da onunla evlenme fikrinden cayar.

Cafer öğretmen, dibine kezzap dökülmüş gül fidesi gibi yavaş yavaş sararıp solmaya başlar. Adeta “Sen de mi Brütüs?” dercesine gölgesine sığındığı son çınar ağacı da devrilir.

Hanımı vefat edince “Her yer karanlık, mahşer mi Ya Rab!” güftesini yazan Abdülhamit Han gibi Cafer öğretmene de bütün yer yüzü kapkaranlık gelir. Ardından köyüne, kendisini hayata bağlayan annesine döner.

Ancak köyünde de ‘terörist’ nazarıyla bakılınca bunu hazmedemez ve bütün bütün gam ve kedere boğulur. ‘Ben yoruldum hayat’ türküsünün sözlerinde denildiği gibi;

“Ben yoruldum hayat gelme üstüme,
Diz çöktüm dünyanın namert yüzüne,
Gözümden, gönülünden düşen düşene,
Bu öksüz başıma gözdağı verme!”
dünya onun üstüne üstüne gelmeye devam eder. Bütün bu olup bitenlerden sonra evinden çıkamaz hale gelen Cafer öğretmen, kanser has-

talığına yakalanır. Bu amansız hastalığa kendisi çok ilerlemeden vakf olsa da yaşama ümidini yitirmiştir artık. Dolayısıyla bu hastalığını yakın akrabalarına dahi söylemez.

SON SÖZLERİ: BEN ÖĞRETMENİM

Cafer Öğretmenin, hastanedeki solunum cihazındayken ki son sözleri ise; “Ben öğretmenim!” olur. Hastalığını son evresinde öğrenen halası ise durumu şöyle anlatır:

“Biz öğrendiğimizde hastalığı son evresindeydi. Doktorlar; ‘artık yapacak bir şey kalmamış’ dediler. ‘Oğlum, niye bize söylemedin?’ diye söyleyenlere; ‘Ben zaten yaşamak istemiyorum’ diye cevap verdi.”

Giresun’da kanser tedavisi gördüğü hastanede dünya sürgününü tamamladığında henüz 36 yaşındaydı Cafer öğretmen. Cenaze namazı Giresun’da Süttüş İlkokulu’nun bahçesinde kılındı.

Zulüm ve zalimler, cadı avıyla bu süreçte yüzlerce öğretmeni öğrencilerinden kopardılar.

Verilen resmi rakamlara göre 40 binin üzerinde öğretmen, can suyu olan sınıflardan ve zil seslerinden mahrum edildiler.

‘Yavuz hırsız, ev sahibi Cafer Öğretmen gibi, binlercesinin evini, yuvasını yurdunu bastırmıştı, hoyratça ve ahlaksızca.

Ve bu iki günlük dünyada, zalimlerin hükümferma olduğu bir rejimde, nice Cafer’ler, Orhan’lar, Esmâ’lar, Gökhan’lar, Emin’ler, Fuat’lar, Bekir’ler, Halil’ler, Mustafa’lar, Önder’ler, Özgür’ler, Rukiye’ler, Şerif’ler, Sultan’lar diz çökmediler günümüzün namertlerine ve bu namert dünyaya...

Mekânın cennet olsun Cafer öğretmenim...

Cafer Bayram

Doğum tarihi:
22.06.1986

Vefat tarihi:
06.05.2022

Vefat nedeni:
Üzüntüden kanser

Mesleği:
Öğretmen

Gökhan Yeni

Doğum Tarihi:
07.09.1987

Mesleği:
Sınıf öğretmeni

Burhan Yeni

2,5 yaşında çocuk
Doğum Tarihi:
16.01.2016

Nurbanu Yeni

7,5 aylık çocuk
Doğum Tarihi:
04.12.2017

Vefat Tarihleri:
28.07.2018

Vefat nedenleri:
Ege'de boğulma

Acımı yaşayamadan gözaltına aldılar: Bursa Belediyesi, çocuklarıma “terörist” dedi, cenaze aracı vermedi

YA ZI Gülfem Yeni
Anne - Es

Hatıraları vardır insanın düşünürken duygularının canını acıttığı... O güzel hatıralardan çoğunlukla acı ve hüznün rüzgarları eser.

Biz mutlu bir aileydik. Bu mutluluk binlerce insan gibi bizi de 15 Temmuz gecesi ile terk etmeye başladı. Kara bulutlar üzerimizde dolaşıyordu. Eşim öğretmeni.

Mesleğine tutkuyla bağlı olduğundan olsa gerek öğrencileri tarafından çok sevilirdi.

Bizler, hayatımız boyunca silahı eline almayı bırakın, onu görmemiş insanlardık. Bizlere “terörist” damgası vurarak işlerimizi ve sahip olduğumuz her şeyi elimizden alıyorlardı.

Arkadaşlarımızın da bir bir tutuklanmaya başlamasıyla birlikte “bizi de tutuklarsa!” korkusu yaşamaya başlamıştık. İki evladım henüz küçük oldukları için onların hiçbir şeyden haberleri yoktu. Kendi vatanımızda yaşadığımız yalnız bırakılma hissi çok acı veriyordu.

Karanımızı vermiştik, gidecektik. Normal insanlar gibi uçağa binip çıkabilme ihtimalimiz yoktu. Pasaportlarımızda da yasak getirilmişti.

Mecburen, biz de Ege Denizi üzerinden ülkemizi terk edecektik.

Eşim “her şey güzel olacak” demişti. Söylediği bu güzel cümlelerin huzuruyla 28 Temmuz 2018 gecesi yola çıktık. Bindığımız tekne hızını artırarak yol almaya başladı.

TEKNEYE KAPASİTESİNDEN 14 KİŞİ FAZLA BİNMIŞTI

Tekneye kapasitesinden fazla 14 kişiyle birlikte binmiştik ama karaya çıkacağımıza inanıyorduk.

Hiçbir şey beklediğimiz gibi olmadı. Tekne su almaya ve kısa bir süre içinde batmaya başladı. O gece bizzat Yunus (a.s)’ın imtihanını yaşıyordum. Karanlık suların içinde eşim “yoruldum” dedikten sonra kucağındaki evladımı da ondan alarak iki evladımı canlı olarak kollarımda tutmaya başladım. O azgın sularla önce eşimi, sonra da küçük bedenleriyle dalgalara karşı duramayan evlatlarımı kaybettim. Evlatlarımı canlı taşıyan kollarımda artık iki evladımın cesedini taşıyordum.

Rabbim hiçbir anneye bu acıyı yaşatmasın. Ve o gece canımdan çok sevdiğim iki evladım (Burhan, Nurbanu) ve eşim (Gökhan) için Cennet yolculuğu başladı. Benim içinse asıl zindan başlamıştı. O gecedan itibaren dünya hayatındaki mutluluktan nasibim tamamen bitmişti. O gece acımı yaşayamadan beni gözaltına aldılar.

Eşimin ve çocuklarımla cesetlerini teşhis etmeme fırsat vermediler. Gözaltına alındıktan sonra beni emniyete, eşim ve çocuklarımla otopsi için Bursa’ya götürdüler.

ÇOCUKLARIMA OTOPSİ YAPILDI, BİR ACI DAHA YAŞADIM

7 aylık Nurbanu’ma, 2,5 yaşındaki Burhan’ıma ve eşime otopsi yaptılar. Bu acıyı da yaşadım. Bursa’dan Amasya’ya cenazeleri götürebilmek için ailem Bursa Belediyesi’nden cenaze aracı istedi. Bu isteğimiz “terörist” damgası yüzünden reddedildi.

Onlar ne derse desin, eşim ve ağzı süt kokan çocuklarımla terörist değil, melek’ tirler.

Bu olaylar yaşanırken ben hâlâ gözaltındaydım ve adliyeye sevk edildim. Çıkarıldığım mahkemede haftada bir imza atmak şartıyla serbest bırakıldım. Cenazelerin yanına gitmek

için yola koyuldum. Dünya gözü ile onların son hallerini gördüm. Üçü de şehit oldukları için çok güzellerdi ve tebessüm ediyorlardı.

GÖZLERİMİN ÖNÜNDEN TEK TEK CENAZELERİ GEÇTİ

Onlar için asıl olan ebedi hayat kapısı açıldı ve üç canım el ele tutuşup gittiler. Ben ise dünya zindanında kaldım. Onlar sonsuz mutluluk diyarında bense iki kanadı kırılmış uçamayan kuş misali bu acılar diyarında kalmıştım.

Rabbimiz Kudüsî Hadisinde, ‘İki korkuyu ve iki emniyeti bir arada vermem.’ buyurmuştur.

Tüm bu yaşadıklarımın da sonra eşimi ve evlatlarımı kaybetme acımı bile yaşatmadan, hakkımda 6 yıl 10 ay hapis cezası verdiler. Dosyam şu an Yargıtay’da ve hakkımda açılan bir dava daha var. Yine de diyorum ki şu kısacık dünya hayatı acılarla dolu olsa da Rabbim bizleri bir gün feraha kavuşturacaktır. Yeter ki bizler sabretmeyi bilelim...

Muhammed Said Aksakal'ın acı hikâyesi!

YA ZI Prof. Dr. Suat Yıldırım
Yakını

A lmanya'da bilgisayar mühendisi oldu. Alman vatandaşlığını da alıp orada bir firmada çalışmaya başladı. Azerbaycanlı bir hanımla evli olup iki küçük çocukları olmuştu. 20 Haziran 2017'de tek başına İstanbul'da ailesini ziyaret için geldiğinde havaalanında tutuklandı. Sebepse bir mektuptaki parmak izinin kendisine ait olduğu iddiası.

Bayburt'a gönderildi. Bayburt Asliye Ceza Mahkemesi bu parmak izinin ona ait olmadığına hükmederek beraatına karar verdi, fakat savcının müracaatı üzerine istinaf mahkemesi kararı bozdu. İki yıl kadar hapisten sonra yurt dışı yasağı ile tahliye edildi.

GERİYE İKİ YETİM BIRAKARAK, ZULÜMLE ÖBÜR ÂLEME GİTTİ

Eşi ve çocukları Almanya'da perişan, kendisi ise onlara hasret... Gidemeyince iş aradı. Bir otomotiv firmasında işe başlayacakken güvenlik soruşturması önünü kesti. Hukuk fakültesi mezunu annesi Hizmet irtibatı sebebiyle Antalya'ya sevk edilip orada tutuklandı. Bu katmerli zulümlere ve acılara dayanamayan otuzlu yaşlardaki Muhammed Said Aksakal, Kasım 2021'de İstanbul'da vefat etti. İstanbul'da komşumuz olan bu nurlu aile, yaşadıkları mazlumiyetlerin büyük mükâfatını ahirette inşaallah görecekler. M. Said Aksakal'ın ailesini Almanya'da 2016'da evlerinde ziyaret etmiştik. Rabbimiz annesi Arife Hanım'a ferec ve kurtuluş, babası Sabahattin Bey'e sabır ve afiyet ihsan etsin.

BİR DEVRİN UTANCI: AKSAKAL'IN DRAM DOLU HİKÂYESİ!

Zulüm nedeniyle rahmet-i Rahman'a kavuşan Muhammed Said Aksakal'ın vefatından sonra, avukatlarından Ahmet Yaşar'ın Bayburt Asliye Ceza Mahkemesi'ne verdiği Avukat Adem Şahintürk'ün dilekçesinden farklı bazı önemli bilgi ve detayları ihtiva eden dilekçenin özeti. Bu süreçteki yürek yakıcı hukuk facialarından biri.

* Müvekkil yaklaşık 11 yaşında maddî imkânsızlık ve yokluk sebebiyle gurbete gitmiş, tüm zorluklara rağmen Almanya'da üniversiteyi bitirmiş, yüksek lisans yapmış, orada evlenmiş, anne-baba ve vatan hasretiyile ömrünü devam ettirmiş bir vatan evlâdıdır.

* 20.06.2017'de amcasının vefatı münasebetiyle Türkiye'ye gelmiş, geldiği

gün gözaltına alınmış, yıllardır görmediği amcasının cenazesine katılmadan apar topar havaalanında alıkonulmuş, hayatında hiç görmediği Bayburt'a götürülmüş ve burada yaklaşık 9 ay hukuksuz bir şekilde tutuklu kalmıştır.

* Said Aksakal ilk mahkemesinde beraat etmişti, ama yurt dışı yasağı kaldırılmamıştı. Aslında bu karar beraat veren ilk derece mahkemesinin kendisiyle çelişmesiydi.

Müvekkil tutuklandığında eşi sezaryenle yeni doğum yapmış, ikinci çocuğu dünyaya gelmiş, kendisine en çok ihtiyaç olunan dönemde tutuklu kalmış, beraat etmiş, ama yurt dışı yasağı kaldırılmamıştı. Buna ilişkin onlarca talebin tamamı reddedilmişti.

Nihayetinde sabırla istinaf sonucunu bekleyen Aksakal hakkında istinaf mahkemesinde çok absürt ve akıl almaz bir karar verilerek beraat kararı bozuldu. Akıl almaz bir karardı, çünkü 35 cumhuriyet savcılığının bulunduğu ilde F.tö yargılamalarında görev yapan bütün hâkim ve savcılara müzekkere yazılması kararı verildi. Bu hukuksuz karara direnmeyen Asliye Ceza Mahkemesi, yüzlerce hâkim, cumhuriyet savcısı, başsavcı, mahkeme başkanı ve Yargıtay üyesinin dosyaya taraf kaydedilmesine karar verdi.

ANNESİ VE BABASI DA CEZAEVİNDE KALDI

Muhammed Said Aksakal'ın babası, Yeni Asya gazetesinin ilk Yazı İşleri Müdürü Sabahaddin Aksakal, sırf Kur'an tefsiri okudukları için 1967'de tutuklanıp Sultanahmet Cezaevi'ne gönderilen Risale-i Nur talebelerinden biri. 12 Eylül döneminde de Yeni Asya gazetesindeki görevi nedeniyle defalarca Selimiye Kışlası'nda sorguya çekildi. Eşi Arife Aksakal'ın ise oğlu gibi bir iftira sonucu evi basıldı ve Antalya'da aylarca hastalıklarına rağmen cezaevinde tutuldu. Yoğun uğraşlardan sonra hastalıkları mahkemeye anlatılarak tahliye edilen Arife Aksakal'ın yargılaması devam ediyor.

Muhammed Said Aksakal

Vefat tarihi:
10.2021

Vefat sebebi:
**Cezaevi şartları,
zulüm ve hastalık**

Mesleği:
Mühendis

Fatih Terzioğlu

Doğum tarihi:

03.11.1980

Vefat tarihi:

23.08.2020

Vefat sebebi:

Cezaevinde Mide Kanseri

Mesleği:

Yönetmen

'Her akşam iş dönüşü seni balkonda beklemek ne güzel şeydi'

YA ZI Esra Terzioğlu
Eşi

Eşim Fatih Terzioğlu, 5 yaşında annesini, 9 yaşında babasını kaybetmiş, abisinin desteğiyle okuyup yönetmen olmuştur. Mutlu bir evliliği ve iki yavrusu vardı. Ta ki 15 Temmuz'a kadar. O gün işten çıkarıldı. 2 yıl garsonluk yaptı. Daha sonra 24 Eylül 2018'de gece saat 03'te evi basılarak çocuklarının gözü önünde alınıp götürüldü tutuklandı. 6 yıl 3 ay hüküm giydi. Cezaevinde kahrından mide kanseri oldu. Son bir buçuk ay kalana kadar ısrarla AKP rejiminin yargıçları tarafından tahliye edilmedi. Tahliye edildiğinde ise artık çok geçti. 23 Ağustos 2020'de vefat ettiğinde henüz 40 yaşındaydı.

Fatih'im, canım benim!

Seni o kadar çok özledim ki. 2 yıl aradan sonra yine sana mektup yazıyorum ama bu defa babama yazdıklarım gibi, yollamayacağımı bile bile yazıyorum. Ben hep böyle babama yazardım sen de biliyorsun. Sen üzülürdün, ben seni mutlu edemiyordum derdin. Bir gün sana yazmak hiç aklıma gelmezdi. Yine yüreğimin yangını söndüremediğim bir gece saat 04.20. Ben yine uyumuyorum, dinlediğim bütün şarkılar seni anlatıyor sanki. Gözümde hep, her akşam iş dönüşü seni balkonda bekleyişimiz var. Ne güzel bir şeydi o. Sen bahçenin köşesinde görününce site aydınlanırdı sanki.

SENİN TATİL GÜNLERİNDE EVDE KALIŞIN BİZE BAYRAM OLURDU

Çocuklar her gün aynı heyecanla 'Babaaaa' diye bağırırdı. Sanki aylarca görmemişler gibi, eve her girişinde yüzünde tebessüm ve benim dilimde aynı söz "Kahramanımız geldi." Her sarılıştta aynı dua: "Rabbim beni bu kokudan mahrum etme" mahrum olacağımı bilmiş gibi.

Senin repo (tatil) günlerin evde bayram gibi olurdu, hiçbir yere gitmesek de evimiz Cennet gibiydi. Bazen seni sete ziyarete gelirdik. Son zamanlarda da dönerciye ziyarete gelirdik. Bizi gördüğündeki sevincin dünyalara bedeldi, iş arası bir çay molası dünyalara bedeldi. Bizim mütevazı ama sıcacık bir ailemiz vardı. Sonra bir gece aldılar seni bizden, dünyamı yıkıldı, yine kaybettim. Bu yürek bir kayba daha dayanamaz sanıyordum, dayandım. Başka şansım yoktu; iki küçük kalp, iki çift göz vardı mutlu etmem

gerekten. Dayandım, çünkü inancım vardı. Bir gün gelecektin. Geldin ama hastaydın.

Seni evin önünde arabadan indirirken Büşra, bütün arkadaşlarını toplamış "Bakın bu benim babam." diyordu. Sen hiçbir şey göreceksin halde değildin. Olsun, yine de bizimleydin, elini tutuyor, kokunu duyuyor, güzel gözlerine bakıyorduk. Doktorlar iyileşmeyecek dedikçe ben inanmadım. Hastanede kan kusmaya başladın. Seni yoğun bakıma götürürlerken hasta bakıcı 'Vedalaş' dedi, ben anlamadım. İki sene bekledim, bir hafta daha beklerim dedim, yeter ki o iyileşsin. Meğer biliyormuş kadın o gidişin dönüşü olmadığını. Hastaneden aradılar, kalbi durdu dediler; ne kadar da kolay dediler. Bitti mi yani, bu kadar mı, benim ümitlerim, hayallerim, dualarım işe yaramadı mı? Sen dünya hayatına son verirken yan bölümde bir bebek doğdu. Bu dünya nasıl bir yer Allah'ım! Birilerinin ciğeri yanarken birileri gülüyor. Senden sonrası koskoca bir boşluk Fatih'im. Artık anlatmaya değer bir şey yok, hiçbir şey o boşluğu doldurmuyor. Hepimizin ortak duası "Dünya sürgünümüz erken bitsin, ötelede yine bir aile olabilelim."

Seni hep seven, çok seven eşin Esra...

Diyanet'te din görevlisiydi: Şikâyet edip cezaevine attıranlar “İmamdı” demişler

YA ZI Mansur Turgut
Arkadaşı

Nazik, nezih, düzenli, heyecanlı, gayretli bir adam... Öğrencilik yıllarını İzmir'de geçirdi. O'nu İzmir, Balçova Uğur Yurdu'ndan tanıyorum. Mesai arkadaşım, ağabeyim.

MERHUM TURGUT ÖZAL'I AĞIRLAMIŞTI

Öğrencilik yıllarından hemen sonra müdürlük yaptığı o yurttaki nezaketi ile Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ı misafir ettiğini hatırlıyorum, o fotoğraflar gözümün önünden hiç gitmiyor.

İlahiyat fakültesi mezunu olan din dersi öğretmenini Muzaffer Bey 7 Nisan 2017 tarihinde “imam” olduğu gerekçesiyle tutuklandı...

Haksız itham ve güya itiraf olan “iftira” ile hapse konuldu.

2 yıldan biraz fazla hapishanede kalan Muzaffer Özcengiz, tek başına kaldığı hücrede kalp krizi geçirerek vefat etti.

Fazla söze ne hacet, Muzaffer Bey vefatından 4 gün önce Çorum İnfaz Hâkimliği'ne yazdığı 4 sayfalık dilekçe ile durumunu ve nasıl ölüme terkedildiğini bütün boyutlarıyla ortaya koymakta. Dilekçenin bir kısmını sizlerle paylaşıyorum;

“58 yaşındayım. İzmir'de öğretmenlik yaparken önce görevimden ihraç edildim. Akabinde tutuklanıp Çorum Kapalı Cezaevi'ne konuldum. 2 yılı aşkındır buradayım...

Hipertansiyon, troid, şeker, prostat, bel, boyun fitiği, ileri derecede işitme kaybı ve de son bir yıldır psikolojimin ileri derecede bozulmasından psikiyatri tedavisi de görüyorum.

Kaldığımız şartlarda adına hücre denmese de hücre şartları uygulanmaktadır. 24 saatte

sadece 1 saat havalandırma hakkımız var. O da, görüş saatinde. Avukat, doktor vb. çakışmalar durumunda ise o günkü havalandırmaya çıkma hakkımız yanmaktadır.

Hiçbir sosyal faaliyete, defalarca başvurmamıza rağmen, katılmıyorum. Halî sahaya çıkma imkânı da aynı durumdadır. Haftada bir gün de olsa halî sahaya çıkma ortamı sağlanmadı.

Hücrede mutfak bölümü olmadığı için yemek, bulaşık, temizlik işleri tuvaletteki el yıkama lavabosundan karşılanıyor.

Kapalı alan fobim var, bunılıyor, sıkılıyor, kendime zarar vermektense endişe ediyorum.

Cezaevine gelmeden önce kronik sağlık sorunları var olup periyodik olarak doktor kontrolünde muayene ve tedavilerim devam etmekte idi. Buraya getirildikten sonra hastalıklarım ve kullandığım ilaçlarım 1 iken 4'e çıkmıştır.

Cezaevinin genel yoğunluğundan ötürü zorunlu da olsa kurum doktoruna çıkılmamakta, hele hastaneye sevk aylar geçtiği halde gerçekleşmemektedir.

Bundan dolayı her gün kötüye gitmekteyim. Zorunlu kullandığım ilaçlarımı haftalar-aylar geçmesine rağmen tedarik edememekteyim.

Normal koşullara verilen bazı kantin malzemeleri bizlere verilmemekte olup, hiçbir neden, sebep de aylardır ortaya konmamıştır.

Örneklerim var; Kurum müdürlerim -tamam sorun yok verilsin- demelerine karşılık 5 aydır verilmemektedir.

TV, internet, bilgisayar ortamından faydalanılmıyoruz.

Normal çok kişili koşullarda kalırken kronik hastalıklarından dolayı baş dönmesi, denge kaybı, tansiyon ve benzerlerinde, yemek, bulaşık, temizlik gibi ortak işlerde, oda ve koğuş arkadaşlarımı yardımcı oluyor, sorunlarımı onların yardımı ile giderebiliyorum.

Hücrede ise yemek, temizlik, bulaşık vb. tüm işleri sağlık sorunlarımdan dolayı tek başıma yerine getiremiyorum. Hayatımı gece gündüz her daim idame ettirmek için başkalarının yardımına ihtiyaç duyuyorum.

Yaşam hakkımın elimden alınmaması gerektiğine bunun aksinin hem hukuki hem de vicdani sorumluluk gerektirdiğine, zira hem kronik sağlık sorunlarım dörde katlanmış hem de 58 yıldır yaşamadığım depresyon, psikiyatri hastası olmakla son bir yılı aşkındır tedrici intihara-ölüme sevk edildiğimi, bu konuda yazılı sözlü tüm başvurularım ve de haklı geçerli nedenlerime rağmen, duymazdan ve görmezden gelmek, hangi kanunda, hangi hukukta yazılıdır bilmek talep ediyorum.

Yaşam şartlarım her geçen gün (bir kısmına parmak bastım) iyice kötüleşmekte ve ben kötüye doğru gitmekteyim. Yaşam hakkımın elimden alınmaması, iyileştirilmesi için çoklu koğuşa alınmamı insaniyet namına talep ediyorum.”

DIYANET'E BAĞLI OLARAK DİN GÖREVLİSİYDİ: ŞİKAYET EDENLER ‘İMAM’DI DEMİŞLER

Muzaffer Bey'in sevgili eşi ise şunları ifade ediyor; Çankırı'da öğretmendi. Yemeyip içmeyip şikayet edenler olmuş. Çankırı'da Diyanet'e bağlı olarak din görevlisiydi ilk başta. Daha sonra öğretmen olmuştu. Şikayet edenler imamdı demiş. Artık o imamdır lafını nasıl anladılarsa... Çankırı'da 7 gün gözaltında kaldı, sonra Çorum'a götürüldü.

İki yılda çok çoktu eşim. Biz bunları hak etmedik. İnsanlık bu kadar ucuz mu, hiç mi değerimiz yok? Biz bunları hak edecek ne yaptık?

Evet, yazdığı dilekçeden 4 gün sonra, Muzaffer Cengiz, Çorum Cezaevi'nde, kaldığı hücrede kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti.

Bir hesap daha ahirete kaldı.

Muzaffer Özcengiz

Doğum tarihi:
15.09.1961

Vefat tarihi:
26.04.2019

Vefat sebebi:
Cezaevinde kalp krizi

Mesleği:
İlahiyatçı

Yrd. Doç. Dr. İbrahim Hacıbeyoğlu

Doğum tarihi:
02.05.1969

Vefat tarihi:
28.11.2021

Vefat sebebi:
Gaybubet - Korona

Mesleği:
Akademisyen

“Ağlamalarımız sakinleşir gibi olur, ben yine İbrahim’e ümit vermeye başlarım!”

YA ZI Prof. Dr. Said Işık
Mesai arkadaşı

Son olarak Türkiye’de saklandığım dönemde, iki kere üst üste 15’er gün birlikte küçük okuma kampları yapmıştık, çok bereketli günlerdi benim için de İbrahim için de. Beraberken en çok konuştuğumuz yine Şifa Üniversitemiz’di.

İbrahim konuşmaya başlar; “Abi İngilizce bir tıp açmamız lazım, yabancı öğrencilerimiz çok olur, isteyen Türk öğrenciler de gelebilir.”

Ben bir iç çekip beynimden geçenleri söyleyemem ama aklımdan geçenleri okur adeta ve devam eder; “Abi adamlar üniversitemizi parti genel merkezi yapmış diyorsun değil mi; bunlar nasıl olacak ki diyorsun?” Tam o arada gözyaşlarımı tutamam ve; “Abiciğim biz yanlış yapmadık ama neylersin...” deyip ellerimi iki yana açarken ikimiz de karşılıklı ağlamaya başlarız. İbrahim ağlayarak konuşmaya devam eder; “Olsun abi her şey Allah’ın elinde değil mi, O “ol” der “olur”, hep anlatmıyor musun abi?”

BOĞAZIMDA SÖZLER DÜĞÜMLENİR
Boğazımda sözler düğümlenir ve ben de konuşmadan başımla adeta “amenna saddakna” dercesine onaylarını İbrahim’i...

Ağlamalarımız biraz sakinleşir gibi olur ve ümit vermeye başlarım ben de İbrahim’e;

“Hiç endişen olmasın be kardeşim, hepsi olacak Allah’ın izni ile. Amerika’da, Avrupa’da ihtisaslarını, doktoralarını tamamlayan gençlerimiz de gelecek ve o bayrağı devam ettirecekler evelallah...”

Projelerimizi anlatmaya devam ederiz

birbirimize, bilgisayardan yeni Şifa Üniversitesi Kampüsü’nün projelerini açar ve konuşuruz.

“Abi bu senin 7 dönüm çatı bahçesi projesi süper. Çocukların, şehrin göbeğinde 7 dönüm parkı olacak.” Ben hemen sözü alırım; “Evet can kardeşim, hakikaten tam bir dinlenme yeri olacak herkese.” 7000 metrekare olan üniversitenin oturma alanının en son katını özel bir teknoloji ile çatı bahçesi yapacağız... Hem fizikî mekana ihtiyacımızı çözeceğiz hem de yeşil üniversite olacağız.

**GULYABANİLER DIŞARDA,
GÖRÜŞÜMÜZ İMKANSIZ**

Saatler bu şekilde projeleri konuşarak devam eder, bazen hatıralardan bazen de yaşadıklarımızdan konuşuruz. Derken namaz vakti yaklaşır, bütün projeleri bir sepete koyar ve namaza yöneliriz, adeta namazdan sonraki duamızda “Allah’ım bunların hepsini talebelerimize ver.”

deriz. İbrahim, gitmeye yakın benim hüznümü de hissederek hüznülenir, “Abi yine gelirim üzülme” der....

Adeta yalnızlığı içimde bir kor gibi hissederek kardeşimin arkasından bakar içimden bir iç çekerek bir daha ne zaman görüşürüz derim.

Günler geçer görüşmemiz imkansızlaşır, çünkü dışarda gulyabaniler vardır, kolayca dışarı çıkamayız. Ve benim için artık memleketi terk etmek gerekliliği olur, İbrahim’e söyleyemem bir türlü. Türlü zorluklardan sonra ülkemi hicranla terk ederim ve buralardan İbrahim’i ararım.

“Abi çok sevindim, süper olmuş” der....

Maalesef ülkemizi kara bulutların kapladığı, her gün cadı avlarının olduğu, hapishanelerde onlarca kişinin öldüğü, Meriç’te, Ege’de kardeşlerimizin boğularak Rabbine yürüdüğü zalim bir Firavun döneminden, İbrahim kardeşim de nasibini almıştı.

**HAK TANIMAZLAR, İŞKENCENİN
HER TÜRLÜSÜNÜ UYGULADI**

Hak hukuk tanımaz bir rejim, masumlara yönelik, genç yaşlı, kadın çocuk demeden, işkencenin her türlüünü uyguladığından, genel sekreterimiz de, uzun süre gaybubet yaşamak zorunda kaldı. Buralarda biz zorlukla da olsa aşı oluruz ama neylersin ki İbrahim Türkiye’de aşı olamaz. Maalesef korona hastalığına yakalanır. Kendisi istemese de eşi; “ne olursa olsun hastaneye gidiyoruz” der. Hastaneye giderler, hemen yoğun bakıma alınır ama artık o naif bünyesi dayanamaz ve ebedi aleme göç eder, arkasından onlarca proje, eşi, çocukları, hatıraları ve nüktedanlığı ile. Can Kardeşim oradan buraları görüyorsundur eminim. Allah sana güzellikler nasip etsin.

Ben Harbiye'yi seçtim, 'Orhan baba' ise öğretmenliği

YA ZI **Burhan Kürücü**
Kardeşi, Yüzbaşı

Anadolu'nun güzel bir köyünde beş kardeş olarak şu dünyayı selamladık. Babam rahmetliyi çocuk yaşta kaybetmiştik. Baba sevgisi ve şefkati anımdan bize geçmiş. Bu nedenle babasız büyümenin ve babasızlığın oluşturduğu boşluk hep vardı.

Bu boşluktan olsa gerek, rahmetli biraderim Orhan'la, birbirimize "Baba" diye hitap ederdik. Güzelim Anadolu'nun yoksul bir köyünde, mutlu bir ailenin fertleri olarak, kat imkânlarla ve köyün dar hasat gelirleriyle anam bizi okuttu.

Daha ilkokul yıllarında yollarımız ayrılmıştı. Eğitim hayatımız yatılı okullarda geçti. Çaresizlik ve zorlu hayatın gerçek yüzü ile daha ilkokul yıllarında tanışmıştık.

Ya hasat mevsimindeki yaz tatillerinde ya da bayram tatillerinde anamın sıcak sinesinde, mütevazı sofralarında buluşabiliyorduk.

Dertleşip hem dem oluyorduk.

Kardeşim 'Orhan Baba'nın üniversiteye giriş puanı birçok tıp fakültesi ve mühendisliklere gitmesine yetiyordu. Ama o, öğretmenliği seçmişti. ODTÜ'yü bitirmiş, öğretmen olmuştu.

Ben ise harbiye yolunu seçmiştim.

Asker ocağında adaletin temsilcisi, mağdurların sesi olacaktım. Jandarma Genel Komutanlığı'nda Subay olarak görev aldım.

Orhan baba TÜBİTAK'tan görev teklifi almasına rağmen, eğitim gönüllüsü olarak öğretmenliğe baş koydu. İlk tayin yeri, Endonezya'ya gitti. Ben ise Harbiyeli bir subay olarak, ilk maaşımı Orhan'a yol ve bilet masrafı olarak verecektim.

ODTÜ mezunu ve gönüllü olarak seçip gittiği ülkede düzenli bir maaşı, konforlu hayatı yoktu, ama çok mutluydu.

Yıllar yılı bizler artık o sıcak sobanın etrafında ve annemin sınımsız kanatlarının altında

buluşamaz olmuştuk. Çünkü Orhan, Endonezya'dan okyanus aşmış Avustralya'ya gitmişti.

Değerli eşi Nesrin'in tedavisi için (çocuk edinme) kıta ülkesini seçmişlerdi.

Dualarla kapı zorlanmış, Mevlâ da İhsan Alperen'i onlara bahşetmişti. Ama bu sevinç, yine Hüda'nın takdiridir ki çok uzun sürmedi. Yıllar sonra Orhan amansız bir hastalığın pençesine düştü. Kaderin cilvesine bakın ki Alperen de babası gibi babasız büyüyecekti.

BİZ AVUSTRALYA'DAYKEN PLANLI DARBE'NİN SENARYOSU YAZILIYORDU

Biz Avustralya'dayken, Türkiye'de 15 Temmuz Planlı Darbe senaryosu yazılıyordu. Olaylar sonrası, rahmetli Orhan biraderimden izin isteyerek ailecek ülkeye dönüş kararı aldık.

Vardığımızda sürprizler karşıladı bizi.

Görev yerim Jandarma Genel Komutanlığı'nın Beştepe binası koridorlarında, polis ve savcı, sorgusuz bir şekilde rütbeli meslektaşlarımı derdest ediyordu. Üst kısımları çıplak, "terörist" muamelesiyle gözaltına alınıyorlar, işkencelere maruz kalıyorlardı. Bu durum benim ve birçok

arkadaşımın yüreğini incitiyordu. Bizim, yıllar yılı kimselere bir zararımız dokunmamıştı. Aksine devletin kalem kâğıdını kullanırken bile itinalıydık. Görevi layıkıyla yapma, bir karıncayı dahi incitmeme terbiyesini baba ocağında almıştık. Karanlık kurgu sonrası, ülkenin paha biçilmez insan kaynağı, daha önce hazırlanan listeler ve KHK'larla heder ediliyordu.

Eşimle beraber, meslek hayatımız boyunca Anadolu'nun en garip-üçra köşelerinde çalışmış, muhtaç insanımıza gönlümüzü açmış, yardımlarına koşmuştuk.

Ben bir asker, eşim bir öğretmen olarak güzel hatıralar bırakmıştık, yolumuzun düştüğü her yere. Biz kaotik bir ortamda, Orhan da Avustralya'da tedavisine devam ediyordu.

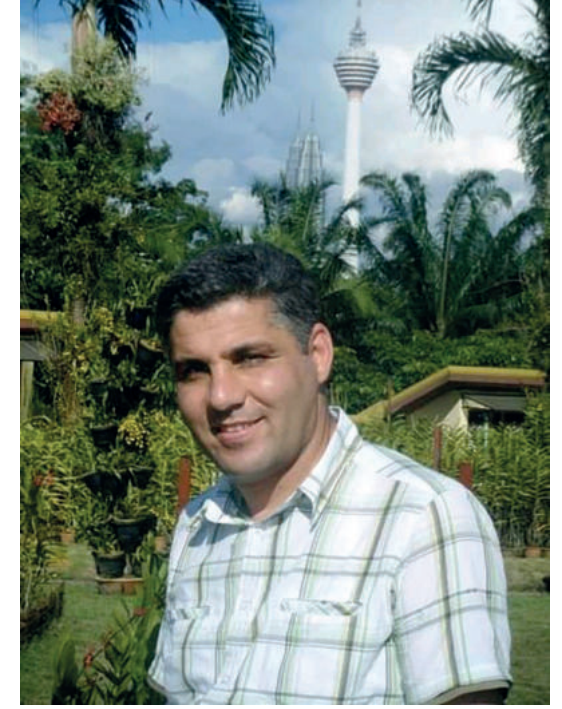
Yaşanan mezalimden ki Orhan'ın tedavisi istendiği şekilde gitmiyordu. Amansız hastalık kardeşimi esir almıştı. Bu sebeple, acilen Avustralya'ya dönmem gerekiyordu. Avustralya'ya dönüş zordu, ama döndük. Orhan'ı yürüyemez, konuşamaz bulduk.

Bir cuma sabahı, helallik için iki arkadaşımı bekledi. Geldiler, helallik aldı, ruhunu Rahman'a teslim etti. Onu bu özgür topraklarda, Melbourne'nin Fawknor Müslüman Mezarlığı'nda ebede uğurladık. Eşimle, başta İhsan Alperen olmak üzere bu sürecin tüm gönlü kırılan ve yetimlerinin yanında olmaya ahdimiz var.

Avustralya'ya dönüşün akabinde, hakkımda açılan saçma sapan bir davayla müebbetle yargılanır olmuştum. Birlikte vermiş olduğumuz kararın yerinde olduğuna ve rahmetlinin bizi bu durumu görerek adeta çağırduğuna inancımız tam. Eski görevlerimize kavuşur muyuz?

Bilmem; ama muhacir olarak, kardeşim 'Orhan Baba'nın mezarının olduğu Melbourne'dayız, artık Avustralyalıyız.

Gasp edilen haklara gelince; bir gün kavuşuruz bilaşüphe. Hesap burada değilse, kalır Büyük Mahkeme'ye...

Orhan Kürücü

Doğum tarihi:
03.02.1975

Vefat tarihi:
14.07.2017

Mesleği
Fizik öğretmeni

Vefat nedeni:
Yurtdışında kanser

Arif Özkan

Doğum Tarihi:
23.06.1952

Vefat Tarihi:
11.12.2020

Vefat Sebebi:
Sürgünde kalp krizi

Mesleği:
İşletme mezunu

Ülkesini hüznle terk etti, hicret diyarı Sidney'de Hakk'a yürüdü

YA ZI Sevim Özkan
Eşi

Arif Özkan, bir Kurban Bayramı arifesinde Adapazan'nda dünyaya geldi. 6 yaşındayken annesini kaybetti. 4 yıllık işletme bölümünü mezunu. Yaşadığı her yerde örnek yaşantısı ile insanların sevgi ve takdirlerine mazhar oldu. Çalışkanlığı ve dürüstlüğüyle herkesçe biliniyordu. Gözde fabrikalarından birinden emekli oldu.

1999 Marmara depreminde ailesiyle, evinin enkazında saatlerce kaldı. "Ömrümden böyle büyük bir sadaka veremezdim. Hayatımızı kaybetseydik, zaten her şeyi bırakıp gidecektik; ama evimiz, malımız bizi bırakıp gitti. Canımız kurtuldu mu? Hayır ertelendi." diyerek bizi teselli ederdi.

BİNLERCE MASUM GİBİ O DA ÜLKESİNİ TERK ETTİ

Ve evini gönlünü hayra araladı. Evi adeta bir yurt gibi kullanıma açıldı. Bu cömertliklerinden dolayı herkes onu biliyor ve tanyordu.

Bu cömertliği ona pahalıya mal oldu. Binlerce masum gibi o da ülkemizde yaşanan soykırımdan nasibini aldı. Olayların hemen akabinde sorgulamalar, satışmalar, tehditler, hakaretler aldı başını gitti.

Hız kesmedi, hınçlar uzadı gitti... Nihayet, ardi arkası kesilmeyen iftiralarından dolayı doğup büyüdüğü güzel yurdunu terk etmek zorunda kaldı. Özellikle en yakınlarından bile destek görmedi. Kardeşleri arasında hep, en güvenilir kardeş olmasına mukabil, meş'um günden sonra yakın aile fertlerinin tutum ve tavırına çok içerledi.

Ve her ne zaman bu vefasızlığa dair mevzu açılrsa, derin derin hüznü ve gözlerini yaşlar bürtürdü. Ayrılmak, göçmek vardı kaderde.

ESEN RÜZGAR, AİLE FERTLERİNİN HERBİRİNİ AYRI KITALARA SAVURDU

Esen sert rüzgarlar biz aile fertlerini ayrı ayrı noktalara savırmıştı. Aile fertleri bir hasretliğe itilmişlerdi aynı zamanda. Avustralya'ya geldiğinde 'Sanki ben öldüm de geldim' diyordu. Vefatına yakın aile dostlarına; "Ben hicret ettim". diyordu. Böyle demekle, dünden bugüne, yerinden, yurdundan ayrı düşmüşlerin 'kutsal göçüünden kabul ediyordu göçünü, hicretini. Elbette niyeti, amelinden hayırlıydı mı' minin. Nihayet, artık yeni bir sayfanın açıldığını, kaderinin böyle

tecelli ettiğini söylerdi. Her zaman hicret edenin yeryüzünde birçok geniş yer bulacağı inancını taşıdı. Allah da ona, gönlüne göre geniş bir memleket olan Avustralya ülkesine hicret etmeyi nasip etti.

Karanlık Temmuz, vefasızlıklar, yok saymalar ve Hizmet Hareketi gönüllülerine yönelik cadı avı gemi azya alınca, çaresiz Türkiye'yi terk ederek, dünyanın ucu Avustralya'ya geldik. Hicret beldesinde de gittiği her yerde kısa zamanda herkes ile gönülden muhabbet bağı kurdu. Esasında kahırlı yanlarıyla beraber, kalanlardan biraz daha talihli sayılırdık. Zira Anadolu'da kalanlar her gün yeni bir zulme maruz kalıyor, her gündeğümünde yeni bir cendereye sokuluyorlardı.

VEFATINDAN BİR GÜN ÖNCE "ÖLÜM VE ÖTESİ HAYATI" KONUŞTU

Bütün bunlar olup biterken o tertemiz kalbi de daha fazla dayanamadı. Derken, vatanından uzakta, gönül kırıklığıyla, türlü teessürle hayata veda etti eşim. Berzah aleminin yeni misafiri Özkan'ı, Avustralya'da mülteci sıfatıyla Wollongong şehrinin yeşillere bürünmüş kabristanlığına uğurladık. Hayatını hep iyilik ve hayır yapma yörüngeli geçirdi. Bu yüzden vefat haberi herkesi derin üzüntülere saldı. Sidney'den misafirliğe Adelaide şehrine gitmiştik. Misafir olduğumuz aile dostumuz Mustafa Bey vefatından önceki son hatırasını şöyle aktarıyor: "Merhum Arif Ağabey'le, misafirlik boyunca, sohbetlerimiz 'ölüm ötesi hayat' eksenli oldu. Vefatından bir gün önce günbatımını izlemeye çıkmıştık. O an, 'hayatımızdan bir gün daha eksildi' diye aktardı. Ve gerçekten son günü oldu." Arif Özkan, şu cefa âleminde bin bir hüznü ve gönül kırıklığıyla veda etti.

Mekânı Cennet olsun.

Sürgünde, sonsuzlukta bir cennet kuşu: Nurefşan!

YA ZI M.Nedim Hazar
Aile dostu

Tıp, çare bulamamış ama ismini bulmuş ne yazık ki! Kedi miyavlaması sendromu. Kedi çılgınlığı sendromu veya tıptaki isimleriyle Cri du Chat sendromu ya da Cri-du-Chat sendromu (5p delesyon sendromu, 5p minus veya Lejeune sendromu olarak da isimlendirilir), 5. kromozomun bir parçasının kaybıyla ilişkili nadir bulunan bir genetik düzensizlik durumudur.

50 BİNDE BİR GÖRÜNEN BİR RAHATSIZLIK

İlk belirtisinden dolayı bu ismi vermiş olmaları da şaşırtıcı değil. Bebek doğduktan hemen sonra ağlaması kedi mırıltısı gibiyse, çocuk maalesef bu hastalığa düçar oluyor.

50 binde bir görülen bir rahatsızlık bu. Nurefşan dünyaya geldiğinde bu hastalığı ilk kez duyuyor anne babası.

Gözleri de görmeyecek denilerek oldukça karamsar olmalarına sebebiyet veriyor doktorlar.

O sebeple gördüğünü anladıkları gün, bayram ediyorlar adeta. Ve hemşire uyarıyor: “Çok zor ve meşakkatli bir yol bekliyor sizi!”

Gerçekten de öyle.

Ahiret inancı ve vicdanı olmayan için dünyayı zindana çevirecek bir hadise Kedi Miyavlaması Sendromu.

Nurefşan’ın anne ve babası ise meseleye bambaşka bir açıdan bakabilecek derinlikte bir itikada sahipler. Onlar için Nurefşan cennetten bir hediye, bir cennet kuşu... Asla ağır gelmiyor ona bakmak, onunla ilgilenmek.

NUREFŞAN’DAN ÇIKARDILAR NEFRETLERİNİ

Nurefşan’ın çocuk kalbi, henüz 16 yaşında olmasına rağmen 90 yaşındaki bir insanın kadar yorgundu...

Bu kadar ağır bir sıkıntı yetmezmiş gibi zalimler hayatı daha da zorlaştırdı Ketenci ailesi için.

Ebeveynini işinden attılar, hapse atmak istediler, yetmedi Nurefşan’dan çıkardılar nefretlerini. Minik, engelli kızı on yaşındayken okuduğu özel okuldan atabilecek kadar gaddarlaştılar.

Zor olan hayatını daha dar zor ettiler küçük kızın. Anne babasıyla Almanya’ya iltica etti Nurefşan...

Yine zorlu dönemler, zor zamanlar...

CİĞERLERİ TIKANDIKÇA ANNE VE BABA NEFES ALAMIYORDU

Hayat tam yoluna girecekken sağlık sorunları artık kontrol edilemez duruma geldi.

Nefes almakta zorlanıyordu cennet meleği. Ciğerleri tıkanıkça anne babası nefes alamıyordu. Ve sonunda Yüce Yaradan “bu kadar ıstırap ve imtihan yeterlidir” deyip yanına çağırdı minik kuşu.

Ruhunu Rahman olana teslim etti.

Bu dünyadan bir Nurefşan geçti.

Dünyanın olanca kirine, pislğine, malayaniyatına karşı, tertemiz, masum ve günahsız...

Şimdi cennetin kapıya yakın bahçesinde, anne babasını bekliyor artık!

Mekanın cennet olsun Nurefşan!
Artık bir Tuyurun/Hudrun’sun...

Nurefşan Ketenci

Doğum tarihi:
13.04.2005

Vefat tarihi:
25.07.2021

Vefat sebebi:

**Hastalık,
sürgünde vefat**

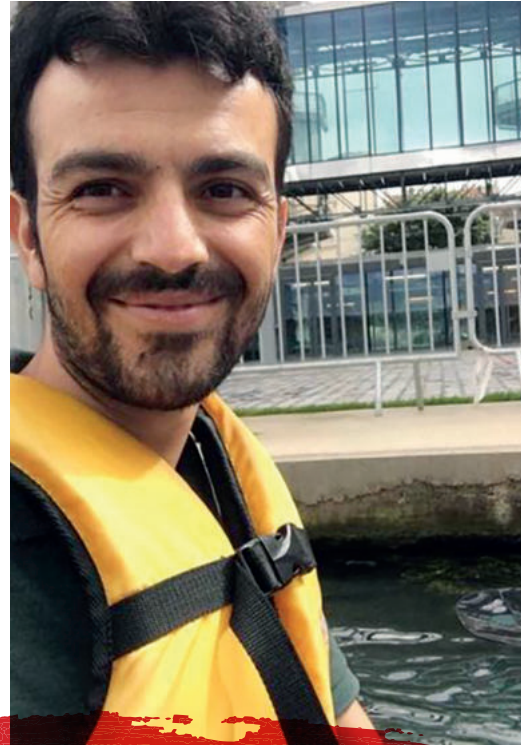
Yasin Karaman

Doğum Tarihi:
01.01.1991

Vefat Tarihi:
24.12.2018

Vefat Nedeni:
Sürgünde kanser

Mesleği:
Öğretmen

Ahmet Kaya ile aynı topraklarda... Yasin Öğretmen eşine: Dirimizi istemeyenler ölümüzü ne yapsın'

YA ZI Eyüp Ensar Seven
Tarihçi

Mali'de görev yapıyordu. Okulu haramiler tarafından gasp edilince çareyi Fransa'ya sığınmakta buldu... Burada yakalandığı amansız hastalığa vücudu daha fazla dayanamadı, yenik düştü ve yüzlerce masum gibi o da Hakk'a yürüdü...

Muhacir öğretmen Yasin Karaman'ın ve aziz şehitlerin hatrasına saygıyla...

Erzincan'a söyleşiler için gittiğim zaman tanışmıştım Yasin'le. O zamanlar üniversiteli olup kendisinden daha genç üniversitelilere rehberlik yapıyordu. Anılarımda hoş izler bırakan bir sosyal, din, tarih sohbeti yapmıştık...

Sonra aradan yıllar geçti. Ben Fransa'ya geldikten bir yıl sonra Yasin de bu ülkeye gelmişti. Ben ilk anda çıkartamadım ama o Erzincan hatıramı canlandırarak tanıttı kendini. Yasin üniversiteyi bitirdikten sonra Senegal'e, oradan Gine'ye daha sonra da Mali'ye öğretmen olarak hicret etmiş.

Ama her yerde olduğu gibi kem ve haset nazarlar, sonunda bulunduğu ülkeye de baskılar yapmaya başladılar. Sermayesi hamaset olanlar yeni bir medeniyet inşa etmek uğruna ömürlerini feda edenlerin bin bir zahmet ve fedakarlıkla açtıkları okulları kapatmaları veya kendilerine devretmeleri karşılığında fakir ülkeye rüşvet teklif ettiler. Bu rüşvetin içerisinde İstanbul Belediyesi'nin eskimiş 50 otobüsü de vardı.

FRANSIZ MEMURUN MÜLAKATTAKİ GÜLME KRİZİ

Yasin Fransız yetkililerle oturum mevzuları için yaptığı mülakatta memur onun hikayesini dinledikten sonra, "Nasıl oluyor da 20 yılı aşkındır bulunduğunuz ülkenin en iyi okulu

haline gelip, en üst düzey devlet adamlarının çocuklarının okuduğu bu kurumu 50 otobüs karşılığı kapatırlar? Nasıl bir vefasızlık bu?' diye sorunca, Yasin de Fransız'a, "Hadi sıfır model otobüsler olsa yine anlayacağız da bir de ikinci el arabalara bizleri satmazlar mı, işte o bize fena dokundu" der. Fransız memur bu cevap karşılığı uzun uzun gülme krizine tutulur.

Onun gibi iyilik ve tevazu timsali dostların içtenlikleri batılı insanları çok etkiliyor.

Yasin, Avrupa'ya geldikten kısa süre sonra kolon kanserine yakalandığını öğrenir. Paris'te hemen tedaviye başlanır.

EVLERE KÖY YUMURTASI SATMAYA BAŞLADI

Kemoterapi almasına rağmen genç öğretmen eşi ve bebeğinin geçimi için evlere köy yumurtası ve çiftlik sütü satıyordu. Bu vesileyle kendisiyle az da olsa sık görüşme imkânı buluyordum.

"Senin gezi ve yorum, her paylaşımını ilk okuyunum" diye beni motive ederdi. Daha sonra Fransa'nın Akdeniz şehirlerinden olan Marsilya'ya geçtiler.

Orada da hasta haline rağmen her zamanki pozitif haliyle kalpleri buruk arkadaşlara can oluyordu. Zaman ilerledikçe kanserin artık Ya-

sin'i Allah'a kavuşturacak bir vesileye dönüştüğü anlaşılmıştı. Bir müddet hastanede yattıktan sonra yapılacak çok bir şey kalmadığından doktorların izniyle evine geçirmişlerdi onu.

Türkiye'den annesi ve ağabeyi geliyorlar. Vefata kadar olan süreçte bir kere gözlerini açıyor ve annesiyle abisiyle helalleşiyor. Hatta görüntülü telefonla babası ile de dramatik bir vedalaşma yaşıyor. Kız kardeşi ve yeğeni ile de görüştükten sonra tekrar uykuya dalıyor.

Mevlit kandili akşamı Marsilya civarındaki gönülden dostları evinde toplanıyorlar.

O mübarek gece sürekli dualar ve salavatlara Yasin'in etrafına halelenmiş dostları gören anne o kadar çok duygulanıyor ki Yasin'in eşine olan vasiyetine razı oluyor.

ETRAFIMIZDA BÖYLE BİR DOSTLUK KALMADI

Yasin hanımına, 'Dirimizi istemeyenler ölümü zü ne yapsın' demiş... Türkçeyi zor konuşan Kürt Anne, oğlunun etrafındaki yoğun ilgi ve alakayı görünce; "Vefa buradaymış, Bizim etrafımızda böyle bir dostluk kalmadı. Artık siz neye karar verdiyseniz ben razıyım." diyor. Fransa'da böylece defni söz konusu oluyor. Ve saatler 22.00'yi gösterdiğinde Yasin gıpta edilecek bir vefatla, dualarla inleyen bir odada, temiz tuttuğu ruhunu Rahman'a teslim ediyor.

O sevimli simaya sahip çocukların, rüş çığna ermesiyle birlikte kaybettiği saflik ve şirinliği Yasin'de gördüm. Tıpkı kendisini yetiştiren atmosferdeki nice dostlar gibi. Allah rahmet eylesin Yasin. Rabbim, şimdilik ayrıldığın küçük yavrunla cennetlerde buluşmayı nasip etsin. İnaniyorum ki ismini aldığın surede geçtiği üzere Rabbim'in cennetlerini görecek olduğunda, sana bugün terörist diyenler için "Keşke onlar da görselerdi Rabbim'in ihsanlarını" diyeceğini.

Yavrumu 11. gün adli tıpta tanınmaz halde bulduk, tırnağındaki izden teşhis edebildik

YA ZI Şevkiye Tekin
Annesi

Murat bize en son Ramazan Bayramı tatilinde gelmişti. Öncesinde uçuş eğitimine gitmişti. Bayramın ikinci günüydü, oturmuştuk. Ben mutfakta yemekle uğraşırken konuşmaya başladı. Şehitlikten, hayattan bahsederken “Anneciğim, bir gün ben bu kapıya şehit olarak geleceğim. Kendini hazırla.” dedi. Ben de o zaman “Annecim Allah şehit olmayı nasip etsin tabii ama ileriki zamanlarda inşallah” dedim.

BİR GÜN ŞEHİT OLARAK, PARÇALANMIŞ HALDE CESEDİM GELECEK, BELKİ BENİ TEŞHİS EDEMAYECEKSİNİZ

Mesleğini eline al, gelinim olsun, torunların olsun, ondan sonra Allah’ım doğru zamanda şehitliği nasip etsin.” dedim. Böyle konuşmuştuk. Bir de otururken streten sol başparmağımın ortasını oymuştu, hafif iltihaplanma olmuştu. “Anneciğim, neden böyle yapıyorsun. Eğitime gideceksin zorlanırsın oralarda. İltihap kapar.”

dedim. O da “Anne bu benim stres topum” dedi. “Ben sana top alayım onunla stres at. Neden kendine zarar veriyorsun?” dedim. “Anne neden öyle diyorsun? Ben uçuş eğitimlerine gidiyorum. Uçuş esnasında uçak düşebilir. Ben bu mesleği Peygamber ocağı bildiğimizden askeri okulu seçtim. Biz burada şehit olacağız, dedi. “Ben uçakta öldüğüm zaman bütün bir halde mi geleceğim? Parçalanmış halde cesedim gelecek, belki beni teşhis edemeyeceksiniz belki beni tırnağımdan tanıyacaksınız anne. Bunda da var bir hayır.” dedi. Ben “Yine de zarar verme annecim kendine” dedim. Dediği gibi, bu 15 Temmuz olaylarında 10 gün aradan sonra 11. gün adli tıpta tanınmaz halde bulduk Murat’ı. Kendi söylediği gibi tırnağındaki izden tanıdık yavrumuzu, öyle teşhis edebildik.

ANNECİĞİM ÜZÜLMEME İZME GELİŞİMDE ANNEANNEMİ ZİYARET EDECEĞİZ

Konuştuktan sonra da tekrar stres oldu, “Anne gel seni bir gezmeye götürüyüm, istediğin bir yer var mı? Bayramda hep evdesin. Gel bir değişiklik olsun.” dedi. Annemin mezarı arabayla yarım saat uzaklıkta, gidemiyordum. “Annecim,

anneannemin mezarına gidemiyorum götürülebilirsen oraya götür beni.” dedim. Tamam annecim dedi, kuzenlerimle hep birlikte ziyarete gittik. Gittiğimizde “Annecim üzülme ben bundan sonra her izne geldiğimde seni anneanneme ziyarete getireceğim.” dedi. Annemin mezarının karşısı da yeşillik bir alandı, mezar yapılmamıştı oraya. Yeşil alanın arka kısmında büyük barış anıtı levhaları var. “Anne burası ne kadar güzel bir yer tam yüksek yeşil bir alan, karşıda barış anıtı var, şehit olursam buraya gömülmek isterim.” diye espri yaptı. Şehit olduktan sonra onu bulduk, buraya getirilmesini istedim, tam dediği yere gömüldü. Şu anda barış anıtının, anneannesinin karşısındaki yeşil alanda. Ben şimdi annemi sık sık ziyarete gidiyorum. Çünkü yavrumu her ziyarete gittiğimde annemi de ziyaret ediyorum. Böyle anılarımız var...

SABI ÇOCUK GİBİ GELDİ, O ŞEKİLDE GÜNAHSIZ GİTTİ

Ahlak bakımından da ben razıydım. Rabbim de razı olsun. Ki razı inşallah ki onu en güzel şekilde aldı. Saygılı, efendi, dürüstü. Hiç kalbimizi kırmadı. Zaten 13 yaşında devletin okuluna teslim ettik. Misafir gibi gidip geliyordu. Çocukluğuna, gençliğine doymadı. Hiçbir günaha, harama bulaşmamıştı. Sabi çocuk gibi geldi sabi çocuk gibi gitti. Yüzü gibi ahlaki da çok güzeldi. Allah bütün insanlara benim evladım gibi güzel ahlaki evlat nasip etsin. Biz çok razıydık o da bizden razıdır inşallah. Bizim hakkımız ona helal, onun da bize helaldir inşallah. Efendiydi, dürüstü, yalan sevmezdi her zaman doğrunun yanında. Çok efendiydi çok düzgündü. Mahallede komşularımıza karşı da çok yardımseverdi, saygılıydı hatırlarını sorardı. Her yönden iyiydi işte...

Murat Tekin

Doğum tarihi:
15.12.1994

Vefat tarihi:
15.07.2016

Vefat sebebi:
Köprüde vahşice katledildi

Mesleği:
Harbiyeli

ADVOCATES
FOR DIGNITY

Avustralya merkezli Advocates For Dignity (Haysiyet Savunucuları), kısa adıyla AFD, hukukun üstünlüğü, demokrasi, temel insan hak ve özgürlüklerini savunmak amacıyla kurulan bir İnsan Hakları kurulmuştur. Dünyanın çeşitli bölgelerinde ve özellikle Türkiye’de hukuksuzluğa uğrayan mağdurların sesini duyurmaya çalışan AFD, özellikle Türkiye ve dünyanın çeşitli ülkelerindeki baskı rejimlerinin mağdur ettiği insanların sesini dünya kamuoyuna duyurma çabasında.

BİTEN HAYATLAR
zulüm ile bitirilen hayatlar

Toprağa Düşen tohum misali, ahirette yeşeren, "Biten Hayatlar" OHAL döneminde başlayan, günümüzde de artarak devam eden zulümler neticesinde hayatını kaybedenlerin, unutulmaması, kayıt altına alınması, tarihe bir not düşülmesi adına kurulmuş bir platformdur. Bugüne kadar sosyal medya ve internet haberlerinden ulaşabildiğimiz 144’ü kadın, 73’ü çocuk olmak üzere toplam 784 canımızı kayıt altına aldık. Amacımız, vefa adına bu isimleri unutmamak, unutturmamak ve onların hayırla yad edilmelerini sağlamaktır.

YİTEN
CAN
LAR
.COM